

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 107 / II Legislatura / Vuitè període

Dijous, 15 d'octubre de 1987

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn**

Sessió Plenària núm. 78

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i sis minuts.

Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya
(Continuació)

Article 129 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 72, d'addició)

Debatut abans (esmena núm. 63).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 73, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 4914).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4914).

Votació vot particular núm. 72 : *rebutjat per 28 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions* (p. 4914).

Votació vot particular núm. 73 : *rebutjat per 28 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions* (p. 4914).

Text del Dictamen

Votació articles 130 (títol), 131 i 131 bis : *aprovats per unanimitat* (p. 4914).

Article 131 ter (Reforma)

Vots particulars I. Sr. Ribó (PSUC) (núms. 74, d'addició, i 75, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 4914).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4915).

Esmena del G. p. Popular (núm. 76, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcra (P)* (p. 4916).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4916).

Votació vots particulars núms. 74 i 75 : *rebutjats per 29 vots a favor, 61 en contra i 9 abstencions* (p. 4917).

Votació esmena núm. 76 : *rebutjada per 9 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions* (p. 4917).

Text del Dictamen

Votació articles 131 ter, 134 bis, 135, capítol V, Secció Primera, article 135 bis, Secció Segona, article 135 ter, 135 quater, 135 quinquies, Secció Tercera, articles 135 sexies, 135 septies, 135 octies, 135 novies, Títol VI, articles 157 i 158 : *aprovat per unanimitat* (p. 4917).

Votació Disposicions Transitòries Primera, Segona i Tercera i Disposició Final Primera : *aprovat per unanimitat* (p. 4917).

El M. H. Sr. President anuncia l'ajornament de la votació final de la Proposta de Reforma i l'explicació de vot (p. 4917).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat i les esmenes reservades (Punt segon de l'ordre del dia.)

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 4917).

Article 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 4918).

Torn en contra : *I. Sr. Montaña (CiU)* (p. 4918).

Votació : *rebutjada per 10 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció* (p. 4918).

Article 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 4918).

Article 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4918).

Article 4

Text del Dictamen

Votació articles 3 i 4 : *aprovat per unanimitat* (p. 4918).

Article 5

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 6* (p. 4918).

Torn en contra : *I. Sr. Montaña (CiU)* (p. 4919).

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 4919).

Torn en contra : *I. Sr. Montaña (CiU)* (p. 4919).

Votació : *rebutjada per 16 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 4919).

Votació esmena núm. 4 : *rebutjada per 12 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions* (p. 4919).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions* (p. 4919).

Article 6

Esmena del G. p. Popular (núm. 5, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 7* (p. 4920).

Torn en contra : *I. Sr. Montaña (CiU)* (p. 4920).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 5, 6 i 7 (p. 4920).

Text del Dictamen

Votació (llevat apartat 2) : *aprovat per unanimitat* (p. 4920).

Votació (apartat 2) : *aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions* (p. 4920).

Disposició Transitòria Primera

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 79 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció* (p. 4920).

Disposició Transitòria Segona

Esmena del G. p. Popular (núm. 7, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 5).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions* (p. 4920).

Disposicions Finals**Exposició de Motius i títol de la Proposta***Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 4920).*

El M. H. Sr. President anuncia l'ajornament de la votació final de la Proposta de Resolució (p. 4920).

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Posició dels grups : *I. Sr. Alay (ER) (p. 4920), I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 4921), I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4922), I. Sra. Barenys (S) (p. 4923) i I. Sr. Pérez Moreno (CiU) (p. 4924).*

Votació del Dictamen : *aprovat per unanimitat (p. 4925).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una alteració pel que fa als punts sisè i setè (p. 4925).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la responsabilitat que en matèria de protecció de béns pugui tenir la Generalitat en el territori de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Alay (ER) (p. 4925).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4926).*

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER) (p. 4927).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4928).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei del Joc de Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Alay (ER) (p. 4928).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4929).*

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER) (p. 4931).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4931).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de protecció i repoblació forestal (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4932).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4933).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4935).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les Agrupacions de Defensa Sanitària (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4936).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4937).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4937).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè i dotzè (p. 4938).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació del sector lleter (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4938).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4940).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4940).*

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les campanyes de publicitat i propaganda patrocinades amb càrrec als pressupostos generals de la Generalitat (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4941).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4943).*

Rèplica : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4944).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4944).*

El M. H. Sr. President fa avinent que hi havia ajornades la votació i l'explicació de vot corresponents al punt primer de l'ordre del dia (p. 4945).

Votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de Reforma del Reglament : *aprovada per 68 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció (p. 4945).*

Explicació de vot : *I. Sr. Garriga (M) (p. 4945), I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4945), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 4946), I. Sr. Torres (ER) (p. 4947), I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4948) i I. Sr. Molas (S) (p. 4949).*

El M. H. Sr. President fa avinent que hi havia ajornades la votació i l'explicació de vot corresponents al punt segon de l'ordre del dia (p. 4950).

Votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat : *aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4950).*

Explicació de vot : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4950), I. Sr. Cigarrán (S) (p. 4951), I. Sr. Curto (P) (p. 4951), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4952) i I. Sr. Montaña (CiU) (p. 4952).*

Designació de tres membres del Consell Consultiu (Punt quart de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'article 3 de la Llei 1/1981 (p. 4953).

Votació : són designats el Sr. González Casanovas, per 106 vots; el Sr. Villavicencio, per 106 vots, i el Sr. Borrell, per 105 vots (p. 4953).

Designació de tres Síndics de la Sindicatura de Comptes (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'article 20 de la Llei 6/1984 (p. 4953).

Votació : són designats el Sr. Termes, per 103 vots; el Sr. Castell, per 103 vots, i el Sr. Cardena, per 102 vots (p. 4954).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei 4/1983, de Cooperatives de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4954).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Parera (CiU) (p. 4955).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Alay (ER) (p. 4956), I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 4956) i I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4957).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4957).

Votació : rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4958).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre les Valoracions Abusives de Béns en la Recaptació dels Tributs Cedits a la Generalitat (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 4958).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4959).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Torres (ER) (p. 4960), I. Sr. Curto (P) (p. 4961) i I. Sr. Graells (CiU) (p. 4962).

L'I. Sr. Ayguadé (S) intervé per al·lusions (p. 4963).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 4964).

Votació apartats 1, 1 bis i 2 : rebutjats per 32 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions (p. 4964).

Votació apartat 3 : rebutjat per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4964).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Mineria de Potassa (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 4964).

Posició dels grups no presentants : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4965), I. Sr. Colomé (P) (p. 4966), I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4967), I. Sr. Martínez i Planas (CiU) (p. 4967).

Votació : rebutjada per 19 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions (p. 4968).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Reserva de Places de les Residències del Temps Lliure per a les Centrals Sindicals Majoritàries (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4968).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 4969).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Alay (ER) (p. 4970), I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 4970), I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4971).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4971).

Votació : aprovada per 59 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció (p. 4972).

Preguntes (Punt dissetè i darrer de l'ordre del dia.)

Pregunta sobre l'emissió d'un programa de Vostè jutja dedicat a un conflicte entre un club de futbol i un jugador

Formulació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4972).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 4972).

Rèplica : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4973).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 4973).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4974) i l'I. Sr. Vice-president Primer li respon (p. 4974).

Pregunta al Consell Executiu sobre els subcomptes detallats del pressupost d'explotació de la CCRTV els anys 1985 i 1986

Formulació : I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4974).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 4974).

Rèplica : Pujol i Folcrà (P) (p. 4975).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 4975).

L'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per al·lusions (p. 4976).

Pregunta al Consell Executiu sobre la contaminació de les aigües del litoral i la degradació de les platges

Formulació : I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 4976).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4976).

Rèplica : I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 4977).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4978).

Pregunta al Consell Executiu sobre un conveni entre la Direcció General de Joventut i la Unió Comarcal d'Osona de la UGT

Formulació : I. Sr. Soto (S) (p. 4978).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 4978).

Rèplica : *I. Sr. Soto (S)* (p. 4979).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 4980).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'abastament d'aigua potable a la comarca de les Garrigues

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 4980).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4981).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 4982).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4982).

Pregunta al Consell Executiu sobre les hores de classe de català i de castellà el curs 1987-88

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 4983).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4983).

Rèplica : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 4984).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4984).

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i un minut.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Vintró i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Com recordaran ses senyories, som a l'article 129 i, concretament, a l'apartat 2, que té un vot particular, número 73, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Recordaran que hi ha també en aquest article, per a l'apartat 1, un vot particular, del Grup Socialista, que ja va ser defensat.

Per tant, ara prego a l'Il·lustre Diputat que hagi de defensar el vot particular del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Il·lustre senyor Ribó, que prengui la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, el donem per defensat amb els mateixos arguments que va utilitzar ahir el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Bé, per a un torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President, també els mateixos arguments que vaig utilitzar en el meu torn de rèplica al senyor Molas; l'única diferència que hi ha entre les dues propostes era que la del senyor Molas —o la del Grup Socialista— era que un grup ho pogués fer i la proposta del senyor Ribó és que siguin tres grups, però —com bé diu el senyor Ribó— la filosofia és la mateixa i, per tant, els arguments en contra també hi són aplicables i, per tant, tampoc farem el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, senyor Escudé. Així, llavors, podem passar a la votació.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret... (*Remor de veus.*) (*Ll. Sr. Molas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MOLAS : Senyor President, hi ha un vot particular defensat el dia passat que s'ha de sotmetre a votació. Per ordre, diguem, correspondria abans. I com que no és idèntic, no el podríem votar conjuntament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí. Doncs anem a posar a votació el vot particular número 72, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest vot particular ha estat refusat per 28 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

Ara anem a la votació del vot particular número 73, que correspon a l'apartat 2.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és refusar el vot particular per 28 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

Ara passem a l'article 130, que s'ha d'aprovar el títol... sí, el subtítol dels programes, plans, comunicats i informacions al Govern, el títol..., article 131, 131 bis i 131 ter... no, aquest

no, perquè té esmenes, no, doncs fins al 131 bis. Posem a votació, doncs, aquest conjunt.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'article 131 ter, que té a l'apartat 1 un vot particular, número 74, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Moltes gràcies, senyor President. Des de l'escó, nosaltres amb aquest vot particular 74 i amb el 75 pretem que el President de la Generalitat assisteixi a les sessions de les comissions quan ell ho sol·liciti o quan ho sol·liciti la comissió pertinent, i que en aquestes comissions hi hagi de debò sessions de debat, i no pures rodes de premsa, com ens tenen habituats alguns consellers, en les quals no hi ha possibilitat d'entrar en matèria per part dels diputats.

Aquest matí, un mitjà de comunicació escrit ens dona una pista per la qual el President de la Generalitat, i en el seu defecte la majoria parlamentària, no vol de cap manera que hi hagi obligació d'assistir al Parlament.

El President de la Generalitat —si no rectifiquen aquestes declaracions— diu, en un mitjà escrit d'aquest matí, que no ve més al Parlament perquè té molta feina. O sigui que nosaltres hi venim sovint perquè en tenim poca de feina (*rialles*), seria la deducció lògica d'aquesta afirmació.

Al nostre entendre, el President de la Generalitat, que és un Diputat, que surt d'aquesta Cambra i —com deia el senyor Barrera— està nomenat per aquesta Cambra —i segurament deu ser l'únic fil que ens lliga a ell, que estigui nomenat per aquesta Cambra—, hauria de disposar la possibilitat de ser ell —i ens agradaria que ho practiqués— qui demanés la reunió d'una comissió per a temes de transcendència i anés allà a informar i a debatre aquella qüestió, o, al revés, els diputats d'aquesta Cambra haurien de disposar del mecanisme —en aquest cas, ja no individual, sinó col·lectiu, d'una comissió— de poder fer assistir el President de la Generalitat.

El senyor Escudé, que és un bon advocat, ahir va cometre, al meu entendre, l'error de fer una afirmació que és molt poc adient amb l'ètica legal. Va arribar a dir que si un diputat vol que el President de la Generalitat vingui al Parlament, si arribéssim a establir que un diputat pogués adreçar-se al President de la Generalitat amb una pregunta o amb una interpellació, seria una desviació de dret. O sigui, que els que estem elegits per sufragi universal per fer una tasca de control polític de forma representativa, fem una desviació de dret si ens atrevim a adreçar el mecanisme de control al President de la institució.

Senyor Escudé, lamento molt no poder tenir la transcripció exacta, però el concepte va ser aquest : «desviació de dret». O sigui, no solament no es va accontentar amb renyar-nos per l'atreviment : imaginin-se vostès, ja no és ni el Grup dels Socialistes ni el Grup del PSUC, ja no pretén només adreçar-se als Consellers, al President volen adreçar-se!, i, a més, de forma individual!, quin atreviment! Potser té raó el President de la Generalitat : què hi fem aquí? Potser seria més rendible dedicar-nos a altres feines més positives fora d'aquesta casa. Ens sembla

que el mecanisme proposat és elemental. Textualment : «A petició pròpia, o quan ho sollicitarà una comissió, el President i els consellers hi compareixeran». Això ens sembla un dret elemental. I, a més, fixin-se que, en el cas de la comissió, la voluntat de la comissió s'expressa per les majories que hi ha a la comissió, i tenen vostès un mecanisme tan senzill com el que practiquen en aquest Ple; quan s'aixequen en bloc els 72 membres de la majoria a votar que «sí» o que «no», poder bloquejar políticament qualsevol proposta de fer comparèixer el President de la Generalitat. De nou, per anar a l'explicació que això no és en virtut d'un mecanisme legal o un altre, és en virtut d'una voluntat política que avui vostès no tenen, i que reblen el clau a demostrar que no la tenen votant en contra d'aquestes mesures.

I la segona encara em sembla més elemental : si vostè es mira el mecanisme previst per als debats en comissió, es tracta que es pugui fer una pregunta per diputat quan no hi ha real debat; que, a més, hi podria haver debat —i en parlarem després— si estimulem el nostre enginy, una altra invitació que ens fa el senyor Escudé : «no siguem atrevits, però estimulin vostès el seu enginy, que ja trobaran mecanismes per fer anar el Reglament cap a aquelles coses que vostès vulguin aconseguir». Doncs, bé, si no s'estimula prou l'enginy, o no es troba —com es va dir en comissió— un president receptiu —com, val a dir, n'hi ha alguns, i fins i tot de la majoria de Convergència i Unió—, si no es troba un president receptiu, doncs, les sessions informatives són veritablement sessions informatives de cara als mitjans de comunicació o a un coneixement per part dels diputats. Per això nosaltres pretenem imposar en les sessions informatives el mecanisme que regula els nostres debats, que ja és un eufemisme dir «els nostres debats», jo podria dir —com va utilitzar el senyor Molas— l'expressió «els nostres monòlegs superposats»; si més no, poder situar les comissions, en aquestes sessions, en un pla igual que el que tenim en el plenari.

Sabem que això s'ha rebutjat, que el senyor Escudé, una vegada més, agafant el rave per les fulles, ens tornarà a citar les precisions reglamentàries, però tornem a dir, amb tota l'estimació del món cap al senyor Escudé, que lamentem que tanta intel·ligència i tanta preparació es vegi obligada a dir unes coses que, fins i tot en el seu fur intern no pot creure, només que per continuar amb una situació, això sí, que ja dura set anys i mig.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Ahir a la tarda recordaran vostès, senyores i senyors diputats, que el senyor Molas va utilitzar una expressió de l'argot futbolístic i va dir que ell tenia la moral de l'Alcoià, que és una expressió que s'utilitza, almenys als mitjans informatius.

Jo crec que si hem d'actuar amb justícia, a qui realment li correspon aquest qualificatiu és al senyor Ribó, perquè, realment, és d'una persistència absoluta i total en aquest tema.

Jo crec que si haguéssim de sintetitzar en una sola paraula tot el que al llarg d'aquest debat ha pretès el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tan ben representat avui i sempre pel senyor Ribó, podia consistir en la paraula «debat». Perquè, realment, jo crec que en el fons, en el fons el *leitmotiv* de tota l'actuació del senyor Ribó en aquest debat ha estat precisament això, el debat, propiciar debat. I, aleshores, quan s'ha

parlat del tema dels debats, ha volgut una major amplitud, una major flexibilitat. Quan s'ha parlat d'interpellacions les ha volgut transformar en debat, quan s'ha parlat de preguntes, les ha transformat —o ha pretès transformar-les, perquè el nostre vot sempre ha estat advers, li hem barrat el pas, en aquest cas— en debat. Fins al punt que ara, doncs, donava peu a un altre debat, parlant de l'abús de dret i de la desviació de dret i de l'ètica. Bé, jo vaig dir això, realment, senyor Ribó, però referit a un tema molt concret, a l'esmena número 71, em sembla que és, que és aquella esmena que —vostè ho recordarà— pretenia crear un article nou, que vaig agrair, que vaig explicar que era una limitació del paper obligatori del President i dels consellers en la resposta a preguntes, en relació amb la proposta socialista, que era universal.

Jo li vaig dir que era una desviació —i li ho continuo dient— perquè, en definitiva, com vaig explicar i suposo que ho recordaran les senyores i senyors diputats, aquest article, sota la capa, sota el títol de «pregunta» el que feia era instaurar un debat, i un debat de la màxima transcendència sobre els temes fonamentals del nostre país i de la nostra autonomia, entre un diputat i el President. Aquí no es tracta d'atreviments que tan teatralment ens ha descrit el senyor Ribó, sinó, jo crec, que en el fons el que hi ha és obrir per una porta lateral el tema que s'havia tancat prèviament dels debats obligatoris —insisteixo : obligatoris— amb el President. Per tant, aquesta és la qualificació que sostinc.

Ara, anant concretament a aquestes esmenes, doncs la primera esmena fa referència, una vegada més, a aquesta qüestió que ahir ja vam debatre tots, amb el senyor Ribó i amb el senyor Molas i, fins i tot també, amb el senyor Pujol, en relació amb aquesta qüestió, no cal ara tornar a insistir-hi, a citar els articles de la Llei del President, del Parlament i Govern de l'Estatut Interior, que, al nostre parer, emparen la nostra posició. Li haig de reconèixer, evidentment —i el senyor Ribó ho ha subratllat—, que hi ha una diferència, que fins ara parlàvem de diputats individuals i aquí es parla de comissions, d'acord. Ara, l'objecció fonamental ens sembla vàlida.

Finalment, l'esmena següent, la 75, que ha defensat, és tornar a insistir, per enèsima vegada, en el tema del debat, perquè a través d'aquesta esmena, com bé ha explicat el senyor Ribó, el que pretén és que una sessió informativa es transformi en un debat.

Jo crec que l'excés de les coses, l'excés de les coses bones també és un mal. El Parlament té tota una sèrie de procediments que tenen una finalitat cada una d'elles, té una finalitat concreta i específica i per això hi ha el mecanisme legislatiu, unes especialitats de pressupost, unes activitats de control i distingim el que és una interpellació i el que és una pregunta i el que és una proposició no de llei, etcètera, i cada una té la seva finalitat, i la sessió informativa, doncs, és precisament això. És una obtenció col·lectiva i, amb certa solemnitat, d'una informació procedent del Consell Executiu i desplegada o portada a terme per un Conseller, auxiliat en el seu cas si ho demana, per alts funcionaris del Departament i que, per tant, la Cambra coneix formalment, oficialment, uns elements que necessita.

Aleshores, una sessió informativa ha de ser això, recollir informació i tant l'article 131 antic —com ara, que serà el 131 ter, crec recordar— i les normes supletòries interpretatives de la Mesa han donat, de cara a aquesta finalitat de donar i obtenir

informació, jo crec que una mecànica prou adequada. Jo, en aquests moments, sóc membre de sis comissions i, al llarg d'aquests anys, n'he presidit diverses, i he assistit a una pila de sessions informatives i, normalment, no hi ha hagut cap dificultat per vehicular la informació.

Una altra cosa, d'acord, és fer un debat, però és que hi ha altres mecàniques previstes al Parlament per als debats. Per tant, deixem el debat per al que és el debat i a la sessió informativa fem sessió informativa, i, per tant, entenem que no és correcte aplicar a una sessió informativa, com pretén el Grup del PSUC, la mecànica, el procediment d'un debat.

Per aquest motiu, també ens oposarem a aquesta esmena que acaba de defensar el senyor Ribó.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : En aquest article hi ha encara una esmena a l'apartat 3, número 76, del Grup Popular.

Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Escudé, tornarem a dir el mateix de Ponència i el mateix de Comissió. Ja sé que les esmenes que hem presentat nosaltres vostè encara no les entén, en general, aquesta suposo que tampoc.

Bé, jo intentaré explicar-li-ho una vegada més; ja sé que no ho aconseguiré i ja sé què em dirà, o sigui, em dirà que si es fa, no s'ha de fer, però es fa, a les comissions es fa. Hi ha presidents de comissions que només accepten una pregunta per diputat, i això d'acord amb el Reglament no és correcte. Una cosa és que se substanciï si el temps s'ha escolat, però admetre, s'han d'admetre totes. Llavors no entenc per què no es pot acceptar aquesta esmena. O sigui, amb aquesta esmena les preguntes que poden fer els diputats en una sessió informativa van a la Comissió, si el temps s'ha escolat, de les quatre hores, és lògic que només se'n contesti una per diputat, però, és que després, l'excusa de dir : «bé, si després hi ha temps, fem més preguntes», què?, llavors, s'han de fer les preguntes? «Oh, que estiguin preparades!» Doncs, si estan preparades, que les accepti la Mesa.

O sigui, jo no entenc per què, en una cosa tan clara com aquesta, no es pot acceptar que estigui ja preparat per esgotar el tema de les quatre hores, que és el que hem aprovat en aquest Reglament. I, fins i tot, l'esmena que vostès ens han acceptat a nosaltres que, com a mínim, per a la contestació de preguntes hi hagi dues hores. Doncs si hi ha d'haver dues hores, tinguem les preguntes ja preparades. Hi ha presidents de comissions que només n'accepten una per diputat, senyor Escudé —i aquest és el sentit d'aquesta esmena. Jo no sé si és hora, o ja és tard que vostè accepti aquesta rectificació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula al senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Bé, la intervenció del senyor Pujol més o menys ja ha explicat l'argument del cant, de l'obra, però, bé, en definitiva, crec que aquí hi ha dos nivells. Un tema és l'esmena concreta i un altre tema és la finalitat perseguida que ens explica el senyor Pujol i que, efectivament, ens l'ha explicat en ponència i ens l'ha explicat en Comissió. El que jo lamento haver de dir és que no hi veig una

il·lació gramatical i legal i, fins i tot, lògica, entre el que explica el senyor Pujol, que entenc perfectament, i el que diu l'esmena, perquè l'esmena diu : «Les sessions no podran durar més de quatre hores, i els diputats podran demanar la contestació de preguntes no admeses.» És clar, jo crec que els diputats no poden demanar la contestació de preguntes no admeses. El problema és que no es pot deixar d'admetre preguntes, hauria de dir : «no es pot deixar d'admetre preguntes», el que no és pot dir és que té dret que li contestin de les preguntes no admeses.

I, és clar, aquesta terminologia de preguntes no admeses, per això jo li deia al senyor Pujol, no em cap al cap perquè, com li explicava, hi ha una norma interpretativa de la Mesa, de les primeríssimes que va fer la nostra Mesa, el 25 de novembre de l'any 80, al *Butlletí Oficial del Parlament*, al número 18, o sigui, en començar els nostres treballs, que aquest tema va quedar clar, transparent i nítid per sempre més. I diu —es recomana als presidents de les comissions una sèrie de coses—, a l'apartat b) diu : «Que es pugui fer un primer torn, a raó d'una pregunta per diputat i, eventualment, un segon torn dins el termini màxim de les quatre hores, que, en aquest cas, com bé ha dit el senyor Pujol, tots els grups vam veure la raonabilitat de garantir un mínim de dues hores per fer preguntes —i això es va admetre— i, doncs, suposo que immediatament tots els grups, a l'hora de votar el text de la Comissió, aprovarà aquest fet.

Aleshores jo entenc, jo no sé quina Comissió és, jo he assistit i assisteixo a moltes sessions informatives i mai ha passat això. Que hi ha pràctiques diferents en la formulació i la pregunta, sí, em consta que hi ha presidents que no deixen formular de viva veu la pregunta al Diputat i, aleshores, potser jo m'atreveria a donar una mica o un bon tros de raó al senyor Ribó, que no hi ha un diàleg i una agilitat, però això és una decisió d'un president que pot ser recorreguda, perquè, en definitiva, vaig a això. Jo no crec que la mala utilització —i em permeto dir-ho i que consti que no sé quin president o quins presidents poden ser— interpretació del reglament per part d'un president d'una comissió d'aquesta Cambra jo crec que no és motiu de reformar el Reglament, perquè si reformem el Reglament i el torna a interpretar malament, ens tornem a trobar on era. Jo procuro, modestament, les vegades que a mi em correspon portar reunions, aplicar el Reglament amb la màxima literalitat possible, i, malgrat això, saben les senyores i senyors diputats que alguna vegada se m'ha criticat i, d'acord amb el Reglament, se m'ha demanat i he hagut de fer una resolució motivada, resolució motivada que ha estat recorreguda a la Mesa; Mesa que, de vegades, m'ha donat raó i a vegades no m'ha donat raó.

Per tant, jo crec que la mecànica, senyor Pujol, si vostè es troba en una Comissió en què hi hagi una sessió informativa i no respecti aquesta norma supletòria, universalment coneguda i aplicada per tothom, vostè, el que ha de fer, és a aquest senyor president demanar-li resolució motivada. Per a aquest tema no crec que calgui modificar el Reglament. Per això, ens oposarem a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a passar a la votació. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó, li sembla que podem votar conjuntament els dos vots particulars 74 i 75? (Pausa.) Molt bé, doncs, anem a sotmetre a votació els vots particulars

74 i 75.

Els que estiguin conformes amb aquests dos vots, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos vots particulars han estat rebutjats per 29 vots a favor, 61 en contra i 9 abstencions.

Ara passem a la votació de l'esmena 76 del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 9 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions.

Ara hi ha una sèrie d'epígrafs que, si la Cambra no s'hi oposa, els podríem votar conjuntament. Aquests epígrafs són : article 134 bis, article 135, Capítol V, De les relacions del Parlament amb altres institucions o Corporacions; Secció Primera, De les relacions del Parlament amb el Síndic de Greuges; article 135 bis, Secció Segona, De les relacions del Parlament amb la Sindicatura de Comptes; article 135 ter, article 135 quater, article 135 quinques, Secció Tercera, De les relacions del Parlament amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; article 135 sexies, article 135 septies, article 135 octies, article 135 novies, Títol VI, De la caducitat de les tramitacions parlamentàries; article 157, article 158, Disposicions Transitòries, Disposicions Finals del Reglament del Parlament i Disposició Final de la Reforma del Reglament del Parlament, i el 131 ter que corresponia a aquests vots particulars i esmena que hem discutit i ara hem substanciat. Si els sembla bé, doncs, anem a votar aquest conjunt.

Els qui siguin favorables... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Digui, senyor Escudé...

El Sr. ESCUDÉ : Sí, senyor President. Per part del nostre Grup no hi ha inconvenient, però, com que les Disposicions Transitòries es tracta de supressió, d'aprovar la supressió i no un text, potser fóra millor votar-les per separat, diria jo.

El Sr. PRESIDENT : Sí, Transitòries, Finals i Final de la Reforma, aquestes a part. Molt bé, perfectament (*Remor de veus*). Només la Final de la Reforma. O sigui, tot el que hem dit, menys la Disposició Final de la Reforma del Reglament del Parlament.

(*L'I. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*) : Senyor President, si em permet, és que el senyor Clotas parlava de la Final del Reglament, que es podria, aquesta, incorporar aquesta votació global, perquè és un text que aprovem. Són la Primera, la Segona i la Tercera Transitòries i la Primera Final, de les que demanàriem, lògicament, votació a part perquè són de supressió d'aquestes disposicions.

El Sr. PRESIDENT : A veure... (*Pausa.*) Bé, d'aquest enunciat que jo he fet suprimint la Primera Transitòria, la Segona Transitòria, la Tercera Transitòria i la Primera Final. Els sembla bé, així? Molt bé, doncs, anem a sotmetre a votació tot aquest conjunt.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt que hem sotmès a votació queda aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, aquesta Presidència ha d'anunciar que, com que per a la votació final necessitem... (*Pausa.*) Aquestes que s'han exclòs d'aquesta votació, que són : la Primera Transitòria, la Segona Transitòria, la Tercera Transitòria i la Primera Final, tot això se sotmet ara a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt que acabem de descriure ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, aquesta Presidència ha d'anunciar que, tenint en compte que aquesta Proposta de Reforma requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final, sembla prudent d'anunciar —i el Reglament obliga a fixar-ho— una hora. Aquesta hora no serà abans de les cinc de la tarda. Per tant... I, llavors, hi haurà l'explicació de vot, a continuació. Hi estem d'acord? (*Pausa.*) No? Bé, doncs, continuem.

**Projecte de Resolució
per la qual s'acorda de presentar a la Mesa
del Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei per la qual es regula
la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió
del Sector Públic Econòmic de l'Estat**

El punt de l'ordre del dia que tenim ara a la vista és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun Il·lustre senyor membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No? Bé, aleshores, doncs, comencem el debat.

Com que no hi ha cap esmena a la totalitat, passarem a la part dispositiva. La primera esmena presentada és a l'article 2. Per tant, es proposa de votar l'article 1 si cap dels senyors diputats o diputades no hi té inconvenient. Anem, doncs, a la votació de l'article 1.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 1 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a la discussió de la primera esmena, que és a l'article 2, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... (*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Jo mateix, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, es tracta d'una esmena d'addició que el que pretén és integrar un determinat grup d'empreses dins del que aquesta Proposta de Proposició de Llei defineix com a sector públic en el qual s'ha de regular la participació de les comunitats autònomes.

En aquest sentit, el text que arriba com a conseqüència del Dictamen de Comissió diu que aquest tipus d'empreses que configuren aquest sector públic són aquelles l'activitat econòmica principal de les quals s'exerceix dintre del territori de la comunitat autònoma, si hi tenen el 20% de la xifra de negoci o de la plantilla total. Per tant, dues consideracions.

El que pretén el nostre Grup parlamentari, senyor President, senyores i senyors diputats, és que també s'incorporin a aquesta definició d'empreses a les quals s'ha de garantir la presència de les comunitats autònomes en els seus òrgans de representació, administració i gestió, quan es tracti d'empreses privades en les quals —complint aquelles característiques de les quals abans hem fet esment— l'Estat hi participi en menys d'un 50% o hi participi indirectament a través d'empreses de l'Estat. Es tractaria, en definitiva, d'estendre el que hauria de ser una llei aprovada pel Congrés dels Diputats, característiques que a casa nostra ja hem regulat en el capítol del que ja vam anomenar al seu dia «empreses vinculades».

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Miquel Montaña.

El Sr. MONTAÑA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió creu que no procedeix d'acceptar aquesta esmena perquè, en haver-se acceptat un text transaccional en Comissió, que va refundre en dos paràgrafs totes les lletres de la redacció inicial, està fora de lloc el contingut de l'esmena.

Per altra banda, tractant-se d'una Proposició de Llei del sector públic econòmic de l'Estat, és improcedent fer referències a l'empresa privada. Això seria una intromissió desmesurada de l'Administració en l'esfera privada, i molt més tractant-se com es tracta en aquest article d'empreses —tal com diu l'esmena— en les quals l'Estat hi tingui menys d'un 50%, llavors es tracta d'empreses petites. I si no tindria tampoc lloc en empreses grans, molt menys en empreses petites i en empreses privades. Per aquests motius, demanarem el vot en contra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a sotmetre a votació aquesta esmena número 1 a l'article 2, paràgraf segon.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 10 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

L'esmena número 2 a l'article 3 ha estat retirada. Per tant, podem passar al text del Dictamen d'aquest article 3 i de l'article 4. Si els sembla bé, ho votem conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt de dos articles segons el Dictamen, que tinguin la... (*Remor de veus.*) No? Separat? Ah!, sí, perdó, sí, sí, hem de votar l'article 2.

Els qui siguin favorables a l'article 2 segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per l'article 2 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, com hem dit, tenint en compte que ha estat retirada l'esmena a l'article 3, anem a la votació del text del Dictamen per l'article 3 i per l'article 4, que no té esmenes.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests dos articles ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 5 hi ha dues esmenes, una del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i una altra del Grup Popular. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. És una llàstima que la nostra no sigui la segona, perquè, com que segurament el ponent de Convergència demanarà agrupar el torn en contra, igual el col·locàvem en una situació difícil d'haver-se de llegir dues vegades el text que porta escrit, suposo que preparat per la Conselleria. (*Remor de veus.*) Però, en qualsevol cas, com que som els primers, deixarem que sigui el Grup Popular el que faci, en tot cas, la juguesca de dir «no, no, primer que contesti el Grup del PSUC, i després ja ens ho repetirà a nosaltres». (*Remor de veus.*) Perquè el que demanem és, bàsicament... Senyor Jaume Camps, que sigui manuscrit no vol dir que no sigui de la Conselleria... (*Rialles.*)

El que demanem en aquesta esmena, senyor President, que defensaríem conjuntament amb l'esmena número 6, és a dir, la totalitat de les que resten en aquest text per part del nostre Grup parlamentari, és que la designació de representants als òrgans d'administració, representació i gestió d'aquests tipus d'empreses, sigui fet per les assemblees parlamentàries de les comunitats autònomes en lloc de pels governs d'aquestes comunitats autònomes. És a dir, es tracta, per tant, de substituir que la correspondència d'aquests nomenaments no pertanyi als Governos sinó als Parlaments respectius.

Ens sembla lògic defensar-la; hi podria haver deu mil arguments. Jo crec que el millor argument és l'explicació de què succeeix en la pràctica, si el representant que té una comunitat autònoma és un únic representant, segurament aquest representant, si és designat pel Govern, representarà la majoria i, per tant, no hi haurà transgressió del que representa el pluralisme partidista en una Cambra. Però, en el moment en què una comunitat autònoma tingui més d'un representant, en tal o en tal òrgan de gestió, de tal o tal empresa pública, lògicament aquesta relació de majoria-designació queda trencada, és, si més no, dubtós, que els representants que pugui designar aquest Govern representin la globalitat de l'arc parlamentari. Podríem fer la similitud amb el que va ser el nomenament, al seu dia, de comissaris europeus; és a dir, on és, on es produeix una designació que representa un ventall de forces polítiques més enllà del que és estrictament òrgan de govern. Si això ho fan els Parlaments es dona una major garantia de pluralisme, de pluralitat a aquesta designació de representants en un tema que ha d'interessar el conjunt de forces parlamentàries, no només el govern, que el tema funcioni.

Per altra banda, es tracta de donar vida als Parlaments; és a dir, que aquests Parlaments tinguin una major capacitat d'in-

tervenció en el que és el conjunt de l'activitat econòmica de casa seva, i, en conseqüència, entenem que, des de l'òptica de territoris relativament petits, amb una població relativament reduïda i, per tant, en temes que podem fàcilment abastar —efectivament, el senyor Pont té tota la raó, i s'ha après bé la lliçó, dient «som 6 milions»—; en conseqüència, creiem que és possible que això ho facin les assemblees de les comunitats autònomes.

En conseqüència, senyor President, el que pretenem és això, que la designació de representants la facin els Parlaments, no la facin els Governos i, consegüentment, la nostra esmena número 3 i número 6 als articles respectius, i, si no ho recordo malament, l'article 6 i Disposició Transitòria Segona, que van lligats al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Montaña.

El Sr. MONTAÑA (*de l'escó estant*) : Demano, com ha dit el senyor Maties Vives, poder agrupar la contestació, després d'haver-ho fet el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, ara, a la defensa de l'esmena número 4, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Tal com ha manifestat el senyor Vives, l'esmena número 4, del Grup Popular, intenta la mateixa finalitat que l'esmena número 3, del Grup del PSUC; però nosaltres entenem que amb una diferència substancial, perquè, mentre l'esmena del PSUC assenyala que la designació dels representants correspon al Parlament a proposta del Govern autonòmic, la que presenta el Grup Popular indica que la proposta no vingui del Govern autonòmic, sinó dels grups parlamentaris, naturalment en proporció a la seua representació o en relació amb el número de diputats de cada formació política.

I, si bé és cert que l'objectiu fonamental de les dues esmenes és reiterar l'autoritat dels Parlaments autonòmics, en est cas del Parlament de Catalunya, la redacció que el Grup Popular sotmet a la consideració d'esta Cambra reconeix explícitament, a més, la facultat i la potestat dels grups parlamentaris que la constitueixen.

Per esta diferència de forma, nosaltres, senyor President, demanaríem votació separada de les dues esmenes, però també, com que la finalitat que es persegueix —com s'ha dit abans— és reconèixer l'autoritat del Parlament de Catalunya, anunciem que, si prospera l'esmena número 3, retirariem la número 4 nostra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al senyor Montaña.

El Sr. MONTAÑA : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest torn d'oposició, l'ha fet aquest Diputat. L'Il·lustre Diputat del Grup del Partit Socialista Unificat s'adonarà que és així i que no l'ha fet la Conselleria, perquè si l'hagués fet la Conselleria segur que estaria molt millor.

No hi ha, en realitat, cap normativa estatal ni autonòmica —en tot cas, de la Generalitat de Catalunya, no— que prevegi que en els càrrecs de les empreses públiques —no s'ha d'oblidar que estem tractant d'empreses públiques, que les empreses públiques formen part de l'acció executiva—, dic que no hi ha cap normativa que prevegi que siguin designats pel titular del

poder legislatiu com pretén el Grup esmenant, tant en la distinció que sigui a proposta del Consell Executiu com que aquesta designació vagi directament a través del Parlament.

Si les comunitats autònomes actuessin de manera diferent a com es fa en l'esfera estatal, es trencaria aquell principi de coordinació del que es parla en el preàmbul de la Llei, entre l'Administració central i les autonòmiques, per assolir el qual es proposa, precisament, aquesta Llei; llei, com es diu, que serveixi per garantir una coherència d'accions entre l'Administració central i l'Administració autonòmica.

D'altra banda, aquesta esmena i les següents semblen basar-se en un pressupòsit, i és el que hi haurà molts representants de les comunitats autònomes a les empreses públiques estatals, de manera que permetrà de designar o fer la designació d'acord amb el nombre proporcional del Parlament, segons el nombre de diputats de cada partit, quan més aviat la prudència ens diu —una prudència aplicada a la realitat— que, si n'hi ha un, ja n'hi haurà prou.

No hi ha, doncs, perill que hi hagi, en aquest aspecte, un desbordament quantitatiu de representants a les empreses públiques estatals. I, pel que fa a l'estabilitat, amb aquest apartidisme del qual es parla a la motivació del Grup Popular, tampoc creiem que sigui així, perquè aquests paràmetres d'estabilitat i d'apartidisme estarien sempre en funció del nombre de diputats que hagués assolit en unes eleccions cadascun dels grups, i naturalment, aquest nombre proporcional de diputats determinaria també el nombre del Consell Executiu. I, en definitiva, tampoc, per aquest camí, es milloraria el text de la Llei si s'hi introduïssin les esmenes proposades.

Per totes aquestes raons, la votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara anem a la votació d'aquestes esmenes, que s'ha de fer separatament.

Primer, l'esmena número 3, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquesta esmena ha estat refusada per 16 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara sotmetem a votació l'esmena número 4, del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 12 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a votar el Dictamen de l'article 5.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 5, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Ara passem a l'article 6, que té dues esmenes a l'apartat 2. L'esmena número 5 correspon al Grup Popular, i per tant, tinc

el gust de donar la paraula, per defensar-la, a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Senyor President, esta esmena i l'esmena número 7, corresponent a la Disposició Transitòria Segona, les donem per defensades perquè són conseqüència directa de l'esmena número 4 que hem defensat.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Montaña.

El Sr. MONTAÑA : Donar-les per defensades, nosaltres també les donem per...

El Sr. PRESIDENT : Perfectament. Gràcies.

Bé, si no hi ha cap objecció, podríem considerar decaigudes les esmenes 5, 6 i 7. Per tant, no caldria sotmetre-les a votació.

Anem ara a sotmetre a votació el text del Dictamen per a l'article 6. (*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*) El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, per demanar votació separada de l'apartat segon d'aquest article 6.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, perfectament.

Anem a sotmetre a aprovació el Dictamen de l'article 6, llevat de l'apartat 2, que el votarem després.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 6, segons el text del Dictamen, llevat de l'apartat 2, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a sotmetre a votació el text del Dictamen de l'apartat 2.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat 2 de l'article 6 ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Bé, ara entrem a la discussió de la Disposició Transitòria, que la Primera no té cap esmena; per tant, podríem ja sotmetre a votació el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a la Disposició Transitòria Primera, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició Transitòria Primera ha estat aprovat per 79 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a la discussió de la Disposició Transitòria Segona, que té una esmena, número 7, del Grup Popular, que ja ha estat defensada. Ha decaigut; bé, per tant, aleshores, ja no cal substanciar-la.

Passem, doncs, ara, a la votació del text del Dictamen per a la Disposició Transitòria Segona.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició Transitòria Segona ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Ara som ja a les Disposicions Finals, que no tenen esmena. Per tant, aquesta Presidència, si no hi ha objecció per part de la Cambra, sotmetria ara a aprovació les Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el Títol. Sembla bé, de fer la votació conjunta? (*Pausa.*) Bé, doncs, és això el que sotmetem a l'aprovació dels il·lustres membres de la Cambra.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt que acaba de descriure la Presidència ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Amb això hem acabat la discussió d'aquest text, i, com s'ha fet amb el text legislatiu anterior, aquesta Presidència ha de fer avinent que l'aprovació del Projecte requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text. Per a això, proposaria aquesta Presidència fixar, com a hora de votació d'aquest text a continuació del que després haurem de votar, i no abans d'un quart de sis de la tarda. Sembla bé? Ho deixem així, no? (*Pausa.*)

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors

Ara tenim un altre punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun il·lustre diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No? Bé, aleshores, doncs, aquesta Presidència fa avinent que, tot i que hi ha la possibilitat de fer un torn a favor i un altre en contra d'aquest Dictamen, s'ha manifestat a aquesta Presidència la voluntat dels grups parlamentaris de fer únicament torn de posicionament. Passarem, doncs, si no se suscita cap objecció, a la intervenció dels grups parlamentaris.

Donaré, doncs, la paraula als grups, de menor a major, d'acord amb l'habitud, per manifestar la seva posició. El Grup parlamentari Mixt vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? (*Pausa.*) L'Il·lustre senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, quan es va demanar en el Ple d'aquesta Cambra que es constituís aquesta Comissió per a la investigació del maltractament de menors, jo vaig mostrar-me una mica escèptic —ho haig de reconèixer ara—, no pas pel tema que tractava, sinó perquè això suposaria que, en qualsevol moment, hauríem de fer altres comissions de molts altres tipus, i, aleshores, podríem arribar-ho a multiplicar de tal manera que la Cambra, doncs, es veïés plena de dictàmens de tota mena.

Però he de rectificar, he de rectificar aquella primera impressió, perquè quan vam començar-nos a reunir i vam començar a estudiar —molt per sobre, al començament— la situació en què es trobava la infància en el nostre país, va començar a esdevenir el tema bastant emocionant; emocionant en el sentit de tenir un gran interès a buscar les mesures per evitar que es produïssin aquests maltractaments. I, per tant, ara no em dol que s'hagués constituït la Comissió, sinó molt al contrari, i potser

en d'altres ocasions que afectin altres temes, potser també seré partidari que es constitueixin les dites comissions.

El primer inconvenient que nosaltres vàrem tenir en la Ponència va ser de determinar quin és el concepte de «maltractament». Què volia dir el maltractament. Perquè, evidentment, pot ser un concepte molt ampli, i és molt ampli. No només hi ha el maltractament físic; hi poden haver maltractaments psíquics, hi pot haver la descura en els infants; hi poden haver situacions socials en les famílies que propiciïn el maltractament; la situació global de la societat, perquè hi ha una part de la societat que està en una situació extraordinàriament de marginació, i també problemàtiques familiars, com l'estabilitat conjugal i d'altres, que també poden afectar i també hi poden incidir.

Vam arribar a una conclusió, que consta en el Dictamen, que no és lícit pensar que darrere de cada infant maltractat hi ha un adult pervers; ens va semblar que aquesta frase, aquesta definició era prou correcta, perquè no sempre s'han de carregar, també, les tints del maltractament dels infants a aquells que en són els causants, perquè poden ser, els causants, víctimes de situacions de la societat que els hagin pogut portar a una lleugeresa en les seves actuacions envers els infants. Sovint aquests maltractaments són la conseqüència de l'esclat o de l'acumulació de conflictes socials i interpersonals al si de la família.

Bé, aleshores, una vegada intentada definir aquesta problemàtica, es tractava de veure quines eren les possibilitats de detecció precoç, de tractament i de prevenció. I en això entra el marc normatiu, el codi penal, el codi civil, la Llei del Tribunal Tutelar de Menors que va fer el nostre Parlament, les declaracions universals de drets dels infants, cartes i recomanacions europees i també la Llei de Protecció de Menors i la Llei de Serveis Socials del nostre Parlament.

Bé, però malgrat que el marc normatiu és prou ampli i que gairebé totes les situacions estan previstes i estan adequadament tipificades, hi ha una problemàtica que és d'actuació, i és que els familiars no denuncien moltes vegades els casos, o els que estan prop d'aquelles famílies no els denuncien tampoc, perquè tenen por de represàlies per la part dels que causen el maltractament, o per no creure en l'eficàcia del Tribunal, o perquè els veïns o aquells que ho han vist pensen que és molest, que els pot portar perjudicis o incomoditats haver de denunciar els fets davant la policia.

El que és veritablement important són les estimacions que hi ha arreu del món sobre la quantitat d'infants maltractats. I, concretament —aniré de pressa—, a Estats Units es calcula que és al voltant del 6%, mentre que al Canadà és al voltant del 2%; a l'Estat espanyol es creu que és també al voltant, entre aquest ordre, entre el 2 i el 6%, però les estimacions, segons la procedència, són tan disperses que no tenen la menor fiabilitat.

Hi ha un problema d'obtenció de dades; hi ha un problema d'acabar d'adequar tota la legislació i, a més a més, de buscar els mecanismes d'actuació, i aquesta és la part, diguem-ne, que forma part del Dictamen.

I ara, si se'm permet, el que jo voldria indicar-los és que potser hem comès una incorrecció que podria ser resolta a través d'una esmena tècnica i que ens n'hem adonat aquest matí. Quan es parla de la creació del defensor dels drets de l'infant, dels infants, es posa en el nostre text : «Adscriure al

Síndic de Greuges, com a adjunt, un defensor dels drets dels infants», i ens hem adonat que la Llei de constitució del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Greuges, hi ha la figura del «Síndic de Greuges» i només d'un adjunt. En canvi, sí que el que es contempla i és permisible és crear assessors, però no un altre adjunt, perquè, en tot cas, això ens obligaria a haver de modificar la Llei de constitució de la Sindicatura de Greuges, cosa possible; però, que si fos possible, i tots els altres grups hi estiguessin d'acord, i la Mesa ho acceptés com a esmena tècnica, seria possible de posar : «adscriure al Síndic de Greuges un assessor per a la defensa dels drets de l'infant»; no treuria substància a la nostra recomanació i, en canvi, ens impediria haver de tornar sobre una llei que ja havia estat aprovada per aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives... (*Remor de veus.*) El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, vull començar felicitant efusivament la totalitat dels membres de la Comissió que ha elaborat aquest Dictamen sobre el Maltractament de Menors, i puc fer-ho sense cap índex de vanitat ni d'autoelogi, perquè jo m'he incorporat a la Comissió quan ja ha enllestit la seva feina en substitució de l'Illustre Diputat Antoni Gutiérrez Díaz, i he de confessar que en aquesta vida mai no hauria cregut que hagués de substituir en algun cas el doctor Antoni Gutiérrez. Per tant, parlaré per boca d'altri i —com deien els romans—, en aquest cas, *relata refero*.

L'Informe és un informe important, obert a precisions i a aportacions posteriors, és un informe caut, humil, a estones vacil·lant, perfectible, però que denota una extraordinària sensibilitat per una problemàtica. L'Informe té en compte tres grans sectors : en primer lloc, hi ha un treball de camp, una recollida de dades, de testimoniatges, relats de testimonis, contactes amb experts, amb agents socials que coneixen bé la problemàtica del maltractament de menors i que, en tots els casos, ens diuen : «tot això que coneixem és només una part de la realitat, per desgràcia molt més greu, però de la qual només hem arribat a copsar aquests elements.» Hi ha un treball important de consulta d'experiències foranes, saber com en altres països han plantejat aquest problema i com han tractat de trobar elements per poder-hi posar fre o per poder entrar en camins d'una solució més habitual, més estable de tota aquesta problemàtica. Hi ha també un tercer capítol que és una anàlisi, una anàlisi de les normatives legals de les polítiques institucionals i de propostes interdisciplinàries que han permès d'avançar molt en la defensa dels drets dels infants, perquè, en definitiva, ja el Parlament de Catalunya havia legislat sobre aquest tema en la Resolució 37/I, del 10 de desembre de 1981, quan ens deia que «tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació, encara vigents a la societat.»

No cal ni dir que, per tot això, ens mostrarem molt favorables a l'adopció d'aquest Dictamen. Vull dir, però, que ens hi mostrarem favorables amb una consciència, que ens mostrem favorables amb un text que ens implicarà a tots nosaltres, i vull

explicar-ho. Crec que no és —com deia el senyor Alay— solament l'emoció que provoca la lectura d'aquest Dictamen, sinó la quantitat enorme de responsabilitats que adquirim, en tant que Parlament de Catalunya, aprovant el que es diu aquí. Per què? Perquè en el nostre camp d'actuació, que crec que és diversificat —Catalunya té, en tot cas, molts rostres, potser no tots ells prou ben representats en aquesta Cambra—, hi ha molts racons del país on la problemàtica dels maltractaments exigirà tant una acció del voluntariat com una acció política, tant una acció de les institucions com una acció de conscienciació col·lectiva per poder posar fre a un problema que, per desgràcia, és molt greu.

I en aquest sentit jo volia insistir en les conclusions i en les propostes d'aquest Dictamen, perquè em penso que moltes d'elles requeriran determinacions d'actuacions posteriors per part de molts departaments —ho repeteixo—, no únicament de la Generalitat, sinó d'altres institucions, d'altres instàncies, tant polítiques com d'això que en diem la societat civil o del voluntariat. Per exemple: «Cal desplegar amb urgència», se'ns diu entre les propostes normatives, «la part de la Llei de Serveis Socials de Catalunya que es refereix a l'atenció social a la infància i l'adolescència, sens perjudici de les competències atribuïdes al Departament de Justícia, etcètera.» És del tot indispensable una investigació interdepartamental i, en aquest sentit, fóra tasca del Consell Executiu de dissenyar-la. Cal adoptar mesures perquè la legitimació de la violència no es continuï manifestant durant les hores d'audiència infantil als nostres mitjans de comunicació, especialment la televisió, i això ho diu aquest Dictamen. «Cal» —algun dia esperem que els serveis lingüístics de la Cambra descobreixin que hi ha formes alternatives al «cal»—, «regular l'articulació de la institució escolar en el treball interinstitucional per superar els problemes de risc social en la infància i l'adolescència. Cal desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat...», etcètera i etcètera.

Acabo llegint únicament el punt 3.11 d'aquesta «actuació i coordinació»: «Cal que la problemàtica dels maltractaments sigui incorporada a tots els programes de formació bàsica i permanent de tots els professionals que treballen amb infants, i cal reclamar i facilitar bona informació actualitzada a tots els professionals i de voluntaris que actuen en llocs de possible detecció dels maltractaments infantils: metges, psicòlegs, mestres i educadors en general, monitors d'esplais, etcètera.»

Això acabo. És una llei, és un dictamen, perdó —ho repeteixo—, molt ben fet, però, alhora, és un dictamen que em penso que no ens hauria de deixar en absolut tranquils.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perquè pugui manifestar la posició del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Comissió d'Investigació s'ha reunit durant quasi un any i mig, ja sigui en Ponència redactora, ja sigui com a tal Comissió. Fruit d'aquesta tasca, que jo qualificaria com una de les més àrdues i feixugues d'aquesta legislatura, avui es presenta al Ple d'aquesta Cambra el seu Dictamen.

El nostre Grup parlamentari li dona suport, encara que l'ori-

entació donada al mètode hagué de consensuar-se, ja que d'ell depenia l'objectiu que es proposava entre tots. Totes les preguntes que ens fèiem, tots els interrogants que se'ns presentaven en començar aquesta tasca anaven a condicionar la nostra feina i eren de cabdal importància. Jo, per això, voldria remarcar alguns punts inicials a la feina que varem començar ara fa un any i mig: per exemple, ens preguntàvem si és lícit pensar que darrere de tot infant hi havia un adult amb mals sentiments; ens preguntàvem si són els maltractaments conseqüència de l'acumulació de conflictes socials en el si de la família; ens preguntàvem si s'hauria de substituir la idea d'autoritat paterna per la responsabilitat paterna-materna; si hi havia conflicte entre els drets dels pares i els drets dels infants; si hem d'admetre com a bàsic que són necessàries penes alternatives a la privació de la llibertat; si són només els actes o també les negligències —absència d'afecte, despreocupació per l'educació i la formació— les que s'han de considerar com a maltractaments; si és l'adopció la solució més adient per remeiar les situacions d'abandó i desamparament; per què les famílies i veïns —ens preguntàvem— no denuncien els maltractaments i els centres sanitaris, serveis socials i escoles ho fan quan són casos realment greus, quan són casos realment importants i sempre a destemps? Quins indicadors seria viable instrumentar al nostre país, ja que d'ells es derivarà la possibilitat d'existència de maltractaments com, per exemple, la violència, l'alcoholisme o les malalties mentals dels progenitors d'aquests menors? Ens preguntàvem si és primordial una sensibilització encaminada a formar els professionals que puguin tenir contacte en casos de riscos, casos de riscos de maltractaments als menors.

El Dictamen contesta aquestes i d'altres qüestions i, a més, aprofita l'experiència d'altres països que anteriorment a nosaltres havien desenvolupat una tasca similar. Tot s'ha aconseguit per un treball seriós i constant, sobretot per part de la Presidenta d'aquesta Comissió, la Diputada Rosa Barenys, que, per considerar el seu treball extraordinari i el seu interès elevadíssim, jo vull que en quedi constància en aquest *Diari de Sessions*.

Per acabar, remarcar que les conclusions a què hem arribat obliguen el Consell Executiu —com ha dit el representant del Grup comunista— a una sèrie d'actes, a una sèrie de plantejaments que, encara que no estan enumerats en el Dictamen, s'infereixen d'ell, del seu text i de les seves últimes conclusions i propostes.

Jo també faré un petit extracte, encara que algun d'ells coincideix també amb el que ha fet el representant del Grup comunista. Per exemple: el Consell Executiu, entre d'altres, està obligat a investigar la realitat dels maltractaments dels infants, a donar instruccions i organitzar una recollida sistemàtica de dades a Catalunya, a legislar de manera específica respecte als maltractaments dels infants, a desplegar amb urgència la part de la Llei de Serveis Socials referida a l'atenció a la infància, a adoptar mesures perquè els nostres mitjans de comunicació, especialment la televisió, no continuï la legitimació de la violència; a desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors; l'explotació dels menors sobretot a l'àmbit de la mendicitat, en l'àmbit del tràfic de drogues i d'altres situacions de marginalitat; a establir canals de consulta i de denúncia de sospita de maltractaments, i, el meu resum, com a últim, a realit-

zar un estudi tècnic que examini les competències de cada departament, de cada un dels departaments del Consell Executiu a fi d'aconseguir un lligam institucional adequat i efectiu.

I, per vetllar pel compliment d'aquest Dictamen, si, com esperem, és aprovat per aquest Parlament, i perquè es compleixin els drets dels infants i les recomanacions del Consell d'Europa, es proposa el nomenament d'un adjunt al Síndic de Greuges que, d'acord amb el que ha manifestat el representant del Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres donem suport també que, per comptes d'un adjunt al Síndic de Greuges, sigui un assessor al Síndic de Greuges per a les qüestions de maltractaments als infants.

Nosaltres hem acabat la tasca encomanada; esperem que serveixi per a quelcom positiu en benefici de l'infant maltractat, ja que, si no és així, no calia haver començat.

No són les paraules, ni els estudis, ni els dictàmens els que solucionaran el greu problema; són les obres, i aquestes han de començar a partir d'avui; d'aquells que tenen l'obligació d'actuar depèn que la nostra tasca no hagi resultat inútil.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè exposi la posició del Grup Socialista de la Cambra, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, com a Presidenta d'aquesta Comissió, abans de fer el posicionament volia manifestar, doncs, la satisfacció per haver arribat al final d'aquest llarg informe —ens ha costat gairebé un any i mig de poder-lo elaborar—, però crec que puc dir ja, amb ple convenciment, que aquest informe ha estat molt profitós, i molt útil, tant políticament com socialment. I n'esmentaré unes raons bàsiques per emmarcar la meua intervenció : crec que la possibilitat que el Parlament de Catalunya, amb una comissió d'investigació, pugui abordar un problema fonamental, bastant important de la vida quotidiana, de rellevant importància per al que suposa de defensa dels drets dels menors, ha estat profitós i crec que ens ha ensenyat a tots els que formàvem part d'aquesta Comissió. En segon lloc, crec que el fet que la Comissió hagi pogut treballar amb persones i amb entitats de reconeguda experiència, tant en la vida civil com en la vida institucional, aquest acostament del Parlament al poble, del Parlament a les institucions, ha estat profitós per a nosaltres, i crec també que per a les institucions que han vingut a participar en la tasca d'aquesta Comissió. Per altra banda, el treball d'aquesta Comissió s'ha materialitzat en un conjunt de recomanacions, que els meus antecessors han començat ja a esbossar, a dir, i que crec que això també és profitós per poder marcar una línia d'actuació política posterior en la defensa dels drets del menor. I, com a última cosa, crec que també és important —i ho hem de dir— que hem recollit un important fons documental sobre el tema dels maltractaments del menor, que és als serveis de biblioteca del Parlament per a consulta dels ciutadans especialitzats i estudiosos d'aquest tema.

Voldria dir que l'objectiu d'aquesta Comissió, en principi, era donar a conèixer l'abast de la situació dels maltractaments a Catalunya, així com també el conjunt de condicions socials que poden restringir els drets dels menors i provocar aquesta situació de maltracte. Al final del treball —s'ha dit ja— hem de

manifestar que presentem un Dictamen sense dades quantificades. Però encara que no hem aconseguit això, perquè aquestes dades no existeixen en el nostre territori, sí que presentem un Dictamen on es manifesta la gènesi d'aquests maltractaments i les alternatives d'actuació a Catalunya. També ho hem dit —ens repetim, perquè tots estem d'acord amb el conjunt de l'exposat en el Dictamen— : el fet que el maltractament succeeixi en privat, el fet que la família o la unitat de convivència vulgui donar una imatge d'ordre i de benestar, fa que es desconguin molts dels maltractaments que es produeixen a la societat. I, per altra banda, el fet que no hi hagi garanties en la denúncia —la gent té por, té por del que pugui passar—, que no hi hagi canals, també fa que aquestes denúncies de les situacions no es produeixin d'una manera normalitzada.

No obstant això, malgrat això, aquestes dades quantificades, nosaltres hem constatat, mitjançant les aportacions dels diferents compareixents, que els organismes i les institucions que treballen a Catalunya per a la defensa d'aquest tema tenen indicis i tenen dades particularitzades que poden donar-nos una idea molt concreta de quina és la base d'aquesta situació. Aleshores, a partir d'aquesta constatació, la Comissió de Maltractaments va anar més enllà del coneixement estricte de les dades, fent un plantejament de treball des de l'anàlisi global dels fets dels maltractes, en el sentit de definir conceptes i emmarcar la situació socialment i jurídicament.

Com s'ha dit també, calia primer que res fer una definició que digués quin era el nostre posicionament i la nostra concreció i abast de la situació (*pausa*) i, per això, vàrem partir del que deien els organismes internacionals, vàrem partir del que diuen els diferents experts en aquest camp i també dels professionals que incideixen a Catalunya en aquest treball concret. Aleshores, aquesta definició, que emmarca, evidentment, les resolucions posteriors, fa referència al maltracte com a violència física, psíquica i sexual, i també fa referència al maltracte en relació amb totes aquelles atencions necessàries que el menor necessita per al seu desenvolupament.

El Dictamen també presenta una anàlisi sobre els principis constitucionals, de la legislació vigent i la normativa europea, i aprofundeix en aquells aspectes que són instruments cabdals per afrontar els maltractaments : la detecció precoç del cas, el tractament, l'atenció i la prevenció del risc.

Crec que les resolucions d'aquest Dictamen són la síntesi del treball de la Comissió, i configuren un pla d'actuació que conté els eixos bàsics per impulsar i per desenvolupar una actuació política que doni resposta a les necessitats detectades i, alhora, que sigui eficaç. La proposta s'emmarca en tres eixos : l'ampliació —com ja s'ha dit— del marc normatiu —sense deixar de banda, evidentment, la revisió i la renovació del dret de menors, que això no ens competeix a nosaltres— com a instrument que ha de regular la seva protecció, però també aprofundeix en els drets constitucionals, però molt especialment el que en podem dir «drets socials» —article 39 i següents de la Constitució—, perquè creiem que és en aquesta línia que s'han d'establir mesures relatives als temes de la salut, de la salut mental, de l'educació, etcètera, i, a la vegada, també s'haurien de regular totes aquelles mesures —com ha dit el company Riera— sobre les manifestacions de la violència a la televisió, i també sobre l'explotació de menors en l'àmbit de la mendicitat infantil, en l'àmbit de la droga, etcètera.

Deslliurar del secret professional aquelles persones que per la seva professió són coneixedors de situacions de maltractament és una mesura que s'ha d'endegar amb la màxima celeritat, perquè —com dèiem abans— això és fonamental per poder conèixer quin és l'abast de la situació en el nostre país, a Catalunya.

El reconeixement, per part de la Comissió, de portar a cap una actuació globalitzada, descentralitzada i coordinada de totes les institucions que actuen a Catalunya és fonamental. Aquesta és una qüestió que els diferents compareixents van anar manifestant cada una de les vegades que venien a la Cambra i, com a conseqüència, la Comissió recomana que s'examinin les competències de cada departament del Govern de la Generalitat i dels organismes de tota l'Administració i entitats socials que hi estan treballant, a fi de sumar esforços i buscar la racionalitat i l'eficàcia en el plantejament de les polítiques de menors i de tota la política social en general, però en aquest cas de les polítiques de menors.

També fem referència a la necessitat de la sensibilització ciutadana, en la formació de pares, el treball interdisciplinari, i totes aquestes qüestions que poden, d'alguna manera, cooperar amb la prevenció del risc.

I, per acabar, un altre apartat important d'aquesta resolució és la creació de la figura de l'adjunt al Síndic de Greuges per a la defensa dels drets del menor. Nosaltres ens continuàrem posicionant, ens continuarem posicionant per la creació d'una figura d'adjunt, que és més que un assessor, encara que això pugui suposar modificar la normativa vigent. Ara, voldríem raonar aquesta proposta, que és més institucional a tres nivells. En un primer nivell perquè partim, en plantejar-la, que les necessitats de la infantesa vinculades al procés de maduració global de la seva personalitat són diferents de les necessitats de l'adult. També de la necessitat de contemplar amb més incidència la representació dels drets de l'infant, fonamentals per la seva condició de drets socials, i com a conseqüència que són més difícils de garantir que les llibertats clàssiques. I també de la necessitat, no únicament de defensar els drets de l'infant, sinó de promoure una actuació d'aquests drets fonamentals, de les seves necessitats i dels seus interessos, diferents, evidentment, de les necessitats i dels interessos dels adults.

En definitiva, voldria manifestar que aquest Dictamen no pretén, de cap manera, plantejar una política específica per als menors maltractats, sinó que aquestes recomanacions han de formar part del conjunt d'actuacions globals, adequadament coordinades, superant en el fer de cada dia —també s'ha dir, això— concepcions sentimentals, concepcions humanitàries, que poden dificultar l'impuls institucional dels autèntics drets.

També, com a representant del Grup Socialista, voldria demanar al Consell Executiu que aquestes resolucions siguin escoltades i incorporades, com més aviat millor, en els programes i pressupostos, a fi que no haguem d'acudir sovint a aquesta Cambra fent-ne un recordatori constant.

Per altra part, voldria, si la Mesa m'ho permet, poder donar les gràcies a tots els compareixents que varen acudir a la Comissió de Maltractaments aportant-nos el seu saber, la seva informació, i manifestar també que estem segurs que, per a ells, haurà estat profitós aquest contacte amb la primera institució catalana, amb el Parlament de Catalunya, però que tinguin segur que per als diputats que formàvem part d'aquesta Comis-

sió també ha estat molt profitós el treball endegat, i que esperem poder continuar col·laborant, des d'aquesta institució, amb totes les entitats que treballen per la defensa dels drets dels menors a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pérez Moreno.

El Sr. PÉREZ MORENO : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup arriba avui aquí, a aquest torn de posicionament, amb la satisfacció d'haver aconseguit, en el si de la Comissió, la unanimitat en l'elaboració del Dictamen que avui votarem. No podia ser d'una altra manera. Calia cercar el màxim de consens en l'elaboració d'aquest Dictamen, ja que el tema que tractàvem era un tema de molta transcendència per a la infància de Catalunya. Calia cercar, amb aquesta elaboració, al màxim possible, les coincidències que hi havia entre els diferents grups i la manera de veure aquest tema, i deixar de banda aquelles divergències, sovint de matisos, que podien existir. Calia presentar un Dictamen sense fissures. En aquest sentit, doncs, el nostre Grup està plenament satisfet del resultat aconseguit.

Val a dir, que en el marc legislatiu —marc normatiu, que és al que faré referència especialment—, hi ha diverses recomanacions, diverses lleis que tracten d'aquest tema, des d'un camp ampli, com pot ser l'universal, en el qual hi ha la declaració dels drets universals dels nens, fins a un camp d'abast europeu, estatal i nacional.

Pel que fa referència al camp universal —ja ho he dit—, la declaració universal dels drets de l'infant, que diu, en el seu principi novè —vull remarcar això—, que l'infant ha d'ésser protegit contra totes les formes de negligència, crueltat i explotació en què es troba.

Quant al camp europeu podem citar les cartes i recomanacions europees, fent especial referència a la recomanació de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa relativa a la protecció dels menors contra els maltractaments, que és adoptat el 30 de setembre del 69, i a la recomanació 874 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, relativa a una carta europea dels drets de l'infant, adoptada el 4 d'octubre del 79.

Quant al camp estatal, la norma fonamental, la Constitució, en el seu article 39.4 —que, per altra banda, és l'únic que tracta exclusivament dels infants com a tals— diu que els infants gaudiran de la protecció prevista en els acords internacionals que vetllen pels seus drets —cap altra referència als infants com a tals.

Normes de rang inferior, però importants, com el Codi Penal, tenen un tractament..., dediquen algun dels seus articles al maltractament dels infants. Val a assenyalar els articles que parlen de les lesions produïdes, de l'abandó d'un nen, de l'infanticidi, etcètera. Quant al Codi Civil, citar especialment l'article 154, que estableix el dret de la pàtria potestat i que, després d'haver sofert diferents modificacions, ens recorda que la pàtria potestat s'exercirà sempre en benefici dels fills. Ens trobem aquí amb una praxi sovint recollida, quan veus, per exemple, que estan pegant un nen, crides l'atenció al pare i et diu : «estic en el meu dret de fer-ho»; ens trobem que és un dret, en què hi ha una correlació amb un deure, que és el deure de l'atenció del nen; és un dret —els tractadistes diuen que és

l'officium, l'officium : pare—..., el marc normatiu dóna aquests drets en funció del deure que estan lligats a tenir. Moltes vegades això s'oblida, es confon per manca d'informació el que és el dret a l'educació, a donar una educació, amb el dret de disposar del fill com si fos propietat del pare o de la mare. No és així : els drets..., els fills no són propietat de ningú, són propietat del seu propi destí.

Quant al tema específic de menors, tenim la Llei de Tribunals Titulars de Menors, de l'any 48, una llei evidentment obsoleta. Cal, doncs, revisar... Millor dit, en aquest sentit, també, i anant en el marc nacional, tenim la Resolució —abans s'ha dit— 37/I del Parlament de Catalunya, que el seu punt quatre diu que «tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació encara vigents a la societat», i en el seu novè punt diu que «la societat protegirà l'infant en cas de mal ús de les facultats dels pares i les atribuïdes a altres persones que en tinguin càrrec». Cal, doncs, revisar el marc normatiu; cal, fins i tot, jo diria, revisar també algunes —com ho diu l'informe— categories jurídiques i socials vigents, tals com la plena substitució de la idea d'autoritat paterna per la de responsabilitat paterna-materna; resoldre —ho dèiem abans— l'aparent antinòmia entre els drets de l'infant i els drets dels pares, regular el sentit del secret professional, que, emparant-se en el secret professional, no puguem donar lloc que es produeixin maltractaments, i cal, sobretot, regular acuradament la denúncia.

Sovint la gent que coneix el tema, que coneix els maltractaments, allà on hi ha maltractament, no ho denuncia. Els pares, els familiars, que són els que coneixen més directament allà on pot haver-hi un maltractament tenen por de denunciar-ho, tenen por de denunciar-ho per por de represàlies dels mateixos pares, per por de represàlies de l'entorn familiar, que se'ls aïlli, i sobretot perquè tenen por que se'ls molesti, que se'ls molesti molt anant a declarar, etcètera. Els veïns també poden intuir alguna vegada que existeixen maltractaments, però rarament, rarament denuncien el cas; sovint perquè no en tenen proves prou evidents —només tenen indicis o sospites— o també —ho dèiem abans— perquè tenen la sensació que la policia i els tribunals els marejaran molt per no aconseguir res. Així resulta que molts casos de maltractaments són detectats de manera indirecta a través de centres sanitaris, serveis socials i escoles. Cal doncs regular de la millor manera possible tot el tema de la denúncia. S'ha començat a fer ja a través d'alguns anuncis apareguts en una campanya que ha iniciat la Creu Roja, que es denunciïn maltractaments en l'anonimat, no dient el nom. En aquest sentit, doncs, s'està començant a treballar per part d'altres institucions.

Quant a propostes normatives, abans se n'ha fet referència —per part dels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula—, i jo em voldria referir només a tres d'elles : a la necessitat de legislar d'una manera específica sobre el maltractament dels infants —com ja deia—, el fet que cal adoptar mesures perquè la legimitació de la violència no es continuï manifestant durant les hores d'audiència infantil als nostres mitjans de comunicació, especialment la televisió, i al fet que cal desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de droga i altres situacions de marginalitat.

I ja voldria finalitzar donant les gràcies a tots els membres de

la Comissió, però molt especialment —potser per allò que no és present avui aquí, perquè és diputat al Parlament Europeu— al doctor Antoni Gutiérrez Díaz per les seves aportacions polítiques i pel seu coneixement del tema —no podem oblidar la seva condició de metge i de pediatra. Jo crec que el treball de la Comissió ha valgut la pena, però haurà valgut més la pena si podem evitar que hi hagi un maltractament; només amb un que puguem evitar haurà valgut la pena. Que no ens passi allò que deixem sense veu els que pateixen o deixem patir els que no tenen veu, els infants.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a la votació, però per fer la votació cal advertir que la proposta d'una esmena tècnica de substituir la paraula «adjunt» per «assessor» requereix la unanimitat, i, pel que sembla, aquesta unanimitat no existeix. *(Pausa.)* No, no hi és, no. La senyora Barenys s'ha manifestat ben clara en aquest sentit i, pel que veig que diuen... *(L'H. Sr. Armet demana per parlar.)* El senyor Armet..

El Sr. ARMET : No, no. El Grup Socialista voldria fer constar que no és una esmena tècnica, és un tema de contingut, la qual cosa jo demanaria que la Mesa no ho admetés com a esmena tècnica. No és una esmena tècnica el canvi de contingut.

El Sr. PRESIDENT : En aquest cas, doncs, s'ha de deixar el text del dictamen tal com és i, en certa manera, interpretar, si es creu que això és contrari a la Llei del Síndic de Greuges és considerar-ho com una recomanació que el Parlament veurà després el que ha de fer.

Bé, amb aquestes reserves, doncs, anem a sotmetre a aprovació aquest Dictamen.

Els qui siguin favorables al Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Modificació de l'ordre del dia

Ara passem a les interpellacions, i abans de començar-les aquesta Presidència ha de fer avinent que, després d'establert l'ordre del dia del present debat, va ser retirada la interpellació número 6, per la qual cosa es passarà a substanciar ara la número 7, que queda com a número 4 després de les alteracions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat que en matèria de protecció de béns puguin tenir la Generalitat en el territori de Catalunya

Passant, doncs, ja a aquest punt de l'ordre del dia, tenim ara la interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat que en matèria de protecció de béns puguin tenir la Generalitat en el territori de Catalunya, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula perquè substanciï la interpellació.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, el mes de juny passat es va produir el conegut atemptat a

l'empresa ENPETROL, a Tarragona, que no va ocasionar cap víctima humana, però sí que va ocasionar molts danys materials. El resultat d'aquell atemptat va ser espectacular i va causar el natural pànic a la població de la ciutat de Tarragona, de manera que es produí un caos a la dita població, perquè el nivell d'informació que rebien en tot moment era, quan no contradictori, inexistent; sembla ser que van trigar més de dues hores a rebre notícies radiofòniques dient del que es tractava i això, naturalment, era una qüestió que afectava la seguretat de la població de Tarragona i d'altres poblacions properes a la petroleoquímica de Tarragona.

Aquesta petroleoquímica, suposo que molts de vostès moltíssimes vegades i abans que es produís l'atemptat, en passar a prop per l'autopista o per la carretera que la circumda, podien comprovar que estava en una situació de total desprotecció i que, naturalment, si algú volia fer quelcom —com el que es va fer, un atemptat—, evidentment no costava massa de fer-ho.

També hi va haver caos en la intervenció dels cossos i forces de protecció de l'Estat, de la protecció civil i dels serveis d'extinció d'incendis.

Com he dit, no va tenir més conseqüències que les indicades perquè sortosament un dels artefactes que havia estat col·locat en una cruïlla de canonades, que eren vitals a la petroleoquímica, no va arribar a explotar. Altrament, segurament les conseqüències haurien estat molt més importants i no sabem quina hauria pogut ser la repercussió per a la població veïna.

La interpellació que presentem té per objecte no només recollir informació complementària per part del nostre Govern, sinó també per saber què és el que va fer el Consell Executiu en assabentar-se de la magnitud de l'atemptat i per saber què va fer perquè es posessin en marxa els mecanismes que les lleis concedeixen a les comunitats autònomes en matèria de seguretat —que no són massa, però n'hi ha.

Aquest interès ve augmentat perquè la preocupació per temes com policia autonòmica, protecció i seguretat ciutadana no és una de les coses —com jo moltes vegades he denunciat— que poguéssim dir-ne que són el fort del Govern de la Generalitat. I dic això perquè, per exemple, l'article 13.6 —que moltes vegades es parla de lectures de l'Estatut—, penso que el mateix Govern en fa sempre una lectura una mica restrictiva; concretament, aquest article 13.6 diu que la missió, la funció de la Junta de Seguretat és coordinar l'actuació de la policia autonòmica i dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Fins ara aquesta Junta de Seguretat l'única cosa que ha fet és determinar les dotacions que ha de tenir la policia autonòmica —la qual cosa és competència d'aquesta Junta de Seguretat—, de decidir quin uniforme ha de portar, de decidir, doncs, quin municionament pot tenir, quin armament pot tenir... Totes aquestes coses evidentment ho són, però també és funció de la Junta de Seguretat coordinar aquesta actuació d'aquesta policia autonòmica amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Es podria dir, s'hauria pogut dir fins a l'any 85 que això podia ser una lectura una mica ambigua, però no ho és tant, i molt menys ara que existeix ja una llei, la Llei Orgànica de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, que molta gent d'aquesta Cambra va votar en el Congrés dels Diputats a Madrid, els representants dels seus partits, i que va ser aprovada el desembre del 85. En el seu article 50.2 diu que «la Junta de Seguretat serà l'òrgan competent per resoldre les incidències que

pugui haver-hi entre la col·laboració entre els membres i forces i cossos de seguretat de l'Estat», com a primer bloc, «i dels cossos de policia de la comunitat autònoma», i després encara afegeix: «A tal efecte, les autoritats competents en les comunitats autònomes i els governadors civils hauran d'informar periòdicament a la dita Junta respecte de les deficiències que s'observin en la coordinació, mutu auxili i informació recíproca entre aquells, indicant les mesures oportunes per corregir els problemes suscitats.» Bé, aquí, és clar, és una mica ambigu, perquè diu «periòdicament»; aquests períodes poden ser de cinc anys o poden ser d'un any, però «periòdicament» jo entendria que hauria de ser una periodicitat, com a mínim, mensual o bimensual. En tot cas, això no es compleix, no es compleix perquè la Junta de Seguretat no es reuneix —crec que fa un any que no s'ha reunit, o almenys ha estat un any que no s'ha reunit, darrerament— i, en fi, és una qüestió que té prou importància per a aquesta Cambra i perquè tinguem la informació adient. Voldríem saber si, d'altra banda, per part de la Presidència de la Generalitat, en veure la magnitud de l'atemptat, si va prendre alguna iniciativa per fer ús del que preveu l'article 7 de la Llei orgànica 4/81, que regula els estats d'alarma, i que preveu molt clarament que, quan es tracta d'accidents, incendis o desastres que es produeixin en una comunitat autònoma, que només l'afectin en el seu territori o en una part del seu territori, el President de la dita comunitat autònoma pot demanar del Govern de l'Estat, a través dels seu President, pot demanar la declaració de l'estat d'alarma. Com que, naturalment, quan va començar el foc no se sabia com acabaria, el lògic seria que la primera iniciativa hagués estat la de demanar que es fes; que després no es fes perquè no calia és una altra qüestió, però sembla que, en tot cas, com a mesura preventiva, hauria estat molt indicat haver-ho iniciat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, abans de contestar concretament els extrems de les preguntes a què es contreu la interpellació del Diputat senyor Alay, em cal recordar que la Llei de Protecció Civil, aprovada per les Corts espanyoles el gener de l'any 1985, preveu que les línies d'actuació en situacions d'emergència —a nivell de tot l'Estat— s'han de subjectar a una norma bàsica de protecció civil que n'assenyalarà les grans directrius. I això tant pel que fa referència als plans territorials, que comprenen l'estatal, els de les comunitats autònomes, els de les províncies i els dels municipis, com respecte als plans especials que són pròpiament els dels sectors, els sectorials, de sectors d'activitat. Aquesta norma bàsica, no obstant haver transcorregut més de dos anys des que aquella Llei fou promulgada, i que s'ha d'aprovar a proposta del Ministre de l'Interior, previ informe de la Comissió estatal de protecció civil —i, definitivament, després ha de ser aprovada pel Govern central— encara no ha estat feta, encara no ha estat degudament elaborada ni ha passat per tota aquesta tramitació, de manera que, de moment, no hi ha norma bàsica.

Tant és així que el mes d'agost, exactament el primer d'agost del 85, i per suplir aquesta mancança de la norma bàsica que, pel que es veu, hi havia la previsió que tractaria..., que trigaria a ser elaborada, el primer d'agost es va dictar un Reial Decret,

un Reial Decret que el Govern de la Generalitat té impugnat per la via del conflicte de competències al Tribunal Constitucional, per estimar que no respecta les competències que la comunitat autònoma hauria d'assumir en matèria de protecció civil, però que, no obstant aquesta impugnació, naturalment, està en vigor, perquè, com és sabut, els nostres recursos i conflictes de competència —al revés del que passa quan són posats pel Govern central— no suspensen l'aplicació del Decret o de la Llei recorreguda, que, per tant, doncs, està en vigor. Aquest Reial Decret estableix unes mesures provisionals en espera que es dicti aquesta norma bàsica, en virtut de les quals —i d'aquí, precisament, la raó que hagués estat impugnat pel nostre Govern— atribueix la direcció en totes les situacions d'emergència, de catàstrofe, de calamitat als alcaldes quan el fet es produeix en l'àmbit estricte d'un municipi, al Governador civil quan afecten l'àmbit provincial, al Delegat del Govern quan es tracta de tota una comunitat i al Ministre de l'Interior en altres casos.

És d'interès, als efectes de contestar degudament al senyor Alay, que tinguem d'acord aquesta preceptiva, no obstant la qual, i no obstant la manca d'aquesta norma bàsica, en la província de Tarragona, d'acord l'Administració de l'Estat, la representació de l'Estat a Tarragona, és a dir el Governador Civil, concretament, l'Ajuntament de Tarragona i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, conjuntament, van elaborar un pla, el PLASEQTA. El PLASEQTA —com dic, elaborat de comú acord per les tres administracions públiques esmentades— és un pla territorial, perquè afecta tota la província de Tarragona, és un pla especial, perquè fa referència, estrictament, als possibles perills derivats de la indústria química, i és un pla provisional perquè es diu que serà reajustat en el moment que es promulgui la norma bàsica a què tantes vegades he hagut de referir-me. Aquest pla regeix, doncs, encara que sigui amb caràcter provisional, a la província de Tarragona, en relació amb les emergències que puguin produir-se a causa de problemes de la indústria química i, per tant, aquest és el pla que havia d'aplicar-se la nit del mes de juny, en ocasió de produir-se aquest incendi, consegüent, com sembla indiscutible, a un atemptat d'ETA a la zona.

Bé, segons aquest pla —i això ha calgut que la Generalitat ho acceptés per raó d'aquest decret al qual m'he referit abans i que, com dic, està en vigor, no obstant, la seva impugnació—, per raó d'aquest decret, en aquest pla, entre altres coses que no m'allargaria massa per detallar-les, però sí que hi ha un tema que és important, i és que, en concordança amb la normativa vigent, per tal com que aquest pla s'ha establert dintre del marc d'aquesta legislació general, s'atribueix la direcció en tot el que fa referència a declarar l'activació del pla, i a decidir en cada moment les actuacions més convenients per afrontar les emergències, és a dir, per posar en funcionament el mecanisme del mateix pla, i per determinar i coordinar la informació a la població, la direcció..., que compta amb altres facultats, però que pel que s'ha dit aquí, pel senyor Alay, en tinc prou de recordar aquestes, totes aquestes són atribucions que corresponen al director del pla, que és el Governador civil de la província de Tarragona. A la Generalitat no se li atribueix més que una participació en el que se'n diu el grup d'intervenció i el grup sanitari. És a dir, el grup d'intervenció està pròpiament configurat pel Servei d'Extinció d'Incendis, que correspon, a Tarragona, com

a la resta de Catalunya, exceptuada la ciutat de Barcelona, als serveis de la Generalitat de Catalunya, i el grup sanitari, on també tenim una participació.

Bé, quan es va produir aquella situació, com la mateixa premsa ho ha recollit, com ha estat objecte de molts elogis de persones civils, de veïns de Tarragona, que, com he dit, ha reflectit en algunes ocasions algun periòdic o cartes que m'han estat adreçades, encara no feia deu minuts que s'havia iniciat l'incendi, els bombers de la Generalitat de Catalunya estaven ja treballant en aquesta extinció. I els Mossos d'Esquadra, no obstant que dintre del desordre produït pel moment no van ser cridats en la forma deguda, però van acudir també, i van prestar tots els auxilis necessaris, igualment com..., pràcticament no n'hi va haver necessitat, però també els nostres serveis de sanitat estaven disponibles per actuar.

Bé, jo vull dir amb això que el senyor Alay tingui molt present, i la Cambra també, aquí, que en aquella situació, com en qualsevol altra que ara es pugui repetir, de característiques semblants, la direcció dels dispositius, dels mecanismes de protecció corresponen, en el cas que sigui un problema d'àmbit provincial, als governadors civils, i que nosaltres hi participem amb el màxim d'esforç i d'interès, però, no obstant això, limitats per les atribucions que ens concedeix la normativa vigent; que el capteniment que podem anunciar, els propòsits que en aquest ordre sent el Govern de la Generalitat de Catalunya són diferents dels que s'estan aplicant avui mateix —i això ho hem demostrat a bastament amb la impugnació d'aquest decret i amb les nostres constants peticions i desigs de més responsabilitzar-nos en aquesta matèria.

Se m'acaba el temps, no puc parlar —em sap greu— de la referència que ha fet el senyor Alay a la Junta de Seguretat, però, com que no dubto que farà ús del seu dret de rèplica, espero que podré completar aquesta exposició meua amb motiu de la contrarèplica.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol fer ús del torn de rèplica? L'Illustre Diputat té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo diria que pujo ara aquí per cortesia, precisament perquè el senyor Conseller ha dit : «ara no tinc temps de respondre sobre això de la Junta de Seguretat». Bé, jo vull donar-li l'oportunitat que em pugui respondre respecte d'això. Com he dit abans, és un problema de lectures. A vegades, nosaltres les lectures les fem per sota, per baix, en lloc de fer-les per alt o de fer-les correctament, i el que jo voldria que el senyor Conseller em pogués dir és si vostès fan la mateixa lectura que jo, en el sentit que no només la Junta de Seguretat té atribucions sobre la policia autonòmica, sinó també sobre la coordinació de la policia autonòmica i els cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè així ho preveu, a més a més, la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, que va ser aprovada el desembre del 85. Si aquesta lectura és coincident amb el text estatutari i la Llei orgànica a la qual faig referència, penso que el Consell Executiu de la Generalitat ha de fer una lectura similar, com a mínim, i, per tant, posar en marxa i fer el que calgui perquè aquesta Junta de Seguretat tingui les funcions, compleixi les funcions que li són encomanades, i que la Generalitat, a través d'aquesta Junta o a través de mitjans propis, pugui atendre

també la protecció de les persones i béns de la Generalitat. En fi, i penso que no es pot en cap moment desentendre de la protecció dels béns que, no essent pròpiament de la Generalitat, sinó que essent privats, poden tenir una repercussió sobre la seguretat de la nostra població.

I amb això fineixo. El que voldria dir, només, voldria afegir, és que aquesta interpellació la vaig presentar poc després d'haver-se produït l'atemptat a ENPETROL, i que, en el mateix moment, uns dies abans, uns dies després, el Partit Socialista Unificat de Catalunya va presentar una proposta de creació d'una comissió d'investigació dels fets que es van produir. Aleshores, jo podia haver retirat aquesta interpellació perquè em semblava que potser seria millor una investigació que no pas un minidebat parlamentari. I, per tant, no insistiré més en aquestes qüestions, esperant que pròximament es pugui constituir aquesta Comissió i puguem també, pels nostres propis ulls, veure quines han estat totes les actuacions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir per al torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt breument, senyor President, senyores i senyors diputats, per donar complida resposta, com mereix, a la interpellació del senyor Alay. Ell pregunta si el Govern de la Generalitat, concretament la Conselleria, que té la responsabilitat sobre aquest temes, considera que la Junta de Seguretat té, a més de determinar els efectius, les dotacions, armament, uniforme, dels Mossos d'Esquadra, si creiem que ha d'exercir funcions d'autèntica coordinació entre la policia autonòmica i les forces de seguretat de l'Estat. Bé, jo li responc amb un categòric, rotundíssim : sí! Efectivament és així. És així. I estic d'acord amb una altra cosa amb el senyor Alay, que potser en aquest punt hem estat fent una lectura per baix de les nostres funcions, de les nostres competències; hi estic d'acord, i no em dol reconèixer-ho al senyor Alay; però aquesta lectura, si s'ha fet per baix, ha estat perquè quan hem intentat pujar-la s'han produït friccions, dintre de la mateixa Junta de Seguretat, que han determinat que, durant una sèrie de mesos, no s'hagi reunit. De tota manera, això és obvi que no pot continuar així, i jo he demanat els oportuns assessoraments que reforcin aquesta participació que la Junta de Seguretat ha de tenir en els problemes, en general, de la delinqüència a Catalunya i en aquesta coordinació de forces, i crec que aquesta posició, que ha estat, potser, una mica dèbil, sempre a la recerca del restabliment d'unes millors relacions en el si de la Junta, que permetessin, a poc a poc, avançar cap a aquesta línia, aquesta línia que assenyala el mateix Estatut, de coordinació, no ha donat el resultat que esperàvem i, per tant, crec que decididament hem de defensar, a ultrança, al màxim, les nostres competències.

Ara bé, això —i aquí he de fer una excepció— no té relació amb el tema d'ENPETROL, que motiva la interpellació. Aquí hi ha, evidentment, a l'origen d'aquest fet catastròfic, que és matèria de Protecció Civil més que d'intervenció policial, però en el seu origen hi ha un atemptat —sembla, doncs, que això ha quedat suficientment, a bastament demostrat : hi ha un atemptat—, i, per tant, sí que hi ha d'haver una intervenció de les forces d'ordre públic, però que no van motivar —i jo crec que no havien de motivar— una reunió expressa de la Junta de Seguretat, que, per altra part, hauria estat molt difícil en

aquells moments, atesa la situació creada, però que, en tot cas, com dic, no l'havíem de provocar, perquè l'atemptat, doncs, és un fet claríssim de terrorisme, i el terrorisme, per un acord exprés —verbal, però exprés— entre el Ministeri de l'Interior, i potser, fins i tot, la Presidència del Govern central, i la Generalitat de Catalunya, aquests temes, per raó de l'altíssim secret que requereixen i comporten, són tractats a un altre nivell, directament Ministre-Delegat del Govern-Governador Civil de Barcelona-President de la Generalitat i Conseller de Governació, i ha motivat, aquest fet, com altres que desgraciadament hem hagut de sofrir, les oportunes informacions, explicacions i coordinacions fins allà on són possibles, atès que la temàtica del terrorisme incumbeix, per ara, exclusivament —quant a la seva acció externa i de repressió— a les forces de seguretat de l'Estat. Però no es tracta, el tema, per la plataforma de la Junta de Seguretat, sinó, com dic, per uns sistemes més personals i que garanteixen millor el secret que requereix absolutament aquest tema del terrorisme.

Espero, amb això, haver completat —com m'hi havia compromès— la meua explicació, i per tant, moltes gràcies a tots per l'atenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei del Joc de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que ha de fer al Consell Executiu, sobre el compliment de la Llei de Joc de Catalunya l'Illustre Diputat senyor Albert Alay, d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, ara ja no pujo per cortesia a aquesta tribuna, sinó que pujo per un tema sobre el qual no salva al Consell Executiu de la Generalitat la possibilitat que hi hagi un ordre competencial que no li sigui favorable; en aquest cas, és totalment favorable a vostès, i desfavorables els incompliments que se'n facin.

És prou ampli el ventall de sistemes per promoure el joc i per fomentar-ne l'hàbit; en tenim experiència perquè, des d'aquesta tribuna, hem tingut ocasió, malauradament, de parlar-ne moltes vegades, massa vegades. S'ha parlat massa vegades del joc en general i, per exemple, concretament, de les màquines escurabutxaques, i també de les loteries. Respecte a les primeres cal dir que fins i tot vàrem presentar una proposició de llei molt concisa —i no per això menys important— amb la finalitat que les màquines escurabutxaques de les categories B i C, és a dir, aquelles que donen premi en metàl·lic, només es poguessin instal·lar en llocs destinats exclusivament al joc. No vam tenir sort amb aquesta proposició de llei, perquè no va ser-ne acceptada la presa en consideració per part de la majoria, i ens hem quedat igual, de tal manera que les màquines, de la categoria que siguin, estan lliurement en qualsevol bar, sota determinats controls, però, en tot cas, no es controla el fet que no puguin entrar en els bars on hi ha aquestes màquines els menors d'edat.

No vàrem tenir aquesta sort, i és una llàstima, perquè el Govern de Madrid, al qual moltes vegades s'acusa de moltes coses, i jo en sóc el primer, doncs resulta que ja l'any 83 s'havia avançat amb un reial decret que deia que les màquines tipus B «o recreativas con premio, sólo podrán instalarse en casinos

de juego, barcos autorizados por la Comisión Nacional del Juego, salas de bingo y salones recreativos debidamente autorizados para ello. Las máquinas del tipo C sólo podrán ser instaladas en los casinos de juego regulados por el Reglamento del 9 de enero, que se encuentren en posesión de la correspondiente autorización de apertura y funcionamiento.» I punt. És a dir que, en aquest aspecte, anem bastant més retardats, almenys des del punt de vista normatiu, que no pas Madrid, i això que hem tingut oportunitats de fer-ho, perquè aquesta és una competència exclusiva de la Generalitat i no de Madrid.

L'article 4 de la Llei 15/1984 diu : «Aquesta planificació ha de tenir en compte la realitat i la incidència social del joc i de les apostes, les seves repercussions econòmiques i tributàries, i la necessitat de reduir-ne, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit, i d'impedir, dins de la seva gestió, activitats monopolístiques.» Bé, les activitats monopolístiques, les deixaré a part; potser pot donar ocasió a una altra interpellació. Quant a diversificar-ne, amb això compleixen estrictament la Llei, però en el cas de reduir-ne, no la compleixen, sinó que la incompleixen, perquè el que fan és augmentar la quantitat de jocs disponibles, i, a més a més, no fomentar-ne l'hàbit, no només no ho compleixen, sinó que vulneren vostès la mateixa Llei. I això és totalment inadmissible.

Mirin, es va crear un ens públic del joc perquè gestionés les loteries i jocs de la Generalitat. En diverses ocasions, quan el senyor Conseller de Governació parlava de loteries instantànies, havíem denunciat que la mateixa instantaneïtat en el coneixement de la reposta era ja una manera molt clara de fomentar la repetició de la jugada, i, per tant, eren contràries a la lletra i a l'esperit de la Llei que havia elaborat aquest mateix Parlament. El mateix nombre de vegades se'ns va dir que no era veritat; podíem estar errats, però no ho crec, sincerament.

En canvi, sí que puc dir que, per part del Govern de Catalunya se'ns portava a l'hort (*remor de veus*), i que els propòsits no corresponien, moltes vegades, a allò que es deia. Com a exemple, el 28 de febrer del 85, en una interpellació que aquest Diputat va substanciar en aquest Ple, el Conseller de Governació va dir : «Si mai es creés una loteria a Catalunya», i ho va dir des d'aquí, «d'una modalitat instantània o *on line*, evidentment, seria una decisió de la qual el senyor Diputat i tots els senyors diputats s'assabentarien per les vies normals i democràtiques, i, a més, li voldria dir que seria una creació de l'Administració, i ho dic perquè també en els mitjans de comunicació hi ha hagut algun comentari sobre aquests temes. En cap cas seria una concessió, sinó que seria una creació pròpia de l'Administració, com està passant a molts estats europeus i a molts estats dels Estats Units.» Bé, allà, potser sí, però, aquí, no!

Es crea l'Ens Públic del Joc, que és qui hauria de gestionar el joc, i amb aquest esperit es va fer, i la lletra ho diu molt clarament, i, després, surt una empresa denominada Luditec, SA, que té cura de proporcionar-nos el «loto» i el que es vulgui, i, avui, a més a més, encara ens inauguren una nova modalitat de loteria, que, per cert, esperem a veure què passa, a més a més, sobre aquesta empresa Luditec, la composició de la qual és quelcom de sorprenent, perquè hi intervenen algunes societats foranes —foranes de bastant lluny, d'Irlanda, fins i tot—, i que sembla que el seu origen, vaja, la seva paternitat era pràcticament desconeguda i, a més a més, que les funcions per a les

quals havia estat creades era per a la construcció del ferrocarrils, de canals, de ports, però mai per a qüestions com aquesta de la loteria.

Però no acaba aquí, aquesta història. Entre Luditec, SA, l'Ens Públic del Joc, TV3 i el Govern de la Generalitat, que ho permet, es vulnera la Llei del Joc en allò de reduir-ne i no fomentar-ne l'hàbit; per definició, per a mi, publicitat és fomentar o incitar a quelcom, i aquest quelcom, en aquest cas, és el joc. És una vulneració de la Llei, i això és greu, però encara és més greu quan en la dita publicitat televisiva hi surt un *lelo*, per dir-ho d'alguna manera, fent una propaganda del «loto» i amb unes gesticulacions que no puc evitar de dir —i ho voldria evitar— que és un insult per als disminuïts psíquics (*remor de veus*), però també és un insult per a tots aquells que veiem la televisió i que, a més a més, com tot el poble de Catalunya, l'estem pagant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació sobre aquesta matèria de joc del Diputat senyor Alay acaba, en realitat, amb una doble pregunta. Respecte a la primera, i amb tot el respecte, jo em crec en el deure d'exposar el meu honest criteri —ho faig amb tota modèstia—, que no està correctament redactada, perquè dóna, dóna per descomptat, és a dir, pregunta per què s'ha permès que es vulnerés la Llei del Joc, és a dir, dóna per descomptat que aquesta vulneració ha existit. La interpellació ha estat acceptada per la Mesa del Parlament i, per tant, jo, disciplinadament, procedixo a contestar-la, però sí que amb aquesta forma, que jo voldria que fos màximament respectuosa, em permeto d'assenyalar que, en el meu criteri, s'estableix una premissa, com a base d'una interpellació, que no és exacta, i que quant a aquest primer punt jo li contesto decididament amb una negativa, i no puc explicar els motius de la vulneració de la Llei perquè aquesta vulneració no s'ha donat.

I, llavors, el que sí que vull és explicar aquests capteniments o propòsits del Govern de la Generalitat pel que fa al desenvolupament del joc, que és, en el fons, la base de la interpellació que el senyor Alay planteja al Govern.

I, com que ha prologat la seva exposició amb dos temes marginals, però que tenen el seu interès, abans d'entrar en el fil de la meua argumentació els vull contestar. Em refereixo, concretament, primer, al tema de les màquines escurabutxaques. És a dir, s'ha afirmat que totes —totes les que donen premi— poden estar explotades o utilitzades a qualsevol lloc. Això, òbviament, no és així. De les màquines que donen premi —és a dir, deixant les que són merament instructives o recreatives, sense premi, que són les del tipus A—, les altres, n'hi ha de tipus B i de tipus C, i les de tipus C no poden estar en bars o en salons recreatius, sinó que han d'estar únicament en casinos o en alguns vaixells autoritzats. Primera puntualització, i encara una altra : se'ns diu que, en aquest punt, no hem actuat d'una manera eficaç, que hem deixat que proliferessin aquestes màquines, i que, en aquest punt —jo l'he entès així, senyor Alay, si m'equivoco demano ja per endavant la dispensa—, he entès o m'ho ha semblat que a Madrid havien estat més diligents en aquest tema que en la nostra Administració autònoma.

Molt breument he de dir que no és així, sinó que jo crec que la Conselleria ha posat ordre en el tema de les màquines escurabutxaques, i que no es donen més guies, des de fa molt temps, i això s'ha simultanejat amb una persecució que han fet els Mossos d'Esquadra, molt acurada, per eliminar totes aquelles màquines que no estiguin suficientment documentades, amb la qual cosa el parc de les escurabutxaques ha disminuït a la pràctica, efectivament, d'una manera molt considerable, i, a més, pel que fa a aquest punt, com a exemple de la nostra manera d'actuar —concretament en aquest punt—, vull fer present, —és possible que la Cambra no ho sàpiga—, que el Govern de Madrid ha aprovat molt recentment un reglament sobre màquines escurabutxaques, en el qual reglament es contenen preceptes molt abundants, que volen ser aplicats a totes les comunitats autònomes. És a dir, amb pretensió d'implantació a nivell de l'Estat, contrariant, primer, les nostres competències exclusives en matèria de joc i, segon, estenent, d'una manera que nosaltres considerem fins i tot alarmant, el tema de les facilitats, dels mecanismes de major permissibilitat de què es doten aquestes màquines. Això ha motivat que el nostre Govern impugnés aquest reglament, sobre la base que no pot ser aplicable a Catalunya, perquè contradiu les nostres competències, i que, com dic, a més a més, per raó de fons, perquè en aquest reglament, per exemple, s'augmenta el percentatge de premis, que fins ara era del 65%, i es passa al 70, evidentment, com a fórmula d'incentivar el joc. Perquè, si el jugador no acciona el mecanisme, arrenca automàticament al cap de cinc segons; perquè es permet —i això és molt alarmant i, a més a més, marca una tendència— que es pugui jugar en aquestes màquines B als setze anys, en lloc dels divuit, que estava reglamentat fins ara; perquè s'hi introdueix la jugada del «doble o nada»; perquè s'accepten dispositius que no tornen amb moneda superior a la necessària per al joc, però que retenen el canvi, assegurant una ulterior jugada i, com això, podria assenyalar un reguitzell d'«innovacions» que aquest reglament permet en les màquines escurabutxaques, amb un sentit absolutament permissiu, més incentivador i que la nostra actitud és absolutament contrària des del moment que la impugnem, i —que consti— no únicament per aquesta raó de la major permissibilitat, sinó per raons estrictament competencials, perquè és un reglament, doncs, que afecta les nostres competències exclusives en aquesta matèria.

I també vull dir, i encara tot això em desvia d'entrar en el fil de la meva argumentació, però són coses importants, que crec que és necessari que la Cambra n'estigui degudament il·lustrada. El senyor Alay ha parlat que, en tot cas, si es creava una «loto» o una «loto ràpida» o *on line*, havia de ser sobre la base que no hi hagués una concessió, sinó que fos la mateixa Generalitat la que exercís i gestionés aquest joc. Doncs, bé, això s'ha fet així: s'han llegit aquí unes frases del meu antecessor en la titularitat de la Conselleria de Governació, però és que s'ha fet tal com aquest anterior Conseller va anunciar: es va crear una entitat autònoma; s'ha fet a través d'una entitat autònoma, però que depèn estrictament de la Generalitat, i aquesta va ser una llei aprovada per aquesta Cambra. Per tant, quan estem aplicant l'entitat autònoma, estem aplicant la llei que va aprovar aquest Parlament. I és aquesta entitat la que gestiona la «loto», la que se'n responsabilitza i la que corre el risc econòmic —el benefici o la pèrdua—, i a Luditec, aquesta empresa

que també ha estat mencionada, se li ha atorgat, per concurs, uns serveis determinats de distribució perquè resulta més econòmic fer-ho per raons, fins i tot, de contractació de personal, fer-ho més econòmic, a base d'utilitzar els serveis d'un tercer, que no directament. Però això no minva de cap manera el principi que la gestió correspon —la gestió i la responsabilitat i el risc— estrictament a aquesta entitat autònoma.

I, per altra part, el fet que s'hagin muntat aquesta loteria i l'altra que estem anunciant, no surten ni signifiquen foment del joc —i després explicaré per què—, ni cap desviació de les lleis aprovades per aquesta Cambra, perquè, si s'aprova la creació d'una entitat autònoma específicament amb la finalitat que gestioni el joc, fer funcionar aquesta entitat autònoma cau dintre de la línia de subjecció a la normativa imposada pel Parlament.

I, a més, senyor Alay, vostè ha llegit unes manifestacions que jo explico, del Conseller de Governació anterior. Jo en voldria llegir unes de seves en matèria de joc, formulades en aquesta Cambra en ocasió d'una interpellació presentada anteriorment. Vostè deia, senyor Alay: «Pel que fa a la loteria nacional, és evident que ja n'hi ha una: la Loteria Nacional d'Espanya, que és totalment centralitzada, com és natural en un Estat centralista, o ho havia estat fins ara, però creiem que res no impedeix a la Generalitat de poder tenir alguna iniciativa concreta en aquest aspecte. Creiem que hi ha loteries, sistemes de loteries implantats arreu del món, molt moderns, que poden copsar l'atenció de moltes persones que estiguin disposades a aquest tipus de joc. Pensem que és una manera més de donar una presència al carrer, aquesta presència que nosaltres reclamem al Govern de la Generalitat. Creiem que, si més no, la gent implicada en aquest joc està en certa manera pendent d'una actitud, d'una iniciativa que ha pres la Generalitat, i creiem que això és molt important, però, naturalment, el que és més important encara és que això pot ser una font d'ingressos molt interessant per a la Generalitat, dels quals entenem que en molts aspectes està mancada, i per les coses que voldríem que fes, tots els aquí presents desitgem que pugui tenir el màxim d'ingressos.» Si no m'he equivocat, senyor Alay, i estic llegint paraules de l'anterior Conseller de Governació, jo crec que són les seves, encara que no ho semblin en relació amb les que està pronunciant avui, però aquesta és la realitat.

Bé, se m'ha encès el llum. Jo ara lamento, encara més que abans, no poder entrar en el fil de la meva argumentació per deixar molt clar que el Govern de la Generalitat no està fomentant el joc: està creant-lo d'acord amb una llei aprovada per aquesta Cambra; l'està creant amb uns límits modestos, previsibles quan es va aprovar la creació d'aquesta entitat autònoma de jocs i apostes, que està diversificant el joc, que això va precisament contra l'hàbit, que no augmenta —no augmenta, perquè això es pot comprovar— el volum global del diner que juga, perquè el que es produeix en aquests casos no és foment del joc, sinó desplaçament del joc de l'una a l'altra modalitat, en què sempre s'emporta —o generalment se l'emporta— el gat a l'aigua l'última modalitat... Tot això, m'agradaria poder-ho explicar amb més calma i amb més documentació i, fins i tot, el que fa referència a la publicitat.

Espero, doncs, encara que sigui per cortesia, que el senyor Alay em permeti de poder continuar després, en la contrarèplica, si ell torna a pujar a la tribuna.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol intervenir?

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, per cortesia i, a més a més, perquè vull tornar a pujar, evidentment. (*Remor de veus i rialles.*) Miri, escolti, vostè ha llegit unes paraules meves de quan el seu predecessor en el càrrec parlava de loteries modernes, però mai havia parlat ell de loteria instantània, i era jo el qui deia : «loteries modernes, sí, per desplaçar la loteria de Madrid, la Loteria Nacional de Madrid», però abans li havia reclamat que reclamessin del Govern de l'Estat la part alíquota corresponent al que Catalunya jugava, de la Loteria Nacional, i s'havia parlat també de l'ONCE, i ara, vostè surt amb una contrarèplica en la qual jo vaig dir, precisament, que hi havia modalitats noves, però hi ha molts altres documents que vostè té i s'ha guardat molt bé de llegir-ne ni una sola línia, en els quals jo he batallat contra les loteries instantànies, però d'una manera totalment..., en fi, amb tota l'energia de què he disposat.

Miri, no es pot dir, en parlar de loteries modernes, instantànies o no, que no es produeix un foment i que, en canvi, sí que es produeix un desplaçament. Això és absolutament ridícul. Si vostè suma avui el que es juga entre travesses de futbol —malgrat que el President de la Generalitat no juga a les travesses, malgrat que no juga a la loteria, malgrat que no juga a re (*rialles.*)—, bé, si sumem les travesses, si sumem la loteria nacional, si sumem el cuponet dels cecs, si sumem la «primitiva», si sumem la «loto» de la Generalitat, si sumem tot el que es juga a Espanya, avui, amb aquesta diversificació tan benigna que vostè ha vingut a pintar, resulta que s'està gastant, com a mínim, el doble per habitant i any en aquest país, i vostè, això, no ho pot negar : les estadístiques, vostè les podrà falsejar, perquè dins dels governs sempre se solen falsejar (*remor de veus*), però sap vostè que no és veritat.

L'ens públic del joc, que és responsable, l'ens públic del joc? Escolti, l'ens públic del joc, la seva responsabilitat era gestionar les loteries que es creessin i els jocs que es creessin. O és que Luditec, SA, és una societat benèfica? (*Rialles.*) Suposo que és una societat amb ànim de lucre, perquè és una societat anònima, i que jo sàpiga no és pas un sistema cooperatiu. Per tant, no fumem! És massa gros, fer aquestes afirmacions per part del senyor Conseller! Podran al·legar, senyor Conseller, que necessitàvem la tecnologia. Perdoni, Prodiecu, que jo no hi tinc res a veure, però Prodiecu no va pas haver de buscar una societat irlandesa per a la tecnologia del «rasca-rasca» (*rialles*); ja ho feien. Potser que haguessin agafat i els ho haguessin demanat a ells, en fi, de dir : «us paguem tant per la tecnologia, eh?» No es poden dir, aquestes coses! En canvi, estic molt d'acord quan vostè es queixa que hi ha una normativa central que vol interferir amb una competència nostra i, aleshores, doncs s'ha de reclamar i s'ha d'impugnar. Totalment d'acord! Però això ve a cuento perquè jo he fet la comparança que, a Madrid, en aquest aspecte, anaven més avançats, i quan a Madrid van més avançats en una cosa, jo tinc l'obligació, eh?, de dir-ho, perquè serveixi d'exemple aquí, perquè nosaltres mirem d'arranjar les coses.

Control de les màquines. No es donen més guies, i amb això ens quedem tan tranquils. Ah, però es congela el nombre de guies! I ara resulta que establim el dret de traspàs amb les mà-

quines escurabutxaques, perquè, per decret, el Govern de la Generalitat va dir : «no n'hi podrà haver més de 75.000», si ara jo no ho recordo malament; un nombre determinat, i aquestes es podran canviar, es podran reposar, a mesura que es facin velles per altres de noves. Home!, introduir el dret de traspàs en màquines escurabutxaques ja és una mica grossa, la cosa!

Després, les màquines del tipus B. Les màquines del tipus B, vostè, senyor Conseller, vagi pels bars de Barcelona —jo no hi vaig gaire, pels bars— i en veurà tantes com vulgui, i no em digui vostè que no es pot jugar, en fi, els menors de setze anys. Tot això és fals! Una persona gran hi pot anar amb el seu fill, a un bar, a prendre una coca-cola o una cervesa, però, al mateix temps, el pare es posa a jugar, i el pare està donant mal exemple al fill, o al fill d'un altre, el pare del qual no jugava! I això és fomentar l'hàbit del joc, i, si us plau, si us plau, faci preparar vostè un dictamen a qui correspongui, als serveis jurídics del Consell Executiu, per veure si, d'una vegada per sempre, podem saber si vostès, amb la publicitat, està vulnerant o no la Llei del Joc, en fomentar-ne l'hàbit. Si us plau, li ho demano. Si no, haurem de cercar altres vies per demostrar-li això, a vostè i al Govern de la Generalitat, que estem afirmant únicament i exclusivament la veritat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, em dol molt que el rellotge ens obligui a tractar un tema important amb aquesta exigència de celeritat i de rapidesa, i que no em permet, doncs, d'exposar, amb l'amplitud que voldria, les afirmacions que contradirien absolutament el que el senyor Alay ha manifestat.

En primer lloc, en primer lloc li he de dir que vostè —i no vull fer més incisos al que es va dir fa un any o en fa quatre o cinc, però un últim, sí—, vostè va dir, senyor Alay, i no val la pena que ho torni a llegir, que volia un sistema que donés els màxims ingressos a la Generalitat de Catalunya. Res més, i les loteries instantànies estan en aquesta línia, encara que no sigui un tipus de joc d'ingressos perdurables; també són una mica instantanis.

Bé, després li haig de dir que jo no falsejo estadístiques, senyor Alay. Li asseguro que no les falsejo; que, en tot cas, puc tenir alguna vegada, potser, una informació deficient, però mai en el sentit o amb la intencionalitat que vol dir la paraula «falsejar». Jo li puc dir que les últimes estadístiques, per exemple, respecte al joc, l'any 1986, a Catalunya, a la Loteria Nacional es van jugar 52.000 milions de pessetes; a la «primitiva», 15.000 milions; a les travesses, 7.554 milions; a la travessa hípica, 240 milions, i a l'ONCE, 31.000 milions. És a dir que la Loteria Nacional, tot i no ser instantània, continua representant la modalitat de joc que atrau més els ciutadans.

I, segon, que aquesta baixa considerable de les travesses és i obeeix, indiscutiblement, a la implantació de la «primitiva», i això confirma, tal com ho he dit abans, que un joc atrau el diner que abans es dedicava a un altre, el distribueix, el diversifica, però que rarament l'augmenta, perquè potser —potser per desgràcia— hem arribat al sostre de la capacitat o del diner capaç de ser invertit en aquest tipus de lleure.

Bé, li he d'afegir —abandono ja tot el que volia dir en contes-

tar la interpellació per contestar puntualment aquestes observacions, aquesta petició d'explicacions que vostè acaba de fer—, li he de dir que aquesta nova modalitat de loteria que implantarem, aquesta del 6/49, no és una instantània, i que és una modalitat de loteria de les que es diu «semiactiva», i que entrarà indiscutiblement en competència amb la «primitiva» de l'Estat, que també tenim impugnada per via de recurs davant el Tribunal Constitucional, hi entrarà en competència i, lògicament, produirà un desplaçament de diners —i en podem parlar d'aquí a un temps—, perquè, ho afirmo amb tota la incertesa del futur, però amb elements de judici suficients per poder-ho dir amb una certa seguretat; repercutirà en disminució del diner que es destina a la primitiva i, també, a la nostra mateixa «loto» ràpida, o sigui que sabem que aquesta obtindrà en un futur immediat un descens dels seus ingressos.

Bé, respecte a les màquines escurabutxaques, jo li he de dir que, quan vam assumir les competències sobre el joc, estaven ja autoritzades i implantades, i tot aquest sistema de col·locació en els bars ja existia en aquell moment. Nosaltres hem tractat de regular-ho i de restringir-ho, però sense desfer els drets adquirits que hi havia en aquells moments, amb la idea, això sí, d'anar reduint progressivament el parc de màquines fins a situar-lo en uns nivells que nosaltres considerem acceptables i als quals encara no hem arribat, però hi tendim.

I ara vull parlar-li un moment —perquè no vull deixar-ho, encara que sigui molt ràpidament, no vull deixar res sobre el tinter— sobre el tema de la publicitat. Senyor Alay, sí que és obligat que organitzem i gestionem joc des de la Generalitat, obligat des del punt de vista que el joc es practica a Catalunya i els beneficis no queden a Catalunya: dels 100.000 milions jugats a Catalunya en loteria l'any 1986, a part dels premis que haurien pogut correspondre als ciutadans, a les administracions públiques de Catalunya —concretament a les diputacions— els en van quedar 1.000 milions, és a dir un 1%, i tota la resta va anar fora de Catalunya; si, per tant, nosaltres, a l'empara d'una autorització d'aquesta Cambra, gestionem i organitzem joc, ho fem obligats perquè el diner es juga igual i en defensa de la nostra economia —i, amb això, vostè hi estava d'acord, almenys de principi, al marge de la modalitat concreta que s'adoptés.

Bé, si hem de fer joc, és necessari que aquest joc s'anuncii, que el ciutadà conegui que existeix i en sàpiga, doncs, el funcionament i la mecànica, i els premis que pot donar, i per força s'ha de fer, almenys, una publicitat, que jo sí que entenc que ha de ser bàsicament informativa, més que promocional. Respecte que sigui més o menys del seu gust, o que afecti més o menys la seva sensibilitat, jo, en aquest cas, senyor Alay, respecto absolutament els seus criteris, però crec que, com a mínim, és un tema opinable.

Bé, però parlem, doncs, uns moments, de publicitat, senyor President, si m'ho permet un segon: em limitaré estrictament a llegir uns xifres de les quantitats que s'han gastat en publicitat les diferents modalitats del joc, i vostè veurà si no estic amb raó dient que no fomentem el joc a través de la publicitat —és una mínima defensa. En l'any... redueixo el detall de l'any passat només per referir-me fins al 31 d'agost de l'any 1987, de gener a agost del 87: la Creu Roja ha gastat 141.000 milions de pessetes; la Loteria Nacional, 243.000 milions; la Primitiva, 148.000 milions; la Loto Ràpid, 38, i l'ONCE, 230. Si bé...

—suprimeixin els milers, per favor—, si bé aquests 38 milions corresponen a un trimestre menys, perquè va començar el mes d'abril i, per tant, no es va anunciar, o es va anunciar d'una manera molt limitada el gener, febrer i març, encara que hi afegim el cost per mitjana que podria representar aquest trimestre, ens n'aniríem a 60 milions, o sigui, xifres molt inferiors a les que estan gastant les altres modalitats, i em refereixo només respecte a TV3, que les altres s'anuncien en altres canals de televisió, i que, a més a més, era en uns moments en què precisament la Loto Ràpid, per raó de la seva recent implantació, requeria més publicitat que les altres que ja eren sobrerament conegudes. De manera que, de la publicitat, senyor Alay, no se'n fa cap abús i no es fa més que aquella indispensable perquè els ciutadans en tinguin el seu coneixement i perquè pugui competir dignament, mínimament, amb les altres modalitats de joc que s'anuncien amb molta més profusió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de protecció i repoblació forestal

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació següent, que és la que formula al Consell Executiu, sobre la política de protecció i repoblació forestal, l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, els darrers estius Catalunya ha patit un flagell d'incendis forestals, els efectes dels quals han estat devastadors per a extenses zones del país. Aquest és un problema més greu del que hom pot pensar, perquè la manca de sensibilitat dels polítics que regiren en altre temps el nostre país ha estat determinant de la desertització, avui irreversible, d'extenses zones d'Espanya, que no cal esmentar perquè són de tots molt conegudes.

Sobre les espatlles dels que avui han estat escollits pares de la pàtria catalana caurà, amb tot el seu pes, la responsabilitat d'una no desitjable —però cada dia més probable i amenaçant— desertització de Catalunya, els primers símptomes de la qual ja fa temps que han estat detectats pel mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. La reacció del responsable polític davant d'un afer d'aquesta transcendència no es pot limitar a certes campanyes de sensibilització i altres mesures de caire propagandístic, que, essent també necessàries, i fins i tot imprescindibles per a la prevenció i l'eradicació de l'arrel del mal, no són suficients per si mateixes.

D'ençà que han estat transferides a la Generalitat les competències en aquesta matèria, s'ha pogut observar una inquietant passivitat de l'Administració, truncada només molt recentment amb iniciatives del caire del programa Foc Verd, però que en cap cas ha tingut l'efectivitat immediata que en altre temps tingueren les institucions de l'ICONA, en matèria de repoblació forestal, present a cada sinistre, sobre la base d'una estratègica col·laboració entre l'Institut i el pagès, principal interessat a no regatejar esforços per tal d'afavorir l'expansió forestal.

Davant de la poca efectivitat de la política fins ara desplegada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb vista a la immediata i eficaç repoblació del nostres boscos, el Diputat sotasignat formula la següent interpellació : quins han estat fins ara els resultats de la política de protecció de repoblació forestal desplegada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a través dels programes aprovats en aquesta Legislatura, amb especificació de zones, d'hectàrees, d'espècies replantades, i quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu per eradicar de l'horitzó immediat el perill de desertització de determinades comarques de Catalunya?

Senyor Conseller, jo espero que vostè em contesti quines són les hectàrees que ha repoblat, quines són les previsions que hi ha per repoblar, quins són els planters que té per afrontar aquestes 110 hectàrees que avui tenim a Catalunya. Cent mil hectàrees són moltes hectàrees, i hem de pensar que ja amb el Conseller Carol, l'altra legislatura, ja eren aproximadament 30.000 : si cada legislatura anem sumant i tenim un altre estiu com aquest no l'altre, ens trobarem el nostre país, a no tardar molts anys, amb una manca de pluja com avui ja tenim. Segons els tècnics, diuen que aquesta falta de pluviositat que avui hi ha a Catalunya, i que molts pobles no en tenen, ja ve... Precisament, hi ha un 20% o bé un 25% de pluviositat menys aquests quatre anys últims, de pluja, i que moltes poblacions estan patint cada dia més aquesta secada, perquè els pous no donen aigua, perquè no plou.

Tots sabem que hi ha unes certes zones... allò que ens deia el President de la Generalitat a l'últim debat que hi va haver aquí, que deia : «Viatgeu, viatgeu i veureu el país». Si vostès... suposo que tots han viatjat, i hauran vist que a Espanya hi ha moltes zones desèrtiques, i que a aquestes zones desèrtiques no hi plou, i no hi plou perquè no hi ha arbres, perquè no hi ha vegetació. Tots sabem que als països de les repúbliques sud-africanes hi ha una gran vegetació i hi plou molt : o sigui, la vegetació és el principal motor perquè hi plogui. Doncs, aquestes zones d'Espanya, que aquells polítics que fa segles i segles que, per diverses causes —que no posaré aquí perquè seria molt llarg d'explicar—, no van repoblar, i avui encara estan sense repoblar, va ser la pobresa. Nosaltres, a Catalunya, no vull dir que anem a aquest cas, però és que ja tenim un 20 o un 25% sense repoblar. Això és molt greu. Primerament que no porta... la repoblació porta una riquesa, porta una alegria, porta la gent que va al camp, porta moltes vicissituds que ens interessin, i crec que aquest... no solament el Departament d'Agricultura, sinó la Generalitat en pes, hauria de posar tota la seva força per poder repoblar, i que no anéssim cada any retardats, i que no sempre anéssim més per repoblar, i més per repoblar, i que cada any tinguéssim més dèficit d'aquestes hectàrees que se'ns cremen. La Generalitat hauria de posar tot el seu pes per repoblar, perquè, senyors, està ben clar : les comarques, per exemple, de Girona, les comarques de Girona, que són molt riques en vegetació, tenim que la seva terra és rica, és pròspera, i aquella terra fa tanta vianda i és tan rica com moltes terres del regadiu. Per què? Per la vegetació. Les comarques de Vic, tota la plana de Vic, és tan rica com qualsevol comarca de regadiu, perquè hi ha vegetació. Les comarques, ja diguéssim Lluçanès, Berguedà, ja no són tan riques perquè no hi plou tant. I les comarques del Manresà, i tirant cap a Tarragona, ja hi plou menys i són més pobres, i tenen una cotització molt més baixa

perquè no té aquesta producció. Això vol dir, senyors, que si estem seguint aquest camí, aquest camí que porta aquesta Conselleria, de no repoblar... Ja sé que em dirà, com ens va dir el President, en aquest últim acte, que havien comprat unes finques i que estaven fent tot el possible per repoblar i per anar en aquest camí. Ara!, senyors, estem fent dues legislatures, la del senyor Carol i la del senyor Miró, i la repoblació ha estat molt petita, molt petita; hi ha grans zones, per exemple, com la carretera de Vic a Viladrau, que és unes muntanyes d'una terra fèrtil i d'una terra que és molt fàcil de repoblar, i fa cinc o sis anys i no s'ha repoblat, no ho sé, i és molt essencial que es repobli, que no perdem el ritme de la repoblació : perdrem el ritme de la naturalesa, el ritme de la riquesa. Nosaltres no podem permetre, i principalment les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra, no podem permetre, en cap cas, que això es torni com una Extremadura, o que es torni com uns Monegros. I, si aquests polítics que avui som aquí no posem límit a tot això, ens podem trobar que dintre d'uns anys, que vingui un altre estiu com el que ara fa un any que va ser, ens podem trobar que en lloc de 110.000 hectàrees en tinguem 200.000, i que ja tinguem un 40% de la població forestal tota sinistrada. Jo crec, senyores i senyors diputats, que això no ho podem permetre! Crec que no es pot permetre. Que em diguin que no tenen recursos? No ho crec, que no hi hagi recursos. Jo crec que això és més essencial que no pas els recursos de dir «aquí som 6 milions», i com les nostres bústies que cada dia estan plenes i replenes de llibres i papers que no hi ha cap de vostès que sigui capaç de llegir-ho. (*Fortes rialles.*)

Crec que, d'aquests recursos, en tenim, i aquests recursos els hem de posar a la via i al necessari per poder estar al dia; que si un any es cremen 30.000 hectàrees, es puguin fer 30.000 hectàrees que es puguin replantar. I, senyor Miró, si no anem al sistema que hem anat fent sempre, que és replantar allà on les finques es cremen, que el mateix pagès se n'ocupi, que té molts avantatges : té l'avantatge que l'endemà ja es pot replantar amb pinyons, i que, llavors, aquells pins que creixen estan ja climatitzats a aquell clima i a aquella finca, i que és facilíssim tornar-lo a plantar. Si no anem al sentit comú i anem a la pràctica, nosaltres no ens en sortirem. I, senyor Miró, els catalans tenim aquesta fama de ser homes que anem a la realitat, i que som homes pràctics; anem a la pràctica, i anem a solucionar aquest problema.

Senyores i senyors diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula per contestar? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Senyor President, senyores i senyors diputats, comparteixo la preocupació i l'interès pel problema del senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula; no comparteixo, com és lògic, algunes de les interpretacions, potser una mica aventurades, que ha fet sobre la pluja i sobre les xifres que ha cantat; però si jo no l'he interpretat malament, el que demana el senyor Diputat és quins són els resultats de la política de protecció i repoblació del Departament en l'actual legislatura. I, a la pregunta aquesta —que si no és exacta, o no l'he entès exactament vostè tindrà ocasió de corregir-la— em cenyiré.

La política del Departament en matèria de repoblació es ce-

nyeix a un principi, a un criteri que jo crec que és important, i que aprofito l'ocasió per comentar breument.

El Departament intenta dur a terme una política amb la qual el lloc més important sigui la reforestació, no pas la repoblació artificial; és a dir, aprofitar la capacitat de regeneració del propi bosc mediterrani perquè sigui aquest el que es recuperi. Això voldria dir, concretament, l'aplicació de tres principis. Primer principi : no actuar, deixar que es produeixi l'evolució natural. Segon principi : en aquells casos que sigui necessari, estimular l'evolució amb sistemes lleugers, amb el mínim moviment de terres —un exemple d'això és el que s'està fent a la muntanya de Montserrat, d'aquest segon principi. Tercer principi : utilitzar la repoblació forestal estrictament limitada a aquells llocs on clarament no hi ha possibilitats de regeneració, i això fer-ho, com és lògic, com tota la tècnica forestal reclama, com a mínim deixant passar dos o tres anys en aquells casos en què l'incendi hagi estat el motiu per endegar a reforestació; això, no únicament per veure si en aquell indret hi ha capacitat de regeneració, sinó per un altre factor que el senyor Diputat coneix molt bé : quan es produeix l'incendi hi ha una variació important, en la majoria de casos, de les condicions físico-químiques del sòl que fan que una repoblació feta en aquell moment, sobretot per modificació del pH d'aquest sòl, tingui unes possibilitats reduïdes de funcionar bé, i fa recomanable deixar passar un temps —que necessàriament és llarg— perquè el sòl recuperi el seu estatí previ, l'estadí en el qual l'incendi no s'havia produït.

Tot això ho he explicat perquè em sembla important, perquè intentarem de tirar-ho endavant, com hem fet al llarg d'aquests anys, i no pas per no donar importància a la repoblació artificial, perquè aquesta és l'únic instrument que es pot utilitzar per a aquells casos en que la pròpia capacitat natural funciona. Concretament —com el senyor Diputat deu recordar, perquè ja vaig informar d'aquestes dades a la Comissió d'Agricultura de la tardor passada, i com he tornat a informar a la Comissió d'Agricultura d'aquesta tardor—, en el període 84-86 s'han repoblat 10.863 hectàrees, a les quals caldria afegir les que s'han repoblat, i s'estan repoblant enguany, que són 3.800 més; és a dir, de l'ordre de 14.663 hectàrees, pràcticament 15.000, que, afegides a les que es repoblaran de la primavera a la tardor vinents, ens acostarem a les 20.000 hectàrees. 20.000 hectàrees per a aquest període, és una xifra bona; podria ser molt més alta, evidentment, seria desitjable que fos molt més alta, però és bona. Dos elements comparatius permetran contrastar-ho. Un element comparatiu pot ser amb l'Estat d'Israel : els senyors diputats saben, d'una manera prou sobrada, que l'Estat d'Israel té fama per la seva capacitat de recuperar terreny i té fama per ser un indret on l'aridesa i els processos de desertització real, històrics, l'han malmès molt. Bé, l'Estat d'Israel té una superfície total molt semblant a Catalunya, 27.000 Km²; l'Estat d'Israel està repoblant els últims anys a un ritme de 3.500 hectàrees/any; és a dir, a un ritme inferior al nostre, per citar una referència. Per citar una segona referència : malgrat els incendis que hi ha hagut enguany, l'any passat, l'anterior i l'anterior, Catalunya és una de les àrees de l'espai mediterrani en la qual no hi ha un balanç negatiu d'hectàrees forestals perdudes en relació amb les repoblades, sense comptar per a res la regeneració; de tal manera que la superfície forestal total de Catalunya, arbrada, s'incrementa,

en el transcurs de l'última meitat de segle, en lloc de disminuir —referència que també és important tenir en compte.

Quant a les mesures de protecció del bosc, que van molt més enllà de la simple repoblació, jo en recordaria alguna : crec que els resultats obtinguts enguany amb la campanya d'incendis —i ho citaré només de passada, perquè ja vaig informar a bastament la Comissió d'Agricultura— són prou bons, són prou significatius : a Catalunya, enguany s'han cremat no arriba a 2.000 hectàrees totals, de les quals prop d'un miler són arbrades. Per situar també un parell d'elements de referència, cal dir que això representa aproximadament el 0,01% de la superfície forestal total, o que, en relació amb la superfície forestal cremada enguany al conjunt de l'Estat, doncs, és de l'ordre de les 140.000 hectàrees; és a dir que a Catalunya s'ha cremat de l'ordre de l'1,5% del total que s'ha cremat a l'Estat, malgrat que la superfície forestal total de Catalunya, en relació amb el conjunt de l'Estat, és del 7%. Per tant, sota la hipòtesi de mateixes condicions, a Catalunya s'hauria d'haver cremat de l'ordre d'un 7%. Aquesta diferència d'un 7% i un 1,5%, bé, dóna idea de com han anat les coses enguany, que cal intentar que continuïn així en un futur.

També voldria cridar al senyor Diputat la seva atenció sobre no als mecanismes de desertització —com m'ha semblat entendre de la seva intervenció— : desertització en el sentit estricte, mínimament rigorós de l'expressió no n'hi ha a Catalunya, hauríem d'anar molt més al sud de la península; el que sí que hi ha a Catalunya són fenòmens d'erosió. Ara bé, aquests fenòmens d'erosió són limitats; concretament, a Catalunya, la superfície amb un grau d'erosió significativa important és del 12,9%. És la quarta comunitat autònoma amb menys erosió de l'Estat, comptant que les tres primeres són unes que, per la seva naturalesa de clima, per la facilitat amb què es formen pastures, doncs, és lògic que en tinguin poca, la que té menys erosió de totes és Euzkadi, la segona és Cantàbria, la tercera és Galícia, lògic, la quarta ja és Catalunya; altres indrets de la Mediterrània tenen nivells d'erosió molt més importants; a les illes Balears és de l'ordre del 15; a Andalusia del 41%; Múrcia, del 48%; al País Valencià, del 29%; el nivell d'erosió significativa a Catalunya és pràcticament la meitat de la mitjana espanyola que es situa amb el 25,8%. No és una situació ni molt menys greu, ni molt menys preocupant. Ara, això vol dir que ens n'hem de desentendre, malgrat que és tan petita? No. Evidentment que no. I, per això, i no pas per iniciativa d'aquest Conseller, sinó per iniciativa del Parlament, Catalunya és el primer indret de l'Estat que té un pla de lluita contra l'erosió; un pla —si no ho recordo malament— que data de l'any 83 i que, en la mesura dels nostres recursos, anem seguint cada any. És l'única comunitat de l'Estat on, això sí, fet per ara i sí per iniciativa d'aquest Conseller, té un estudi important sobre l'impacte de l'erosió i els seus efectes econòmics sobre l'activitat productiva de Catalunya.

Aquests elements configuren una acció concreta, definida, ben orientada, a la qual s'apliquen uns recursos que no són escassos —com el senyor Diputat m'ha semblat entendre que apuntava. Concretament, l'any 1984, lluita contra l'erosió, s'hi van dedicar 213 milions. Si al 1984, aquests 213 milions els convertim amb un índex 100, el 1985 havíem doblat aquest índex, 212, amb 452 milions; el 1986, l'índex s'havia convertit en un 289, quasi triplicat, arribant als 615 milions, i, al 1987,

l'índex és de 293, amb 623 milions. És a dir, amb aquest període de que estem parlant, en l'actual legislatura, que és el que l'interessava al senyor Diputat, pràcticament haurem triplicat els recursos que s'estaven destinant a l'erosió. Naturalment, aquest ritme és impossible de continuar-lo per al futur; s'alentirà, això és lògic, però estem fent —ho veu, senyor Diputat—, cregui'm, un veritable esforç en aquest sentit; com també el fem en la repoblació forestal: l'any 84 s'hi van dedicar 216 milions de pessetes; enguany, senyor Diputat, li hem dedicat 772 milions de pessetes. Però, per dir les coses amb claredat i no donar lloc a interpretacions equívokes: aquests 772 milions de pessetes no són representatius de la tendència, perquè hi ha la part dels diners que aquest Parlament va aprovar com a fórmula de finançament extraordinari del programa Foc Verd. En realitat, la tendència és la següent: l'any 84, 216 milions de pessetes —un índex 100—; l'any 85, 300 milions de pessetes —un índex 139—; l'any 86, 457 milions de pessetes —un índex 212. Aquesta seria la tendència lògica; fa el salt enguany: 772 milions de pessetes, 357. Bé, amb la repoblació podria dir que, més que hem triplicat, jo diria que, en termes reals, descomptat l'aportació extraordinària, ens acostarem a dues vegades i mitja, tal com vam començar el període.

Jo crec que tot aquest balanç, presentat d'aquesta manera senzilla com acabo de fer, sense voler dir que és una realitat extraordinària, sí que m'atreviria a confessar que és una realitat positiva que demostra dues coses: primera, que a un determinat nivell de problema, els dels incendis, Catalunya assaja amb èxit determinades respostes, i, segona, que fins i tot en aquells casos on el problema no és d'extremada gravetat, com en l'erosió, no únicament el Govern de la Generalitat, sinó el conjunt de les forces polítiques, a través d'iniciatives com l'important pla de lluita contra l'erosió, també li he donat una resposta que a mi em sembla extraordinàriament satisfactòria.

Això és tot. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol intervenir per al torn de rèplica?

El Sr. SANTACREU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor Conseller, per la seva explicació extensa i molt documentada; es veu que a la seva Conselleria han treballat. Ara bé, a mi no m'ha convençut; no m'ha convençut perquè, des de molt petit, em van ensenyar que la vida tenia la realitat, i la realitat m'hauria convençut si vostè m'hagués dit que havia fet un 30 o 40% de la repoblació forestal, i que si no es tenien mitjans materials per fer-ho amb tan poc temps, estava ja programat que hi havia uns viviers, ja, de pins, que cobrien un 50%, i que estava en aquesta programació per anar avançant. Ara, senyor Conseller, entenguem-nos, si tenim, em sembla que m'ha dit vostè, 140.000 hectàrees cremades... Jo tenia als meus números que eren 110, no? Jo tenia aquests números, tenia aquestes xifres. Bé, són molt aproximades. Llavors, si vostè ha fet 12.000 hectàrees de repoblació, representa que tenim un 10% de repoblat.

Senyores i senyors diputats, s'imaginem un 10%..., perquè diu: «Aquest estiu hem ja eradicat i no hi ha hagut incendis». Senyor Conseller, aquest estiu no hi ha hagut incendis a tot arreu d'Espanya, perquè la situació climatològica de molta pluja no ha fet incendis, però si hi hagués hagut un temps com el d'aquest any no l'altre hi hauria hagut incendis; potser no hi hauria hagut els incendis que hi va haver de 40 o 50.000 hectà-

rees, potser no; però hi hauria hagut incendis potser de 20.000. Doncs, llavors, si nosaltres no anem a un ritme, amb un ritme de cada any més, de cada any anar avançant, ens trobarem en uns moments no molt llunyans que tindrem 200.000 hectàrees per a repoblació. I allò que diu vostè que no serà un desert, així es comença.

Si no posem molt interès a aturar tot aquest problema, ens podem veure en un moment en què les nostres fonts, els nostres pous i els nostres camps de Catalunya es veuran molt afectats, i això és lamentable, senyor President, perquè això és una riquesa natural, és una riquesa que ja vam heretar i que no la podem perjudicar, i avui hem d'estar al damunt a fer-la. I sobre el que em deia vostè de Mèxic i d'Israel —no sóc estat a Mèxic ni a Israel, ni sé el què passa allà; ara, sé el què passa a Catalunya; perquè allò que ens va dir el President que viatgéssim i que viatgéssim, jo, en assumptes de boscos i de pagès, les sabbates cada setmana les tinc plenes de fang; que, per exemple, per cert, senyor Conseller, que vostè hi hauria d'anar una mica més per veure els boscos (*rialles*), veure les finques i veure com viuen els pagesos a Catalunya, que és molt saludable veure aquesta gent que encara viuen, molts, com a tercermundistes. Això seria molt essencial que vostè anés a veure-ho, perquè així podria aplicar el que s'ha d'aplicar en cada moment; perquè vostè és el pare del pagès de Catalunya, el pare de l'agricultor de Catalunya (*rialles*). Vostè ha d'assumir aquesta responsabilitat perquè aquests senyors cada dia puguin pujar de nivell de vida. I, per tant, senyor Conseller, no m'ha convençut. A mi em convencen les realitats. El dia que vostè vingui a aquesta tarima i digui: «Hem fet 20.000 hectàrees i estem en projecció de fer-ne 20.000 més», em convencerà. Mentre no sigui així, les paraules se les emporta el vent; les realitats són el que fan.

Per tant, senyores i senyors diputats, moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Des de l'escó mateix, senyor President. Gràcies per atribuir-me aquesta capacitat per procrear, però no la vull, francament.

Jo el que sí que voldria és corregir-li la forma amb què utilitza vostè les xifres, senyor Diputat. Quan parlem d'hectàrees, aquestes que hem estat utilitzant aquí —i parlem de 2.000 hectàrees cremades, o de l'any passat 69.000, o de l'anterior, 9.000—, estem parlant d'hectàrees totals cremades. Per tant, no són totes elles hectàrees de bosc, hectàrees arbrades. Per això, quan el departament de les estadístiques, separa el que són hectàrees arbrades del que són hectàrees de matoll.

Les hectàrees arbrades, aproximadament, del conjunt del que s'ha cremat a Catalunya en aquests quatre anys —96.000— són de l'ordre de la meitat d'aquestes. L'acció que en tot cas hauríem d'emprendre per repoblar, per recuperar el que teníem, seria sobre aquesta meitat; però, a més, el senyor Diputat s'oblida d'una cosa que és molt important: la capacitat amb què es recupera el mateix bosc. No aquest país; si qualsevol país de l'àrea mediterrània hagués d'afrontar amb la repoblació artificial tota la superfície forestal que es crema, amb dificultats, amb dificultats, amb el pressupost de tot el Departament d'Agricultura, comptant personal, de tots els ministeris

d'agricultura, amb prou feines podrien fer-ne. Són una minoria sempre les hectàrees que es repoblen; aquesta minoria varia segons l'espècie afectada, el grau de la intensitat del foc, és a dir, el que jo li comentava : la capacitat de regenerar-se. Aquesta minoria oscil·la, en el cas concret de Catalunya, entre un màxim i un mínim que se situen entre el 20 i el 40%. Si vostè fa aquests càlculs, agafa les 96.000 hectàrees, les divideix per dos, li quedaran les hectàrees arbrades; agafa les hectàrees arbrades que s'han cremat, descompta les que es regeneraran, i, per tant, aplicar-hi diners no únicament és malversar, sinó que és incórrer en un risc ecològic, i li aplica el 20 i el 40%, tindrà un sostre que es mourà entre una necessitat per a aquest període de quatre anys d'un mínim de repoblar 10.000 hectàrees i un màxim de repoblar-ne unes 20.000. Si vostè recorda la meua intervenció, jo li he dit que al final d'aquest mandat ens haurem acostat a les 20.000 —estarem a les 18.500, a les 18.700, o en un ordre o magnitud d'aquest tipus—, i per això li parlava que el resultat era prou positiu, perquè era un dels escassos indrets de tota l'àrea mediterrània on l'incendi forestal al llarg d'aquests últims quatre anys s'ha incrementat d'una manera important, on, relacionant necessitats de repoblació i repoblació efectiva ben feta, no hi havia retrocés numèric del seu balanç de la superfície forestal.

Amb aquestes indicacions, senyor Diputat, no sé si l'hauré convençut, però, com a mínim, hauré fet una cosa que em sembla que és important, que és restituir la realitat als seus justos termes.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les Agrupacions de Defensa Sanitària

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que sobre les Agrupacions de Defensa Sanitària ha formulat el mateix Diputat senyor Santacreu, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquests darrers anys han estat crítics per a la nostra ramaderia i molt especialment per al sector porcí, a causa de la pesta porcina africana, que ha bloquejat la penetració i l'expansió dels productes porcins catalans als mercats interiors i exteriors. Mitjançant el Reial Decret 425/85, del 20 de març, l'Ordre del 28 d'agost del 85, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'ha encetat un programa de sanitat animal que s'ha revelat eficaç en el camp de la prevenció i ha permès l'aparició de zones lliures de la malaltia.

Però l'èxit d'aquest projecte exigeix fomentar l'adequació i millora de la infraestructura sanitària de les granges porcines integrades en Agrupacions de Defensa Sanitària, i, dissortadament, el nombre de les ADS avui aprovades és molt petit.

Com sigui que des del proppassat mes de febrer gairebé s'ha paralitzat el procés de creació d'ADS, el Diputat signant formula la interpellació següent : quins són els criteris de capteniment del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per afavorir i accelerar la proliferació de les ADS arreu de Catalunya?

Senyor Conseller, aquesta mesura és una mesura que jo crec encertada i és una mesura que ha donat bastant resultat. Jo, quan vaig fer aquesta interpellació, encara no havia sortit el Decret del Govern d'Espanya que deixava sortir als mercats

exteriors una sèrie de productes procedents del porc. I aquí jo demanava molt fort al Conseller que, per mediació d'ell, es mirés amb el Govern de Madrid, amb el Ministre senyor Romero, per veure que si ja no teníem pesta porcina, que si ja havia marxat aquesta pesta, que ha estat un gran encert, que hi ha hagut un esforç molt important dels pagesos —i un esforç de la Conselleria—, però que s'anés a Madrid a mirar que deixessin sortir aquests contingents, per poder mirar de salvar els nostres pagesos del sector porcí, que avui tan malament ho passen. I aquest era l'esperit d'aquesta interpellació.

Ara bé, avui ja s'ha fet aquest Decret; encara falta molt per alliberar, i demano el suport del Conseller perquè faci aquestes degudes gestions a Madrid, perquè acabin d'alliberar-nos-ho tot perquè convé molt per a aquest sector, i, al mateix temps, ja que estic avui aquí, en aquesta tarima, manifestar-li que avui entren uns contingents importants de porcs d'Europa. Avui estan entrant uns contingents tan grans, amb una fórmula que no entenc —no sé si me la podrà explicar el senyor Conseller, perquè estic segur que ha d'estar assabentat d'aquesta matèria— (*remor de veus*), que ens estan donant uns preus... —senyors i senyores diputats, per favor, si volen prendre atenció, que crec que és molt important—, o sigui, que estem parlant d'uns preus, d'unes diferències de 50 pessetes. O sigui, avui, el preu del porc estava en el mercat a 175-176; els pagesos de la nostra Catalunya perden 2.000 pessetes per porc, i hem de tenir present que Catalunya avui està elaborant un 38-40% d'Espanya, que representa que estem portant un 60%, aproximadament, de la nostra producció a Espanya i que estem perdent aquests cèntims a Catalunya, i Espanya se'n beneficia, perquè els pagesos hi estan perdent aquí.

Llavors, aquest cas és un cas molt greu. Jo crec que hauríem de saber aquests contingents de porcs que vénen a 170 i 175, mentre en el seu país d'origen estan a 230-240... Crec que això és molt greu, està arruinant una part de la nostra pagesia; uns homes tan sacrificats com són els pagesos, que treballen des de les sis del matí fins a les deu del vespre els que tenen la secció del porc; que són gent que treballen diumenges, dissabtes, i que no tenen un dia sense parar i que avui es troben desempa-rats i s'estan arruinant; això és molt greu. Crec que el Conseller hauria de prendre cartes en l'assumpte, a veure què passa o, si no, parar aquests contingents que entren diàriament, a veure si podem tornar a accelerar la puja perquè no hi hagi unes persones que avui hagin de fer suspensions de pagaments, i que això porta uns circuits lamentables per a molts sectors, i crec que aquí, senyor Conseller, vostè, que té línia directa, hauríem de mirar..., perquè un es perjudica amb aquest contingut, no només a Catalunya, perquè a Catalunya estem fent molt bona part de la resta d'Espanya d'aquest producte, i, és clar, perdem els cèntims a Catalunya; s'està arruinant la gent de Catalunya, i, per tant, crec que és molt important, crec que s'haurien de fer gestions per parar aquestes entrades i perquè puguin subsistir aquests ramaders nostres.

Referent a la pesta porcina, jo crec que s'ha fet una bona labor, s'ha parlat ara... Senyor Conseller, no cridi victòria, eh? (*Rialles.*) No cregui que això està arreglat, perquè, precisament per a vostès, que tarden tant a pagar les subvencions, que tarden dos anys o per l'estil, llavors es troben que molta gent, com que els tarden tant a pagar, llavors s'espavilen pel seu compte quan tenen aquests focus. Llavors, vostè comptabilit-

za, i diuen : «No hi ha focus; senyors, està arreglat això.» Jo m'alegro molt que estigui arreglat, i, en acabat, aquest esperit —que jo potser en aquesta Cambra no ho hauria de dir— d'«això està arreglat», l'hem de tenir tots, perquè ens interessa per al Mercat Comú. No ens interessa que el Mercat Comú tingui la sensació i cregui que hi és. Vull dir que aquesta, potser per prudència, m'ho hauria d'haver callat. *(Rialles.)*

Senyors, però crec que s'ha fet una bona labor; el pagès ha tingut un gran treball i vostès també han fet la seva labor, o sigui, al Cèsar se li han de donar els seus atributs i la seva raó quan la té. Els seus funcionaris i vostè al cap han fet una labor de treballar, han fet una labor que sabien la importància que tenia aquesta tasca i l'han portada bastant a cap. Ara, senyor Conseller, no està arreglat, tot això. S'ha de continuar amb tenacitat i els seus equips s'han de desplegar contínuament i no «dormirse en los laureles»; és un assumpte molt important per a la nostra economia de la nostra Catalunya.

Senyors i senyors, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyor Diputat, per considerar que és positiva la feina que fem en el terreny de la lluita porcina, però cenyint-me a la seva intervenció, el que planteja..., jo intentaré contestar-li tot el que ha plantejat, però són coses molt diferents.

D'una banda, la seva interpellació escrita —i la que ens ha llegit— era per qüestionar una possible paralització en el ritme en què es venien constituint les agrupacions de defensa sanitària; aquest és un tema. I, després, a més d'això, la possibilitat d'una gestió a Madrid en relació amb les exportacions i a les causes i al perquè dels contingents de porcs que arriben aquí amb uns preus més baixos que en el seu lloc d'origen. Aquestes serien les tres qüestions.

Bé, sobre la interpellació en el seu sentit literal, li puc dir que no és així, no hi ha cap paralització des del mes de febrer, i, com sempre, les dades serviran per a revalidar aquesta afirmació que faig; les agrupacions de defensa sanitària del porcí, aprovades des de l'1 de febrer fins ara, són deu, amb més de 25.000 reproductors englobats i 48 municipis i, a més a més, n'hi ha vuit més, com a grups inicials de sanejament, vuit més en constitució. Vostè sap que, per la mateixa normativa, per tenir el qualificatiu de DS han de passar un any sense tenir cap cas de pesta porquina i, durant aquest any que passen són grups inicials de sanejament : n'hi ha vuit més. Deu més vuit, divuit, del febrer ençà. Punt de referència, les que s'han constituït a Catalunya des que es va començar —perquè el Govern de Catalunya va ser el primer que va crear agrupacions de defensa sanitària en porcí—, la primera va ser Altaret, a les terres de Tarragona. Bé, doncs, del 1982 ençà se n'han constituït 97; 97, del 82 al 87, 60 mesos, i ara hi ha aquestes divuit, del febrer ençà. Crec que, si fem la proporció, veurà que és un ritme molt normal; amb una observació que sí que cal retenir, que és que, atès que en aquest moment controlem ja un quart de milió —en xifres rodones, 250.000— de reproductores i 5.000 explotacions, que vol dir que cada cop en queden menys fora, cada cop serà més lent que es constitueixin agrupacions, perquè cada cop hi ha menys per constituir.

Jo crec que, en aquest terreny, per tant, el senyor Diputat no hauria d'estar preocupat. Som la primera comunitat, de lluny,

de l'Estat, en nombre d'agrupacions constituïdes; també vam ser la primera. Hi ha hagut uns resultats, que vostè mateix ha comentat, positius, i jo m'estalvio, per tant, de referir-m'hi. Crec que per aquesta via anem acceptablement bé.

Sobre les gestions a Madrid per exportar, bé, jo em temo que la possibilitat d'exportar més del que ja s'ha admès ara no és un problema que pugui resoldre el Ministeri d'Agricultura; és una conseqüència del tractat d'adhesió, és un problema que, en tot cas, s'ha de resoldre a Brusselles i que ja no hi ha només una voluntat, que és la del Ministre d'Agricultura; hi ha també la voluntat dels altres ministres, d'arribar a acords o no i, en aquest sentit, doncs, alguns governs europeus utilitzen la pesta porcina com un element de lluita comercial i, en conseqüència, hi posen dificultats. Jo crec que s'ha donat un pas important, significatiu, podent exportar carn cuïta i en aquesta línia cal perseverar, amb els bons resultats que es van obtenint, en particular a Catalunya, però en molts indrets de l'Estat també. A mi em sembla que aviat, aviat serà de justícia reconèixer que a l'Estat espanyol no hi ha pesta porquina o, almenys, que hi ha el mateix nivell de pesta que puguin tenir a Bèlgica o que puguin tenir a Itàlia i, per tant, hem de jugar amb les mateixes cartes.

Sobre el perquè hi arriben porcs d'altres indrets de l'Estat, és conseqüència del tractat d'adhesió i per l'aplicació d'un mecanisme, previst en aquest tractat, el muntant compensatori negatiu, que fa que precisament puguin venir canals o material en viu, animals vius d'altres indrets amb preus més alts al seu nivell d'origen, precisament per aplicació d'aquests muntants negatius.

De tota manera, vull donar-li una informació, que em sembla que és positiva en aquest sentit : aquesta tardor, els muntants negatius baixen i, concretament, l'1 de novembre l'aplicació serà pràcticament no significativa. És a dir, si no hi ha un un funcionament atípic per part del flux comercial d'algun país, aquest efecte desapareixerà i, en conseqüència, el flux de porcí, no és que desapareguin les importacions de porcí, però, en tot cas, funcionaran molt més d'acord amb els preus dels seus llocs d'origen i, en aquest sentit, doncs, fluctuaran més o, com a mínim, entraran en condicions de poder competir amb major igualtat amb els productes d'aquí dintre.

Amb la major brevetat que he sabut, he contestat les tres qüestions que m'ha plantejat el senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, a mi m'hauria agradat molt sentir de vostè que havia anat quatre vegades a Madrid, que s'havia entrevistat amb el Ministre Romero, que sabia ja aquest problema que crec que les senyories s'adonaran de la transcendència que té per a la nostra vida del camp, i que vostè no està vivint i està nerviós per aquest problema, perquè és molt greu per a Catalunya. A mi, això, m'hauria agradat molt sentir-ho. Crec que vostè està per a això, per resoldre els problemes que té el nostre camp i la nostra pagesia; jo ho crec, almenys crec que hauria de ser així.

En aquests moments, que estem passant moments molt greus, que hi ha gent que, si això continua tres, quatre mesos, no se'n parlarà, i, és clar, crec que en un cas d'aquests, tan la-

mentable, crec que el Conseller d'Agricultura ha d'insistir i ha de lluitar per veure si, de moment, pot parar-les i, en un altre moment que vinguin, o veure de donar una solució a aquest cas, que jo ja sé que és per un tractat d'adhesió, però és que també hi ha avions, i ja hi podrien anar tècnics als països d'origen a veure què passa, que si allà va a 230, aquí els venguin a 175. Perquè això és totalment fora de la llei en el Mercat Comú, que no es pot *primar*, ni poden vendre a menys del seu preu. Crec que hi hauria d'haver, ja, una informació correcta en aquest temps, quan fa tant de temps que passa.

Referent als ADS, jo crec que vostès fan una bona labor, crec que estan fent una campanya bastant magnífica, però des del febrer d'aquest any han parat. Han parat de fer centres d'aquests, tan necessaris, i crec que no es pot parar. Com jo dic sovint, la lluita contra la pesta porcina és una lluita, un camp sense parar, és una guerra sense control; només anar per ella, perquè és la vida, és la vida de la nostra població del camp. Per tant, quan es tracta d'una cosa tan vital, hem de lluitar fins al final, i nosaltres, els pagesos de Catalunya, l'únic que tenim per assessorar-nos, perquè ens defensin tots els nostres problemes, són vostès, i en vostès confiem i hi confia el poble de Catalunya, perquè el poble de Catalunya —no ho oblidí, senyor Miró—, un 90% dels pagesos de Catalunya ha votat Convergència i Unió. Per què ha votat Convergència i Unió? Perquè confia en ells, perquè confia que li solucionin els seus problemes. Llavors, si no els solucionen els problemes, vostès els defraudaran, i potser les pròximes eleccions no tindran aquest 90%.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Bé, doncs, aleshores, podem deixar per aquest matí la nostra tasca... *(Pausa.)*

Modificació de l'ordre del dia

Bé, la interpellació que està anunciada després no és del senyor Miró. La que ve després és una interpellació que ha de fer el senyor Victor Torres. Bé, si el Ple no hi té inconvenient i els consellers i els diputats interpellants no hi tenen inconvenient, aquesta Mesa no hi veu obstacle. Bé, anem a fer, doncs, la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del sector lleter, que formularà el senyor... *(Ll. Sr. Torres s'aixeca per parlar.)*

El Sr. TORRES : Senyor President, em fa l'efecte que aquí hi ha una persona que s'hauria de consultar, que sóc jo.

El Sr. PRESIDENT : Jo he demanat si no hi havia inconvenient, eh?

El Sr. TORRES : Oh, a la Cambra, però m'ho ha de demanar a mi, President. Dit això, no tinc cap inconvenient que se substanciï aquesta interpellació.

El Sr. PRESIDENT : Bé, moltes gràcies.

Llavors, el senyor Santacreu té la paraula per parlar del sector lleter.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del sector lleter

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President; gràcies,

senyores i senyors diputats, i moltes gràcies, senyor Torres, per haver tingut aquesta deferència que, ara que ja tenim el Conseller aquí —i tots sabem que els consellers tenen molta feina i, és clar, fer-lo venir aquí a la tarda, crec que no seria gaire correcte, podent-ho fer ara. Moltes gràcies. *(Remor de veus.)*

L'ingrés al Mercat Comú ha tingut repercussions força negatives per al sector lleter, i el mateix Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha reconegut que li serà difícil de recuperar la situació generada per l'entrada a la CEE, sobretot a les explotacions que no hagin millorat llur estructura productiva, avui fonamentalment basada en el model de l'empresa familiar agrària.

La situació del lleter pot arribar a ser sagnant si el Govern no pren mesures serioses i molt més compromeses, que facin més suportable el període d'integració.

Si s'aferma l'actual tendència, la reestructuració del sector lleter pot significar l'eliminació de 250.000 vaques de llet el 1987, i de 125.000 el 1988; la desaparició de 30.000 ramaders a tot l'Estat, la qual cosa representa una reducció aproximada d'un 40% a Catalunya.

Això representa, al meu parer, la ruïna del sector lleter català, si no es prenen urgentment mesures a diferents nivells, que contribueixin a pal·liar els efectes nocius de l'ingrés al Mercat Comú, com negociar amb el Govern central el possible finançament i la supertaxa que calgui satisfer a la CEE a fi de continuar el manteniment dels nivells de producció actuals, així com les taxes de corresponsabilitat.

És per això que aquest Diputat sotasignat formula la següent interpellació : quins són els criteris de capteniment que té format el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per posar remei a la situació que travessa el sector lleter, i quins són els recursos pressupostaris amb què compta per afrontar les mesures que calgui prendre?

El sector lleter, avui, té moltes vessants. Fa tres anys era una cosa, avui n'és una altra, i molt interessant. És molt interessant. El sector lleter fa tres anys que al Mercat Comú van escriure rius de tinta, van donar xifres alarmants de les quantitats que tenien emmagatzemades, de mantega, de farina de llet i, fins i tot, de llet. I van prendre unes mesures que s'havien de sacrificar vaques, que s'havia de minvar la producció de la llet perquè no podien sostenir, el Mercat Comú, tot aquest contingent de productes de la llet, i entre mesures de les tasques benèfiques de tot el món, que van per pal·liar els països més subdesenvolupats i es van donar a preus molt barats, van anar marxant aquests contingents i, en no fer tanta producció, i també cada dia alçar més el llistó de l'alimentació i de gastar més productes de la llet, avui, actualment, es troba el Mercat Comú sense excedents de llet.

Avui, el Mercat Comú està amb falta de llet, ja. Com a prova d'això, en qüestió de cinc o sis mesos ha pujat la llet tres pessetes en el Mercat Comú. Avui estem de 47 a 50 pessetes al Mercat Comú. Aquests industrials del nostre país que estaven tan contents perquè anaven a França o a Holanda, a tots aquests països i compraven, mai més barats del preu que paguen ells, sinó al contrari, pagaven més cars, però els servia d'una regulació, per regular els seus preus, perquè tots aquests fabricants que jo esmento, avui estan avinguts i cada mes es reuneixen i taxen el preu que ha de ser. I si un pagès vol canviar

—això, que ho sàpiguen, senyores i senyors diputats, que és molt important, molt important—, si un pagès vol canviar, no pot canviar, perquè no li compren la llet. Ha de passar pel tub d'aquells fabricants, i ha de continuar venent-li, perquè el preu és un preu base i, després, «papa» el greix. I si no està conforme amb aquells tant per cent, no hi pot fer res, ha de dir : «conforme, i aquí no passa res». Per això els pagesos de Catalunya, senyor Conseller, fa temps que demanem un laboratori perquè puguem, nosaltres, saber, els nostres productes, quina qualitat fan i a veure si és correcte el que ens paguen. I, avui, com que no tenim aquest laboratori, els laboratoris només els tenen ells, no tenim control dels nostres productes.

Per tant, aquests nostres industrials que fa sis anys que no ens han apujat la llet —al contrari, l'han abaixada; l'han abaixada, senyor Conseller—, i que avui estan pagant de 35 a 38 pessetes, i ells, els seus preus, l'estan venent a 85 i a 90, i encara aquí treuen els seus productes bàsics, que en molts casos els paguen les despeses generals.

O sigui que, mentre el pagès s'està arruïnant, que tots sabem que fa cinc i sis anys les despeses generals han pujat cinc, i sis, i set, vegades més, amb cinc o sis anys, i que avui aquestes despeses generals s'han triplicat i que porta que el seu producte ja ha pujat molt, doncs, mentre ells, de fa sis anys, la venien a 60 pessetes, avui venen a 90 pessetes, i a nosaltres no ens l'han apujat.

Aleshores, jo pregunto al Conseller d'Agricultura : quin organisme ha de regular que ells puguin apujar els preus i que a nosaltres no ens els apugin? Hem de considerar, senyor Conseller, que això sempre ho paga el més dèbil, sempre ho paga el més petit, perquè és el que pot cridar menys, i avui tenim uns certs ramaders, petits i mitjans, que és el que sosté un país. Un país el sosté la classe mitjana i la classe baixa : aquest és el sostenidor i el nivell de vida d'un país. Si aquesta classe mitjana i aquesta classe baixa van bé, al país és quan es venen rentadores, és quan es venen cotxes... quan es gasta, quan es fa, però si al país no mirem de defensar aquests que són el sostenidor del país i el sostenidor de la nostra Catalunya, si no procurem això i els deixem desamparats com els estem deixant, de dir que els nostres industrials paguin el preu que vulguin i ells apugin els seus preus adequats —hi deu haver una normativa—, jo crec que això no és lògic, que aquesta Generalitat de Catalunya, que tots estem orgullosos de tenir-la, però la tenim perquè protegeixi els de dalt, els de baix i els mitjans, que els protegeixi tots i que sàpiga posar-se en el seu punt, i aquí hi ha una desorganització, senyors meus, que no sabem. Aquest és un punt acabat.

Ara em refereixo a l'altre punt, que avui ha canviat en aquests moments. Fa tres anys i fa dos anys que dèiem que uns pagesos petits i mitjans havien de desaparèixer del sector lleter. Doncs no! Ha canviat la situació. Aquests pagesos han de romandre, interessa per a Catalunya. Oh, senyors, ja tenim prou atur! Si nosaltres fem aquesta reclamació —com es vol fer— hi haurà 30.000 pagesos a Catalunya —si no en són 30 en seran 15— que hauran de plegar, i que avui, amb aquests tres anys, aquests senyors, com que ja els hem dit tant que ja no hi havia res a fer amb la llet, que ja no podia ser aquest sector, que aquest sector havia de plegar, doncs, l'estan abandonant, ho estan abandonant : o sigui, no es canvien les vaques, no arreglen les seves instal·lacions i ho estan abandonant, i molts dels

fills ja han buscat feina a les fàbriques, les fàbriques tèxtils —per cert, en una gran alça, té una gran feina—, doncs, la gent va al sector tèxtil i van volent abandonar el sector de pagès.

Per tant, jo crec, senyor Conseller, parlant seriosament, que hauríem de tenir un gran interès per aquests petits i mitjans... Canviar la truita, canviar el que dèiem que havien de plegar i avui no han de plegar. Avui el que hem de fer és donar-los suport, com ho han fet regions. Per exemple, Galícia : a Galícia han fet contingents de 2 i 3.000 vaques, la Conselleria, la Conselleria, i els ha anat a comprar de govern a govern, ha tingut preus baratíssims i, aleshores, amb la vaca vella que ven, més la indemnització que els dona, més un préstec a molt baix preu que ha fet la Caixa de Galícia han pogut... (*Remor de veus.*) Sí, senyor Conseller, sí, que jo la vaig dirigir aquesta operació, que era Aliança Popular, eh?, la vaig dirigir jo, eh? (*Rialles.*) Per tant, aquí es va trobar que avui Galícia gairebé la tenim sanejada, gairebé la tenim sanejada perquè les vaques gairebé totes són exteriors, amb aquestes operacions..., amb aquests contingents, senyor Conseller, han vingut 7.000 vaques, a Galícia, han vingut 7.000 vaques, i fins i tot li diré —si ho vol— les cases on les han portades (*rialles*).

Per tant, jo crec que aquí hem d'anar a aquesta situació.

Senyor President, em tolera una mica de tolerància? (*Rialles.*) Perquè crec que és bastant...

El Sr. PRESIDENT : No oblidi... escolti'm, no oblidi, Illustre senyor Diputat, que hem fet una concessió a favor de vostès i ens haurien de fer una petita compensació a nosaltres, tots plegats. Continui, però abregui tant com pugui (*remor de veus*).

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies. O sigui que crec que hauríem de canviar i anar per aquest camí, perquè aquests petits i mitjans no desapareguin i perquè es pugui, d'aquesta manera, que no hagin de desaparèixer i, al mateix temps, acabaríem d'una vegada amb el sanejament, que al sanejament del nostre país encara li falta el 50% per fer, —que també em dirà que no, però és el 50%—, encara falta el sanejament. I això és molt greu, són malalties que porten i que van als ciutadans. Per tant, crec que això es podria acabar, que, per cert, crec que un dia o altre haurà d'acabar, senyor Conseller, perquè a Europa ja fa vint anys que està acabat, i hi ha moltes comunitats que gairebé ho tenen acabat : jo crec que això és molt greu i crec que s'ha d'acabar.

I amb aquesta fórmula que dic, de donar una fórmula als petits empresaris ramaders de Catalunya, crec que es podrien fer les dues fórmules, així s'aplicaria el sanejament, vindrien les vaques noves i tindríem a Catalunya que aquesta gent que fa segles i segles que estan fent la mateixa feina podrien continuar-la fent allà, en aquests pobles dels quals han de marxar i on tenen els seus avantpassats, tenen la seva història. I això és molt lamentable que, podent-ho arreglar, i que a més aniria bé per al país, no ho arreglem.

Per això que jo apello el senyor Conseller que estudiï, i totes aquestes manifestacions són estudiades, és un sector que el conec molt i que, per tant, senyor Conseller, ho hauríem de tenir en compte. I li vaig a dir una cosa : en l'assumpte dels boscos —aquí ja li faig una mica de «trampilla» (fortes rialles)— li faré una moció, perquè no estic d'acord en res del que m'ha dit i, per tant, m'haurà de dir vostè en la moció les hectàrees on són i de la manera que ho ha fet, i les aniré a co-

mprovar, perquè sé que això no és cert. (*Fortes rialles.*)

O sigui, senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Senyor President, senyores i senyors diputats, és fantàstic, eh?, senyor Diputat : ens acaba d'explicar a la Cambra la resolució d'un problema que la Comunitat Econòmica Europea fa anys que intenta resoldre sense èxit, i vostè ens l'acaba de resoldre : s'esdevé que el Mercat Comú —prenguin nota, dia d'avui, data històrica—, el Mercat Comú, després de la intervenció del senyor Santacreu, ja no té excedents en llet. Fantàstic!

Bé, jo lamento discrepar : el Mercat Comú té un greu problema d'excedents de llet i el continuen tenint i, per desgràcia, trigarà temps a resoldre'l. Per què per desgràcia? Doncs, per desgràcia perquè bona part dels problemes que té plantejats avui el sector lleter de Catalunya, i també el conjunt del sector lleter de l'Estat, neixen d'això, neixen, concretament, de la necessitat per part de la Comunitat, a conseqüència d'aquests excedents, d'aplicar una limitació a la producció, el que en llenguatge col·loquial és conegut com la quota, amb una diferència molt important : la quota es va introduir, com a normativa a la Comunitat, l'any 68, a través del Reglament 809, però realment, realment no es va fer efectiva fins prop de divuit anys després, fins al 1984; la Comunitat va trigar divuit anys a atrevir-se a aplicar la quota als seus propis ramaders, i l'Estat espanyol ha hagut de començar a aplicar la quota l'any següent de la seva entrada, amb el fet addicional que aquest Estat, com a conjunt, no era evidentment un país excedentari en producció de llet.

Quina resposta se li pot donar des de Catalunya a aquest problema? Bé, jo penso que la resposta millor, la més adient, és la que hem presentat al Ministeri per part del Departament, però no únicament per part del Departament, sinó de comú acord amb tots els sindicats agraris i la Federació de Cooperatives de Catalunya. Nosaltres entenem que l'única forma que és possible que la quota deixi de ser un element distorsionador, quant a la seva aplicació, de manera greu, del futur de la producció lletera a Catalunya és que s'apliqui sobre la base del següent mecanisme.

Primer : que la quota sigui a nivell de comunitat autònoma, i no a nivell d'Estat, és a dir que hi hagi una distribució de quotes globals per comunitats autònomes i que després sigui cada comunitat autònoma aquella que l'apliqui concretament als seus ramaders —en el nostre cas concret, l'acord dut a terme explicita que la distribució d'aquesta quota autonòmica, en el cas de Catalunya, es faria mitjançant una comissió amb participació de tots els sindicats, la Federació de Cooperatives i el mateix departament. Segon : la creació d'una reserva que, en el cas de Catalunya, serviria per atorgar quotes suplementàries als diversos ramaders que complissin determinades característiques, característiques tals com ser un ramader jove, ser una explotació en comarca de muntanya —en la qual és difícil de trobar una alternativa a la producció de llet—, etcètera, etcètera, detall que no els exposaré en aquest moment. Aquesta quantitat de reserva neixia del mecanisme següent : neixia de les quotes procedents, de les quantitats que podien

produir —dit en altres paraules—, d'aquells ramaders que utilitzaven la jubilació anticipada o bé que s'acollien a abandonaments voluntaris incentivats. Aquest és el mecanisme que s'ha utilitzat en altres països de la Comunitat —per tant, hi ha una experiència concreta, com és el cas de França— i que ha donat un molt bon resultat, dintre les limitacions que implica sempre una teulada a la producció, com és la quota. Per finançar aquesta reserva catalana, jubilacions i incentivacions, es crearia un fons de finançament que seria cobert per recursos de la mateixa comunitat autònoma, pel Departament d'Agricultura, amb participació en cada un dels fons del Ministeri d'Agricultura.

Aquest esquema, aquests quatre punts que els acabo de resumir permetrien deixar pas als ramaders que tinguin major vocació lletera, preservar aquesta opció allà on no hi ha una possibilitat d'alternativa fàcil —comarques de muntanya—, facilitar la jubilació dels més grans i estimular l'accés dels ramaders més joves... En definitiva, facilitar el traspàs a altres alternatives, a explotacions inviables en la producció de llet en benefici de les explotacions viables, ben entès sempre tot això des del punt de vista de la voluntarietat de les persones que s'hi acollissin.

Aquest és el nostre projecte i aquesta és la nostra resposta concreta a nivell del problema que existeix. És una resposta que parteix no d'una improvisació, sinó d'una anàlisi acurada del que ha succeït durant aquests anys que ens han precedit en altres països de la Comunitat en l'aplicació de la quota, que compta amb un consens social importantíssim darrere seu —són tots els sindicats agraris, és la Federació de Cooperatives de Catalunya, qui també hi està d'acord— i, en definitiva, em sembla que això donaria una resposta satisfactòria. Això ho vam plantejar al Ministeri d'Agricultura, ho continuem plantejant, i aquesta és la nostra voluntat de negociar en aquests termes. Els resultats que s'obtinguin, naturalment, no dependran ja únicament de la nostra voluntat —com tota negociació, és cosa de dos—, dependrà també de la voluntat del Ministeri, però estem convençuts que si a nivell de l'Estat s'apliqués aquest tipus de política el problema de la quota deixaria de tenir la gravetat que avui amenaça els leters i faríem desaparèixer el núvol més important que existeix sobre les explotacions ramaderes de vacum de llet, avui dia, a casa nostra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir, però la Presidència li prega que redueixi al mínim la seva intervenció.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè, sens dubte, em contesta d'una manera que, veritablement, no és la meua forma. Jo sóc una persona d'acció, no de paraules. O sigui, veritablement, no estem en el problema ni en el projecte que hauria de ser Catalunya i hauria de ser la gent que hi viuen.

Es necessita energia, es necessita conèixer els problemes. Això que deia vostè que no estaven resolts els excedents, i que jo ensenyaré al Mercat Comú, perdó, senyor President, fa quinze dies que sóc estat a Alemanya. El President d'IMEX, la societat més important de tot el món, que està exportant d'Alemanya 80.000 vaques l'any, han pujat tremendament. Jo li dic : «què ha passat, que han pujat, què ha passat?» I em va explicar tot aquest problema, que jo ja el sabia, i que avui veritablement ja, si no està resolt està a punt de resoldre's; i està amb

una producció de productes de llet cada dia més; vol dir que no està resolt estarà resolt molt i molt aviat, i, com a proves, la llet en el Mercat Comú està pujant. Llavors, aquí a Catalunya passa un fenomen —i a Espanya— molt gran, que mai de la vida no hi havíem pensat, i crec que vostès l'haurien de tenir present i l'haurien d'estudiar. Els productes bàsics avui per fer llet són, per exemple, tota la polpa de la tomaca, la polpa dels espàrrecs, la polpa dels préssecs, tota aquesta sèrie de subproductes; aquests productes són molt barats i surt el litre de llet molt barata. Avui ja s'han fet una sèrie d'instal·lacions de vaques en aquests punts, vora les fàbriques, perquè surt la llet gairebé a la meitat del preu que no en altres punts.

Per exemple, hi ha un altre producte que avui se'ns en va a Europa, que és la polpa de la remolatxa, del sucre. La polpa de la remolatxa i del sucre, senyores i senyors consellers, avui és a un preu molt barat, és a vint pessetes, i avui la vénen a buscar d'Europa, i això porta unes quatre o cinc pessetes de ports. Vol dir que aquí a Espanya, sense pensar-nos-ho, ens hem trobat amb un punt idoni per fer llet, i fins barata, perquè allò que abans dèiem que «a Espanya no podíem, que a Espanya no podia ser», ara ha canviat al revés: aquells camps, aquells prats que abans les vaques d'Europa hi feien llet ja no serveixen, perquè la llet ha de fer, ha de fer a França i a Europa, 3,60 de grassa; aquí encara és 3,20; però aquí també haurem d'anar, com a Europa, a 3,60. I, llavors, aquests prats no fan aquesta llet d'aquesta grassa, i han d'anar amb productes que ja tinguin més vitamines, productes que els donin una alimentació adequada; i aquests són els productes que avui fem a Espanya; perquè avui tots sabem que exportem molt de sucre, i exportant molt de sucre tenim molta polpa de remolatxa, i, en acabat, tenim molt bagàs de cervesa; tots aquests productes són productes fabulosos per fer la llet. O sigui, que ens hem trobat que fa tres anys que aquí no servíem per a llet; que aquí havíem de desmuntar la llet; que aquí no podíem competir; ara resulta que podem competir perquè tenim els productes bases i els tenim aquí a Espanya.

Vull dir que jo m'atreveixo a dir, a l'Il·lustre Conseller, que crec que hauria de tenir en compte, i és molt possible, que rectificar és de savis. És rectificar aquella política que tots plegats havíem fet, i avui tornar-la en bé d'aquells agricultors de Catalunya que han estat fent la vida de pagès tota la vida. I aquí sí que la Generalitat ha d'abocar, en el seu moment, per salvar aquest sector, i el seu pressupost ha de ser més alt.

Llavors vostè diu: «les estadístiques». Les estadístiques a mi no em solen quadrar mai, senyor Conseller. (*Rialles.*) Perquè, miri, si vostè té dos pollastres i jo en tinc un, representa que amb les estadístiques en tenim un cada un, en tenim un jo i un vostè (*rialles*); per això no em quadren les estadístiques, senyor Conseller. O sigui que jo crec que estem passant per un moment magnífic; necessitem homes amb fe, homes que treballin i homes que estimin Catalunya i que, a més, sàpiguen el que toquen i sàpiguen el sector que toquen. I, si ho fem així, i amb fe, aquest nostre sector serà un sector que, dintre de quatre o cinc anys, el nostre President que s'asseu allà estarà orgullós de tots els que hi hem contribuït, perquè haurem fet una Catalunya important i una Catalunya pròspera. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? No. Doncs, aleshores, podem deixar per llesta aquesta feina nostra d'aquest matí i suspendre la sessió fins a la tarda a dos quarts de cinc en punt. Començarem puntualíssimament. Per tant, prego la màxima puntualitat.

(*La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Pau i Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les campanyes de publicitat i propaganda patrocinades amb càrrec als pressupostos generals de la Generalitat

Ens toca ara substantiar la interpel·lació que fa al Consell Executiu, sobre les campanyes de publicitat i propaganda patrocinades amb càrrec als Pressupostos Generals de la Generalitat, l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, plantejant aquesta interpel·lació, voldria fer-se ressò i d'interpret de la preocupació d'una bona part de l'opinió pública catalana que assisteix entre, encuriosida i indignada a una allau de publicitat pretesament institucional, que ha estat envaint aquests darrers mesos, no solament tots els mitjans de comunicació, sinó les parets dels carrers, els corredors dels metro, les tanques publicitàries i, fins i tot, les samarretes del nostre jovent.

Aquesta disbauxa publicitària, patrocinada i dirigida predominantment per l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya i pagada per tots nosaltres, va intensificar-se notablement durant els prolegòmens de la discussió de la LOT i va adquirir els graus de màxima intensitat durant la discussió d'aquestes lleis i la pre-campanya electoral del mes de juny.

Hem arribat a una situació en què hi haurà una total continuïtat entre els espais electorals pròpiament dits i els espais neutres no hi haurà cap tret. El «Fem i farem», el «Catalunya endavant», el «Passem comptes», el «Farem més, i a més farem Catalunya», el «Som sis milions» són els fruits d'una mateixa intencionalitat política que consisteix a introduir en els mecanismes del subconscient del ciutadà que hi ha una perfecta correlació entre les realitzacions que es fan o que es pretenen fer i la Generalitat de Catalunya; entre la Generalitat de Catalunya i el President Pujol, i entre el President Pujol i Convergència Democràtica. De la mateixa manera, de la mateixa manera, que hi havia una correlació quasi perfecta entre el «Barcelona més que mai» i els Jocs Olímpics; entre els Jocs Olímpics i el senyor Pasqual Maragall, i entre el senyor Pasqual Maragall i el candidat a l'Alcaldia de Barcelona.

De la mateixa manera que hi va haver una innegable identificació entre les campanyes de la Diputació de Barcelona i un suport gairebé ni dissimulat de resistir a la dissolució de la Corporació Metropolitana. Perquè, altrament, com es podia justificar l'eslògan «La Diputació de Barcelona amb els ajuntaments», com es podien justificar unes pretensioses i costoses campanyes de promoció i d'elogis d'un organisme que s'haurà de buidar progressivament de contingut. Hem arribat a una veritable perversió del que ha de ser una informació sana i enraonada de cara a l'opinió pública, fins al punt que el mateix Síndic de Greuges —això és molt greu— ha hagut de dir solemnement que diverses administracions atenen preferentment realitzacions de prestigi monumental i despeses de propaganda i deixen en segon terme les inversions que s'haurien de fer per resoldre els problemes d'ordre econòmic, social i cultural.

I un altre motiu de preocupació és que la campanya dels *Sis milions*, per exemple, ha tingut fins ara una trajectòria —diguem-ne— reveladora. Jo, personalment, m'he entretingut a controlar les pàgines senceres publicades en un diari del meu poble, de Lleida, i he obtingut el resultat següent: inici de la campanya el mes d'abril. Pàgines durant el mes d'abril, 6; pàgines durant el mes de maig, 7; pàgines durant el mes de juny, 6; pàgines durant el mes de juliol, 5; agost, 1; setembre, 1. Jo no sé si això és pura casualitat, però ses senyories observaran que les publicacions creixen a mesura que s'apropen les eleccions del mes de juny, i després fan una baixada vertical. Jo no sé si és pura casualitat, però en dubto molt, perquè no és costum de la Secretaria General de la Presidència de la Generalitat de deixar aquests temes a l'atzar.

I què dir del contingut de la campanya? Doncs no tindríem gran cosa a dir en contra dels eslògans destinats a fomentar la prevenció contra els incendis. Em sembla no solament enraonada, sinó perfectament lloable. Tampoc ens desagradaria una campanya contra l'alcohol, la campanya de la copa abocada, «Fem salut», si al costat d'això no convidéssim la gent a aixecar la copa i anar a beure a l'Avinguda Gaudí, per exemple.

A això, no hi tindríem inconvenient, i el tabac, aquestes campanyes realment institucionals pel bé del país. Però, en canvi, senyores i senyors diputats, qui pot acceptar que es gastin milions de pessetes per anunciar pomposament que s'han inaugurat uns quants quilòmetres de carretera o per afirmar que la Generalitat invertirà aquest any 4.500 milions de pessetes per potenciar el desplegament cultural o per afirmar surrealísticament que Catalunya guanya a la brutícia per cent a zero? O, encara, per donar la benvinguda al senyor Xips, missatge que es pot confondre amb el títol d'una magnífica pel·lícula, avui oblidada, que protagonitzava James Stewart.

De veritat, senyores i senyors diputats, és hora de posar un terme a aquest frenesí propagandístic. (*Remor de veus.*)

El President Pujol, durant el debat de la setmana passada, intentà justificar aquesta empresa propagandística i publicitària dient que en altres països també ho feien i que la Generalitat necessitava aquests procediments per fer-se conèixer.

Jo puc afirmar que si el tipus de propaganda que patrocina la Generalitat el protagonitzés l'Estat espanyol o la República Francesa o la República Federal Alemanya, posem per exemple, l'esclat de riure, o potser la indignació, farien tremolar les parets.

Si la Generalitat de Catalunya, al cap de deu anys de la seva

restauració, necessita aquests procediments per fer-se conèixer i donar-se llustre, doncs sí que estem ben lluïts! I encara, si ens sobressin diners..., però aquest és un altre aspecte del problema, del qual cal dir unes paraules, amb la benevolència de la Presidència.

Sabem exactament quant ens costen aquestes campanyes? El 14 de juliol d'aquest any formulàvem la següent pregunta amb resposta escrita al Govern de la Generalitat. Quin ha estat el cost global fins al 14 de juliol de les campanyes publicitàries «Catalunya endavant» i «Som 6 milions»? A quins números orgànics, serveis, capítols i articles del Pressupost ha correspost el finançament d'aquestes despeses? I ens va contestar molt breument el Conseller Bassols dient que aquestes despeses han estat finançades amb càrrec als respectius articles 22 del Pressupost..., fenomenal descoberta, naturalment, i que, pel que fa als imports realment gastats, remetien l'Ilustre Diputat, un servidor, a la liquidació del Pressupost del 1987.

Hem d'esperar, doncs, la liquidació del Pressupost del 87 per saber què és el que ens ha costat. Però aquesta incertitud, aquesta incertitud que deixava planar la resposta el Conseller Bassols, va intentar aclarir-la el President de la Generalitat en el debat de la setmana passada quan ens afirmà que les despeses propagandístiques i publicitàries representaven el 0,06 del Pressupost, és a dir, uns 300 milions de pessetes.

Realment, ens costa molt de creure que la magnitud de la campanya es pugui efectuar amb una quantitat com aquesta. Raimon Obiols va titllar el President de veritable taumaturg i de realitzador de miracles car, per a ell i per als especialistes en publicitat, aquesta campanya ha de costar 1.000 milions de pessetes, pel cap baix. (*Remor de veus.*) Centenar de milió més, centenar de milió menys, el que és irrefutable és que s'han esmerçat unes quantitats de diners exorbitants per a unes finalitats a penes justificades.

El cost global probablement no el sabrem mai, perquè imaginem que hi deu haver molts procediments, jo no diria pas per falsejar les xifres, però sí potser per disfressar-les.

De tota manera, s'ha de saber que una pàgina de *La Vanguardia* val de mitjana 450.000 pessetes; d'*El Periódico*, 300.000 pessetes; de l'*Avui*, 140.000 pessetes, i dels diaris de les capitals de «província», entre cometes: Lleida, Tarragona, Girona, al voltant de les 100.000 pessetes.

Si vostès fan un càlcul tenint com a base el preu de la publicitat de la premsa escrita aplicada als centenars de diaris i revistes que es publiquen al nostre país, ja tindran una idea del que pot costar. Però això no és res, això no és res, cal afegir-hi la costosíssima publicitat televisiva i radiofònica! I vostès no ignoren que un spot d'alguns segons a la televisió val mig milió de pessetes. I Déu sap, jo no els he comptats, vostès tampoc, però algú ho deu saber quants espots televisius han fet passar a televisió i a Catalunya Ràdio i a altres ràdios. I la publicitat del carrer? I les tanques, i les samarretes, i els prospectes, i les enganxines, i els prospectes que hem trobat a les bústies tots els diputats?

Senyores i senyors diputats, això no és seriós. Cal posar una fre a aquesta utilització demagògica i partidista dels cabals públics. Cal que els diners dels catalans no serveixin per promoure determinades opcions polítiques. Cal moralitzar aquest important sector de la vida política catalana. No podem des d'ací interpellar l'Alcalde de Barcelona ni el President de la Diputa-

ció, però sí que ho podem fer al Govern de la Generalitat, i ho fem, fent-li la següent pregunta, senyor Conseller : quins són els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya, pel que fa a la utilització dels cabals públics per a la promoció de campanyes publicitàries i propagandístiques pretesament institucionals? Espero la seva resposta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, senyor Basols, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, passo a contestar la interpellació del Diputat senyor Torres, però abans desitjaria eliminar un cert confusionisme que ha tractat d'introduir-se en el debat.

En primer lloc, aquí no discutim —en tot cas seria per comparació— les campanyes publicitàries que realitzen altres corporacions o ens públics diferents de la Generalitat de Catalunya. I, en segon lloc, hem de distingir també les campanyes que s'han mencionat aquí, jo crec que d'una manera imprecisa, relatives al «Fem i farem», al «Farem més i, a més, farem Catalunya», perquè aquestes són campanyes electorals, partidistes, amb un finançament que no té res a veure amb els cabals públics de la Generalitat, i, per tant, distingim i comencem distingint.

Les campanyes publicitàries institucionals que ha protagonitzat la Generalitat de Catalunya es mouen en un camp i en uns límits semblants als que fan la majoria de Governos de dintre i de fora de l'Estat espanyol —i del mateix Estat espanyol— i amb motivacions semblants.

Fonamentalment, les campanyes tenen un objectiu o un altre, dos objectius. El primer és el de difondre, estimular, incentivar les actituds cíviques. Dintre d'aquesta modalitat, d'aquesta categoria hi podríem col·locar totes les campanyes que s'han fet i es fan, per exemple, sobre normalització lingüística, sobre divulgació de denominacions de qualitat, sobre protecció de l'entorn, sobre prevenció d'incendis.

I, a la segona categoria, al segon grup, que tenen per objectiu donar a conèixer diferents serveis que la nostra institució facilita als ciutadans i que, a vegades, són poc coneguts i, en conseqüència, poc aprofitats, com puguin ser, per exemple, les campanyes que s'han fet per a la rehabilitació d'habitatges, per a cursos d'informàtica per a comerciants, per al carnet jove, i aquestes campanyes obeeixen a aquest sentit de posar al servei del ciutadà, a donar-li coneixement als propis serveis que dona la institució.

És cert que potser una campanya, que ha estat repetidament al·ludida pel diputat senyor Torres, no s'incardinaria, d'una manera precisa, en cap d'aquestes dues categories —i ha estat una campanya que ha tingut gran difusió—; em refereixo a la relativa a «Som 6 milions». Aquesta campanya pot ser més o menys acceptada, més o menys ben vista però, en cap cas, en cap cas, senyores i senyors diputats, pot ser titllada de partidista. És una campanya absolutament asèptica, és una campanya unitària que té una significació òbvia, que em penso que, gairebé no val la pena que mencionï : no volem més, amb això, que som un sol poble, que tots els que vivim i treballem a Catalunya som catalans, que som sis milions i que hem d'estar units, amb absoluta independència del nostre origen, de les nostres procedències, de les nostres opinions en qualsevol ordre de

coses. I aquesta campanya s'ha fet, precisament, amb aquest sentit globalitzador i unitari, i recomanada, precisament, per tècnics del món del camp de la publicitat com un element comú que podia enllaçar després campanyes més sectorials, però sota aquest denominador comú de «Som 6 milions», en el sentit, precisament, de potenciar aquestes altres campanyes, perquè, segons aquests principis publicitaris, representa que si hi ha campanyes sobre temes diferents, presidides o relligades per un denominador comú, són econòmicament més rendibles. I aquesta ha estat, precisament, la motivació d'aquesta campanya, que jo penso que la seva intencionalitat queda fora de tota suspicàcia : parlant que som sis milions, el Govern de la Generalitat de Catalunya no s'apunta cap avantatge en relació amb els altres partits que no estan dintre aquesta coalició, i això, a mi, em sembla obvi, indiscutible.

Bé, doncs, aquests principis d'estimular virtuts cíviques, de difondre el coneixement dels nostres serveis han estat la base dels criteris del capteniment —per contestar d'una manera molt precisa el fons de la interpellació—, que ha presidit l'actuació, l'activitat en aquest camp, del Govern de la Generalitat.

És cert que hi ha alguna campanya publicitària que no encaixa exactament amb cap d'aquestes catalogacions que acabo de mencionar, però, per exemple, les campanyes relatives al joc, al joc que organitza la Generalitat de Catalunya, perquè no podem considerar el joc com un servei, òbviament.

Però ja aquest matí —i penso que la majoria de diputats que assisteixen aquesta tarda a la sessió d'aquesta tarda s'hi trobaven aquest matí—, aquest matí jo ja he explicat per què ens veiem en la precisió de fer publicitat respecte al joc. I, en tot cas, discutim la premissa. Si la Generalitat ha o no ha de promoure, d'organitzar, de gestar, de gestionar algun joc determinat, però no la conclusió que si donem per vàlida aquesta premissa ens porta a l'absoluta necessitat de realitzar una certa publicitat, que aquest matí ja he explicat que era molt inferior a la que realitzaven els altres organismes que gestionen joc, molt inferior en quantitat, i que, per tant, mínimament hem de considerar indispensable si acceptem, com dic, la premissa major que la Generalitat pugui promoure determinats jocs.

Queden també al marge d'aquestes catalogacions, però, al fons, en part almenys, responen a aquests mateixos principis, algunes campanyes que, com aquesta del joc, no realitza el Govern de la Generalitat o cap conselleria directament, sinó organismes o instituts, entitats autònomes, com pot ser la pròpia Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, en relació amb el joc, o bé l'Institut Català del Sòl o els Ferrocarrils de Catalunya, per exemple.

Bé. Jo no voldria acabar —penso que em queden uns moments— sense assenyalar, com deia al principi, que la publicitat institucional és pròpia de la majoria o de molts governs, almenys, de dintre i fora de l'Estat espanyol i de moltes entitats i corporacions.

La veritat és que no vull donar xifres comparatives perquè les que he demanat no m'han arribat a temps de poder-les facilitar en aquest moment, i no voldria donar xifres aproximatives perquè no se'm titlli després, injustament —i en aquest cas podria ser-ho—, que falsejo xifres. Jo no les falsejo i, per tant, no les dono.

De tota manera, és present —n'estic segur— a la ment de tots els que m'escolten la publicitat, per exemple —i he al·ludit

el mateix diputat interpellant—, que ha estat fent l'Ajuntament de Barcelona amb la campanya de «Barcelona més que mai» i altres que aquí han estat mencionades —i no critico, en absolut, aquesta publicitat— i la que, d'una manera més —aquesta sí; jo ho penso, almenys—, més susceptible de ser reconsiderada, la que ha estat fent, per exemple, una Corporació Metropolitana en vies d'extinció, i, per tant, sense esperança d'esdevenidor, respecte... I una campanya realment costosa.

En resum, i per contestar concretament, els principis per què s'ha de regir, per què es pensa regir el Govern de la Generalitat a l'hora de la publicitat responen a aquests que acabo d'anunciar i, a més a més, subjectes en el seu cost a les limitacions pressupostàries que li ha imposat aquesta mateixa Cambra, i de les quals no ens hem mogut, siguem o no siguem taumaturgs. Les campanyes realitzades amb caràcter unitari pel Govern de la Generalitat —i poden o queden, millor dit, queden al marge les que hagin realitzat les entitats autònomes i potser alguna de molt sectorial que s'ha hagut d'afegir a última hora, per raons òbvies d'oportunitat, com, per exemple, la que s'ha portat a cap respecte al tema de la SIDA— cauen dintre dels límits, aproximadament, dels límits del 0,06 que va anunciar el President. (*Remor de veus i rialles.*) I aquesta xifra, aquesta xifra que produeix una certa, pel que veig, irrisió, en segons quin sector de la Cambra, aquesta xifra jo demano que sigui considerada degudament, perquè no és pas petita, no és pas petita. Això significa, senyor Torres, per molt que una pàgina d'un diari important valgui 140.000 pessetes, aquesta xifra, que significa de l'ordre d'uns 360 milions l'any, vol dir 1 milió de pessetes diari. Amb 1 milió de pessetes diari es poden pagar bastants pàgines de premsa i alguns espots de televisió. (*Rialles.*) I aquesta, aquesta és la realitat...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : ...i jo em remeto a la liquidació, que vindrà al seu moment. En aquest moment històric no puc dir exactament quines són d'aquestes partides les que han estat efectivament i definitivament pagades, però a l'hora de la liquidació es veurà que ens ajustem, com dic, prescindint de les campanyes de les entitats autònomes i d'alguna sectorial, que ens movem, aproximadament, dintre d'aquests límits.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President; gràcies, Honorable Conseller per la seva resposta, naturalment no satisfactòria, gens satisfactòria, per dos motius : primer, perquè ha quedat ratificat que vostès tenen un concepte de la propaganda institucional, pretesament institucional, molt diferent de la que tenim nosaltres, i les seves paraules no han fet res més que corroborar-ho; i, quant al cost, vostè no ha contestat purament i simplement, dient que les dades no li han arribat. Doncs, constato «carència» quant a la pregunta concreta que jo li he formulat.

Però parlem d'uns quants punts concrets que vostè ha formulat.

Els temes de la normalització lingüística. Vostè diu que un dels temes als quals nosaltres som sensibles és el tema de la normalització lingüística. És evident : Esquerra Republicana de Catalunya sempre es trobarà al seu costat si es tracta de promoure el nostre idioma, divulgar-lo i donar-li les valoracions

que es mereix. Però no oblidí una cosa, Honorable Conseller : vostè parla de la normalització lingüística adreçada a sis milions de persones. I vostè oblida —vostès obliden— que no som sis els ciutadans que parlen català; vostè oblida els de la Catalunya Nord, els andorrans, els de les Illes, els valencians, que fan més de deu milions de persones, i vostès això ho silencien purament i simplement, no en parlen : «som sis milions», «som sis milions», molt bé.

El joc. No em puc allargar, perquè el temps és molt limitat. Honorable Conseller, vostè ha explicat aquest matí la visió que té el Govern de la Generalitat de Catalunya en relació amb el joc i la propaganda i el suport que se n'està fent actualment. Jo li dic, amb tota sinceritat i amb tota la tristesa, que quan s'ha assistit a l'espectacle deplorable del preludi d'una de les emissions amb més acceptació en aquest país, que és l'*Àngel Casas Show*, en el qual hi va haver un preludi de prop de deu minuts destinats a exaltar les virtuts del joc a Catalunya, quan s'ha escoltat aquest matí a Catalunya Ràdio, per exemple, una propaganda incessant per raó d'aquest famós llançament d'una nova loteria que ens ha de solucionar tots els mals de la creació, realment, com a català, no me n'he sentit gens, d'orgullós. Li ho dic amb tota sinceritat. Amb això voldria dir aquí, a aquesta Cambra, que aquest matí el Diputat Ignasi Riera, als seus minuts que consagra cada matí a Catalunya Ràdio, ha dit una frase magnífica : «Per aquest camí, arribarem a una nova deficiència del que és el català : el català és un home que viu i juga a Catalunya.» (*Rialles.*)

Honorable Conseller, per acabar, permeti que li doni un consell, i li ho diu un home que no és dubtós en la seva tradició nacionalista i esquerrana : no continuïn aquestes campanyes. Paguin les factures que tinguin pendents, i no gastin més diners proclamant que som sis milions. (*Rialles.*) Si Catalunya és respectable i respectada allà on és coneguda —que no és gaire coneguda— no és perquè siguem 5.900.000 o 6.100.000; si fos així, seríem ben poca cosa. Si Catalunya és respectable i respectada és perquè té una història digna, una cultura, una llengua, una capacitat creadora i, sobretot, unes ganes immenses de sobreviure com a poble i com a nació. Acabin, doncs, amb aquestes campanyes absurdes, i tots hi sortirem guanyant : vostès —el Govern de Catalunya— perquè podran atendre necessitats peremptòries, avui desateses per manca de cabals, i nosaltres, els que no som al Govern de Catalunya, perquè podrem esborrar la sensació que estem donant que el nostre poble és un mercat i, vostès, un consell d'administració. Busquin uns altres mitjans per promoure el nostre poble! I, si els busquen bé, els trobaran, perquè n'hi ha molts. Però, si us plau, no continuïn donant l'espectacle, que, a més de ser dolent, ens costa una fortuna.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Crits de «molt bé».*)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Senyores i senyors diputats, contesto des de l'escó mateix, perquè seré molt breu. Seré molt breu perquè em sembla que les meves paraules cauen en el desert. Jo he parlat de la campanya dels «sis milions» no en el sentit quantitatiu, no per dir que això dels «sis milions» ens obria al coneixement d'altres països, perquè, a més a més, seria ridícul que ho digués,

perquè és un xifra més aviat petita. He dit que això tenia un significat molt més profund, d'unitat d'un poble, que tots som un poble, tots sis milions, ja que aquest ha estat un tema que ha estat qüestionat. Però es veu que les meves paraules no serveixen per a res. Com no serveixen quan he dit que no disposava de xifres exactes, no sobre la despesa publicitària de la Generalitat de Catalunya, respecte a la qual he fet referències tan clares com perquè motivessin certes impròpies expressions o reaccions d'un sector de la Cambra, sinó que he dit que no disposava de xifres exactes, precises, amb la precisió que jo voldria parlar, respecte al cost de campanyes publicitàries d'altres governs diferents del nostre. I això, doncs, que quedi ben clar.

I finalment, i per evitar aquest masoquisme que s'està fomentant, i que és tant o més desgraciat que el foment del joc, que només és el català el que juga, un dia facilitaré a la Cambra —tampoc ara les tinc en aquest moment però un dia les facilitaré— les dades sobre el que es juga fora de Catalunya, perquè es pugui establir una comparació i acabem ja amb aquest fet que el català és l'únic europeu que juga, perquè és absolutament fals.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Arribada l'hora de la votació anunciada prèviament aquest matí, d'acord amb l'article 109 del Reglament i un cop substanciat el punt de l'ordre del dia que acabem de despatxar, es passa ara a la votació de la proposta de reforma del Reglament, l'aprovació de la qual requereix, d'acord amb la Disposició Final Segona del Reglament, el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Els Il·lustres senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta de reforma resta aprovada per 68 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

La majoria absoluta ha estat, doncs, obtinguda.

Ara, aquesta Presidència pregunta a cada Grup parlamentari si vol donar explicació de vot, i ofereix la paraula als que la demanen.

(*Ll. Sr. Garriga demana per parlar.*)

El senyor Garriga té la paraula per donar explicació de vot, en nom del Grup Mixt.

El Sr. GARRIGA : Senyor President... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. GARRIGA : Senyores diputades, senyors diputats, molt breument per explicar el signe del vot del Grup Mixt en aquesta proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Si no ho recordo malament, aquest Reglament aprovat l'any 1980 es va començar a reformar el mes d'abril d'enguany, amb el propòsit d'actualitzar-lo d'acord amb la dinàmica d'aquesta Cambra, més que amb les aspiracions concretes de certs líders de Grups aquí representats.

La Ponència, que des de l'abril es va reunir amb força freqüència, elaborà una proposta de reforma, la qual després del

tràmit de Comissió hem votat en aquesta sessió plenària i que suposa —ja em corregiran si m'equivoco, perquè jo també sóc de Hetres— la modificació d'un 26% del Reglament que fins ara hem estat utilitzant.

Jo em vull congratular de la feina feta per la Ponència, per la desenvolupada per la majoria dels diputats que la integraren i, d'una manera molt especial, vull felicitar l'Il·lustre senyor Escudé per la seva paciència, quasi benedictina, i per la seva habilitat i tolerància en totes les ocasions. Ell ha estat, com algú altre, dels que ha cregut que val més un bon Reglament que una brillant exhibició d'enginy davant el Ple. I, això, crec que és el que es tractava d'obtenir i, per això, en nom del Grup Mixt he votat favorablement aquest 26% de text millorat.

No vull entrar a discutir dinàmiques professorals, a la Duverger, o catastrofistes, introduïdes en aquest debat per diputats de l'oposició sistemàtica, ja que no sóc partidari del llenguatge apocalíptic. Penso, simplement, que el nostre Reglament és comparable a molts dels utilitzats actualment i estic convençut que, si la mecànica parlamentària, no la dels vots, recomana la seva relectura, aquesta serà feta amb l'ànim constructiu que ha de presidir els treballs que afecten el funcionament del nostre Parlament, tal com majoritàriament hem fet fins ara.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup vol fer ús del dret d'explicació de vot? (*Pausa.*) El senyor Simó Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats. Si tota norma jurídica es justifica en la mesura que satisfà les necessitats dels seus destinataris, quan es tracta del reglament d'una assemblea legislativa aquest principi ve reforçat, al meu entendre, per dues consideracions. En primer lloc pel fet de no ser dret substantiu, sinó eminentment procedimental, és a dir, dret formal. No hi ha possibilitat que es produeixi, en aquest cas, la contradicció entre necessitats a satisfer i valors a respectar o a inculcar. Fora del principi democràtic, en la seva accepció més ampla, no existeix altre valor a tenir en compte per regular el funcionament d'una cambra. En segon lloc, el reduït nombre de destinataris d'aquest tipus de normes exclou certs elements que sovint condicionen qualsevol procés de reforma legislativa. Vull dir amb això que, en matèria de règim intern d'un Parlament, tot aquell precepte que no satisfaci les necessitats dels seus membres ha de ser substituït i s'ha d'adequar a la dinàmica parlamentària, sense parar atenció a cap altra consideració que no sigui el màxim de democràcia, el màxim de pluralisme i el màxim d'eficàcia pel que fa al compliment de les funcions pròpies d'una cambra legislativa.

La reforma del Reglament d'una assemblea no és la reforma de cap constitució. Aquesta s'hauria d'evitar sempre en la mesura del possible; la primera, en canvi, convé estimular-la. La praxi posa de manifest dia a dia les mancances i els vicis de tot tipus de normes, i un reglament es va fent, de debò, a mesura que els òrgans d'un parlament, amb el desenvolupament quotidià de la seva tasca, es troben amb dificultats, es troben amb contrasentits. Deficiències n'estem detectant des de l'any 1980, i en detectarem mentre tinguem activitat parlamentària. Entenem, doncs, que el reglament sempre és perfectible i que llur reforma és un procés sempre obert, malgrat que

formalment no sigui així.

La d'enguany és, doncs, una més de les reformes que caldrà introduir. Ens estimem més veure-ho així perquè, dissortadament, no incorpora totes les correccions que caldria. És una llàstima no haver aprofitat per obrir totes les portes que haurien permès l'entrada al nostre Parlament d'aire fresc i, per tant, de dinamisme. L'article 30 de l'Estatut diu que el Parlament, a més a més de legislar, impulsa i controla l'acció política i de govern, però amb l'actual reglament la praxi ha palesat que l'impulsa molt poc i no la controla ni poc ni gens. I no és pas per culpa dels il·lustres membres de la Cambra, encara que temo que algun dia podria arribar a ser-ho, perquè l'obstrucció sistemàtica d'iniciatives parlamentàries i l'estret marge de maniobra que deixa ara com ara el Reglament als grups parlamentaris poden, a la llarga, portar al desànim. Penso que no pot ser una queixa sistemàtica la que compartim tots els grups de l'oposició, més aviat és el fruit d'una experiència i la relativa inutilitat dels mecanismes d'acció parlamentària tal com són configurats en el Reglament actual.

Comprenem la posició del Grup majoritari en defensa de la intransigibilitat del Consell Executiu i de la inaccessibilitat del seu President. Però potser no hauria d'haver fet una discriminació tan marcada en relació amb les nostres propostes de reforma reglamentària, ja que, d'una banda, accepten la major part de les modificacions purament tècniques o carents de transcendència política pràctica i, de l'altra, les propostes vetades, totes aquelles que eren susceptibles de corregir poc o molt la situació de descontrol del Consell Executiu. Veiem el que recomanà la Ponència : esmenar els dubtes que a voltes sorgien en relació amb l'exposició de motius dels projectes legals en els supòsits dels articles 98 i 105 del Reglament; segon : que les propostes o *curricula* dels candidats es comuniquin als altres Grups parlamentaris en el termini de vint-i-quatre hores en relació amb l'article 135, i que en les sessions informatives el Conseller hagi d'esmerçar un mínim de dues hores per escoltar i respondre preguntes en el cas de l'article 131 del Reglament. Res més, aquestes són les tristes recomanacions de la Ponència que es va nomenar per estudiar la proposta de reforma d'aquest Reglament.

Però el Reglament continua posant obstacles a l'obtenció d'informació de l'Administració per part dels Diputats, i amb el manteniment d'aquests ressorts atempta frontalment contra la principal funció que l'Estatut encomana al Parlament, a l'article 30, és a dir, representar el poble de Catalunya, amb la qual cosa està comprometent l'arrel mateixa de la democràcia representativa. No em referiré al calvari que ha sofert el nostre Grup parlamentari i, concretament, un dels seus diputats, el qual s'ha vist finalment obligat a demanar l'empara del Tribunal Constitucional.

En el debat pressupostari es manté la tècnica de compartiments estancs per seccions, que desvirtua completament una de les principals missions atribuïdes al Parlament per l'article 30 de l'Estatut, i exclou a priori la viabilitat de propostes alternatives, sorgides d'un ordre de prioritats polítiques diferents.

També continua reduïda al nivell mínim formal la virtualitat de la Cambra, pel que fa al control de l'Executiu i a la celebració de debats sobre l'acció política i sobre l'acció de govern.

D'altra banda, no s'accepta substituir la vaguetat de tants i tants articles referits a l'ens despersonalitzat que constitueix el

Consell Executiu, però una redacció que permetés interpellar o preguntar concretament a un conseller determinat o bé al President no ha estat acceptada.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat més que depassat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Sí, senyor President, jo demanaria a la Presidència que, ja que tots els grups poden fer posicionaments globals durant les seves esmenes...

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo haig de ser equitatiu i a tothom haig de donar el mateix temps.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : D'altra banda, les mocions subsegüents a determinades interpellacions continuaran resultant, a la pràctica, inexigibles. S'ha admès la introducció de la interpellació d'urgència, però aquest canvi és més tècnic que políticament transcendent. Romanones digué, amb sorna : « Vosotros haced las leyes y a mi dejadme los reglamentos. » No feia sinó constatar una experiència molt grata a qualsevol polític que hagi exercit el poder. Quina responsabilitat política té el Govern davant del Parlament a l'hora de la veritat? La responsabilitat política del Govern no s'esgota amb les mocions de confiança o censura, es manifesta diàriament en les tècniques de control, que permeten una verificació, inspecció i autorització de l'activitat específica de l'Administració de la Generalitat.

Aquests són, bàsicament, els fonaments que ens han emparat i han decidit les nostres votacions en aquest debat de proposta de reglament. I, quant a la votació global, també es dedueix de les paraules que acabo de pronunciar que la nostra votació ha estat negativa.

Finalment, ara s'ha perdut una ocasió d'or, crec jo, per al perfeccionament de la democràcia. Nosaltres hem fet el que hem pogut, els que no ho han permès deuen saber per què no ho han permès.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Hi ha un Diputat que té força influència sobre la majoria, especialment quan surt a recollir els diputats que són als passadissos a l'hora de les votacions, i que ara no hi és, precisament, que ens va amenaçar que si proposàvem la reforma del Reglament amb majoria absoluta ens trobaríem amb els resultats. La reforma era necessària i continua essent necessària i tots en som conscients, haguem votat el que haguem votat. Nosaltres hem votat en contra, com la totalitat dels grups parlamentaris excepte el de la majoria i, políticament, els seus apèndixs. (*Rialles.*)

Una reforma a la qual es va comprometre el President de la Generalitat davant dels màxims representants dels partits polítics de Catalunya, en una reunió solemne al Palau de la Generalitat i amb un compromís que nosaltres creïem i continuem creient que era solemne. I que lamentem que una vegada més, i amb una votació com aquesta, sobre un text que és constitucionalment bàsic per a aquesta Cambra, el President de la Generalitat no solament no compleix el seu compromís, sinó que no és present a l'hora de prendre aquestes decisions.

Se'ns ha dit que els mecanismes que proposàvem durien a un excés de debat. Ai las!, com deia el senyor Escudé, quin pecat per a un parlamentari demanar que hi hagi debat. Que ens atrevíem a fer control, que això el que haviem de fer és estimular el nostre enginy i tot un reguitzell de formes apa-

rentment hàbils per defugir el veritable debat.

S'ha fet ja el repàs del que s'ha aconseguit en aquesta aparent reforma del Reglament : interpellacions d'urgència —aspecte positiu—, majors estreors en el debat pressupostari —aspecte negatiu— i desenes d'adaptacions de lleis que ja existien, que les han inclòs en el Reglament.

El repàs del que no s'ha aconseguit, el repàs d'allò que ningú de vostès, ningú de nosaltres ha aconseguit, perquè no es creguin que no ho hem aconseguit els que ho hem proposat, no ho ha aconseguit cap diputat, cap diputat podrà agilitar els tràmits d'informació, cap diputat podrà buscar un increment de la publicitat d'aquesta Cambra, cap diputat podrà fer veribles debats, i cap diputat podrà fer preguntes o demandes de comparència individualitzades, ni al President de la Generalitat ni a Consellers, no només els d'aquesta part o aquell racó, els de tota la Cambra.

El senyor Escudé ha estat, corresponentment amb la seva autoprogramació de respostes, l'aparença que aquí hi ha hagut debat i que aquí hi ha hagut reforma. El tema no és ni el senyor Escudé ni la major o menor habilitat dels parlamentaris, el tema és que la societat catalana —perdonin— passa del Parlament, i aquest tema no els amoïna a vostès. La societat de Catalunya, avui, passa del Parlament. La societat de Catalunya, que ens dóna per administrar 1.300 milions de pessetes anualment com a pressupost d'aquesta Cambra, 7,7 milions en brut per Diputat, passa del que es fa en aquest Parlament.

El senyor Martín Villa, sobre el qual vam sentir alguns cants en el debat de política general en boca del President de la Generalitat, al seu dia, quan tenia poder governamental, va dir : «Mejor que ustedes hagan un Parlamento a tiempo parcial y con dietas.» Crec que, amb les actuacions que vostès estan duent a terme respecte a aquest Parlament, estan donant la raó al senyor Martín Villa. No cal que ens donem tantes figures, ni que pensem en tantes reunions, segurament amb un Parlament a temps parcial i amb dietes en tindriem més que suficient —i sobrant la meitat dels membres d'aquesta Cambra. Aquesta és una realitat com un puny que vostès no volen acceptar, perquè continuen dormint, plàcidament —mentre el senyor Subirà no els molesti en les votacions—, setanta-dos diputats, assegurant que hi ha la ficció que es voten i s'aproven les coses que mana l'Estatut que s'aprovin.

Jo recordo quan era a l'Assemblea de Catalunya, amb alguns membres de Convergència Democràtica també, a la darrera etapa, que lluitàvem per l'autonomia i per les llibertats nacionals de Catalunya, i que lluitàvem —i que lluitem, des que tenim ús de raó política— amb una esperança en l'autonomia, i especialment en el seu Parlament, que encara avui pot ser un punt bàsic de lliçó d'autonomia per a molts segments del nostre poble, que es troba amb un Parlament clandestí —ha qualificat algú—; altres n'han dit Parlament-balneari, on venim aquí a refer-nos i a estar tranquil·lament i plàcidament en la nostra vida; o algú ha dit —indirectament, el President de la Generalitat— : un Parlament que quan es té molta feina no s'hi pot anar, i jo ja aquest matí deia, si el President de la Generalitat ens diu aquest matí, en declaracions a la premsa, que tenim raó de criticar-lo que no vingui, però és que té molta feina, indirectament ens està dient que nosaltres com que no tenim feina venim al Parlament. Un Parlament, doncs, que són vacances pagades, semblaria i que té molt poc a veure amb

la intensitat de treball polític que es fa en altres àmbits de càrrecs representatius, especialment de l'Administració local. Per a nosaltres això és d'una enorme gravetat política, el menysteniment que es té respecte a la Cambra i és una greu irresponsabilitat de futur.

Podem fer moltes bromes, podem somriure, que és el que cal als nostres debats, per no donar gravetat als arguments, però jo els demanaria, si us plau, que, bromes i ironies a part, pensessin una mica en el cor de la qüestió, que no són els debats o el dret comparat, senyor Garriga, que no són les citacions més o menys riques, que no és l'habilitat d'un o altre portaveu, és que aquest Parlament, avui, serveix pràcticament per a res a la població de Catalunya.

A vostès els serveix electoralment, però ensorrant una institució bàsica de l'autonomia. I això ho pagarem tant nosaltres com vostès, i, especialment, tots aquells que ens voten, els grups que siguin d'aquesta Cambra.

Nosaltres, en una reunió que es feia al local d'Unió Democràtica sobre el tema de la marginació social, argumentant un tema tan important com la marginació social, s'havia de dur a aquesta Cambra, i tots hi estàvem d'acord, menys Convergència i, fins i tot a la sortida d'aquella reunió, un membre d'Unió Democràtica se'ns va acostar i ens va dir : quanta raó teniu quan us queixeu del menysteniment del Parlament.

No siguin tan covards de reconèixer aquesta raó en els passadissos. Donin-li força política, facin un revulsiu dins la majoria, la tenen assegurada en les votacions, no cal que anem als debats preparats i com si ja estiguessin trucats en els seus resultats, no tinguin por que la majoria absoluta, donada pel poble de Catalunya legítimament, la tenen. Però, si us plau, si tenim una institució —i no és un argument formal, és un argument polític— si hem de donar exemple a la gent que ve a aquesta tribuna, a la gent que de vegades, escadusseres, ens veu pels mitjans de comunicació àudio-visuals, a la gent que ens pugui seguir, demostrem que els problemes que tenen aquesta gent, aquí són vius, i es tracten, i es debaten i s'impulsen. I es critica, i de vegades es guanya i de vegades es perd, però que nosaltres hi treballem sobre això.

Senyores i senyors diputats, això depèn d'unes normes i aquest és el debat que ens ha dut el senyor Escudé, però depèn d'una voluntat política i avui, més del cinquanta per cent de l'electorat de Catalunya, representat aquí, tots els Grups parlamentaris menys el de la majoria, que són més del 50% de l'electorat de Catalunya, ha vist com inexorablement, amb una sorpresa que fa set anys i mig que dura pel que fa a aquesta Cambra, la majoria no els feia cap mena de cas.

Això és encara més irresponsabilitat política. Vostès mateixos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Torres, té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Telegràficament, perquè no manqui en aquesta sèrie d'explicacions de vot la veu d'Esquerra Republicana. Em podria estalviar la motivació del nostre vot recordant quins han estat els vots sectorials que el nostre Grup ha emès durant al llarg del debat, vots que, en la seva immensa majoria, per no dir en la seva totalitat, han estat identificats amb les esmenes presentades pels Grups de l'oposició.

La intervenció del nostre company Heribert Barrera en la jornada d'ahir, altament explicativa de la nostra interpretació del que hauria de ser el Reglament i del que hauria de ser el Parlament, m'estalvia a mi ara de fer una explicació suplementària.

Només voldria dir que jo comparteixo les explicacions que han donat els altres Grups parlamentaris per justificar la seva oposició a una modificació del Reglament del Parlament de Catalunya, sobre la qual s'havien concebut algunes esperances.

Crèiem, efectivament, que s'haurien pogut obrir portes i finestres per tal de donar una més gran oxigenació a aquest Parlament.

Crèiem, efectivament, que de cara a una nova legislatura —i per compensar la migradesa d'àmbits competencials que ens són atorgats per l'ordenament estatutari i constitucional vigent— convindria que, almenys, almenys aquest Parlament tingués una major llibertat de moviments, una major possibilitat d'aprofundir els problemes, amb l'enfrontament, amb la confrontació, més aviat dit, entre Govern i oposició.

Això, malauradament, i no cal entrar en detalls, no ha estat possible. Nosaltres creiem que en comptes de millorar el Reglament del 80, l'hem empitjorat. Creiem que tal com estava, estava millor del que ha quedat ara, excepte tres o quatre punts dels quals cal fer una valoració més aviat positiva.

Però és evident que sense arribar als accents dramàtics i pessimistes del meu company Rafael Ribó, sí que hem de reconèixer que, actualment, el rol del nostre Parlament està, si no ignorat, almenys, menystingut cada dia més.

Els en vaig a donar un exemple. No sé si han tingut ocasió vostès de llegir *La Vanguardia* d'avui —el diari de màxim tiratge de Catalunya i un dels de màxim tiratge de tot Espanya—, i bé, jo els desafio que busquin una sola ratlla de referència al debat d'ahir. És realment una cosa insòlita que un diari de gran informació, de gran tiratge no dediqui, no una pàgina ni mitja pàgina ni un quart de pàgina ni una gasetilla; ni una ratlla dedicada a aquest debat.

Senyors, això, realment, és molt preocupant i crec que ha arribat l'hora que no ens hem d'acontentar amb draps calents. La malaltia que tenim plantejada no és una malaltia que es pugui curar amb pastilles d'aspirina, cal anar amb profunditat als problemes, cal tenir el realisme i el coratge d'afrontar-los i no enganyar-nos a nosaltres mateixos.

És per això que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sense aquests plantejaments i davant d'aquest diagnòstic tant trist com vulguin, però real, hem votat en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Escudé té la paraula per fer l'explicació de vot del seu Grup.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en els cinc minuts que em dona l'article 82 de Reglament per explicar el vot del nostre Grup i, exclusivament, el vot del nostre Grup jo crec que seria inútil intentar explicar fil per randa totes les votacions —i el perquè de les votacions. Crec que tots estarem d'acord que després d'unes set hores de debat sobre aquest tema, i que em sembla que pràcticament tots els torns en contra els he fets jo mateix, crec que tots vostès que hagin seguit mínimament el debat, saben, perfectament, quines són les nostres motivacions, perquè he anat explicant,

fins i tot amb escreix, els nostres punts de vista. Només hi ha una excepció —i que és un tema molt important—, és el tema de l'esmena número 31 del Grup Socialista, que jo no en vaig parlar perquè —ho recordaran— va ser una esmena que es va acceptar transaccionalment aquí, entre nosaltres.

Jo crec que va ser bo que l'acceptéssim aquí, perquè —hi insisteixo— és d'una gran transcendència, es digui el que es digui partidísticament, amb un engegament lògic d'un debat polític, perquè crec que ningú no em podrà desmentir que és la primera vegada en el Reglament d'aquest Parlament que, amb consentiment d'un Grup parlamentari de majoria absoluta, aquest Grup renuncia a la possibilitat d'influir sempre en la marxa del Parlament, i permet a grups minoritaris fer que el Parlament es reuneixi amb caràcter extraordinari, amb les limitacions que hem pactat entre tots, però crec que aquest trenca-ment d'aquest principi (*remor de veus*)... diran vostès el que voldran, però en el fons de vostès mateixos crec que, si han seguit el debat i han entès el que hem pactat, comprendran la transcendència d'aquest punt.

Dit això, em sembla que jo m'haig de limitar a explicar el que en podríem dir el fil conductor, les línies d'actuació, la filosofia dels nostres plantejaments. En el fons de totes aquestes esmenes, en el fons de tots aquests debats, en aquests torns hi havia quatre principis. El primer principi és el de resoldre conflictes reals plantejats. Si vostès es prenen la molèstia, després del debat, aquests dies propers, amb més serenitat, repassen el contingut de les modificacions que entre tots hem fet o, almenys, entre tots vam fer en Ponència i en Comissió, perquè realment hi ha hagut aquest debat i aquesta votació final un xic estranya, veuran que tots aquells punts i amb *Diari de Sessions* i *Butlletí del Parlament* a la mà veuran vostès que tots els temes que han creat conflicte autèntic per part del Grup d'oposició o per part de Grups de majoria s'han resolt a criteri majoritari o a criteri unànim de tots nosaltres.

Un altre punt, una altra línia d'actuació és recollir les normes interpretatives i supletòries acreditades per l'experiència, per la seva pràctica i moltes vegades —i això també els prego que ho repassin— veuran, si volen, en temes puntuals, marginals, menors, però és tot un seguit de pessics reglamentaris que fa que aquestes normes no s'han recollit literalment sinó, fruit de l'experiència, s'han modificat, s'han perfeccionat en moltes ocasions.

Un tercer punt important és que hem intentat recollir els preceptes reglamentaris, o sigui, la conseqüència reglamentària de tot un munt de lleis que el nostre Parlament ha anat aprovant al llarg d'aquests anys des de la redacció inicial del Reglament i, per tant, avui dia, salvat error per part dels senyors ponents, totes aquelles implicacions reglamentàries de totes aquestes lleis que hem anat aprovat en aquests set anys i mig tenen un acolliment a través del Reglament, les seves conseqüències parlamentàries.

I, finalment, la quarta línia d'actuació —i que també l'hem anat explicant en diverses ocasions al llarg del debat—; nosaltres hem intentat experimentar amb cautela institucions noves, noves formes d'actuació que ens han semblat correctes. Aleshores, jo, per acabar, voldria fer un cant a una cosa que potser vostès, en aquests moments, no hi estan conformes però que —hi insisteixo—, si vostès recapaciten i amb el temps examinen sense perjudicis i sense apassionaments del moment

el text que avui hem aprovat, hi hauran d'estar forçosament d'acord, matemàticament d'acord.

Aquest cant al consens —ja en vaig parlar el primer dia—, es tradueix en el fet que hem modificat divuit articles, n'hem creat vint-i-dos de més, hem suprimit unes disposicions transitòries i tot aquest conjunt de textos, en trenta-quatre ocasions, o sigui, les tres quartes parts, ho hem fet per unanimitat. I només en onze casos hi ha hagut discrepància. Però és que era un tema que per a mi és més important, unes altres xifres que crec que són irrefutables, que són les següents: coses que s'han modificat per decisió única, almenys avui en el Ple, de Convergència i Unió, han estat dues, dues de soles. Primera, l'article 66.5: o sigui, la possibilitat de contestar aquelles esmenes que han estat retirades després d'haver-ne fet la defensa, i que nosaltres vam posar a la consideració de vostès, refiats que, realment, existia aquesta voluntat de flexibilitzar els debats, de donar transparència a les alternatives. Un punt.

Segon punt, l'article 111, i aquest segon punt el dic com a imposat per Convergència i Unió des de la perspectiva del Ple, perquè no des de la perspectiva de la Ponència ni de la Comissió, fins al punt que vostès recordaran, senyores i senyors diputats, que en Comissió el text del Dictamen va sortir amb l'abstenció de Convergència i Unió i el vot majoritari dels altres Grups i, si vostès —hi insisteixo— en aquest exercici de repàs del que hem fet comparen —com jo vaig intentar explicar ahir— el text de les esmenes 26 i 29 nostres i el text que sortia del Dictamen de la Ponència —insisteixo com vaig dir ahir— no hi ha ni la més mínima diferència real. És, purament, com vaig explicar —i que vostès poden comprovar— una millora del text. Dit això, jo voldria, dintre d'aquesta línia, aquest consens que autènticament hi ha estat, perquè totes les altres pretensions de canvi és de trencar el consens que hi havia hagut l'any 80, no són coses que hàgim nosaltres o vostès volgut canviar conjuntament i després no hi ha hagut acord, són coses que Grups que no han representat la majoria volien modificar d'aquells textos que sí que teníem l'any 80. I dintre d'aquest consens jo crec que és de justícia —no és tàctica política—, agrair a tots els senyors ponents que han participat en els treballs que, realment, entre tots jo crec que hem fet un bon treball i també dintre d'aquesta línia de justícia voldria especialment agrair l'aportament del saber, que és molt; del senyor Pitarch, el nostre Oficial Major, que ens ha ajudat moltíssim des del punt de vista tècnic a la concreció d'una reforma del Reglament que jo crec —i vostès ho podran constatar— que el temps, la seva pràctica demostrarà la seva bondat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? L'Illustre diputat senyor Molas té la paraula.

El Sr. MOLAS: Senyor President, sense conseller de guàrdia avui (*rialles*), anem a explicar el vot sobre aquesta Llei.

S'ha modificat el Reglament, s'ha modificat amb una votació significativa, en el qual s'ha expressat un consens, com certament ha dit el senyor Escudé, entre Convergència i Unió, però no entre els grups parlamentaris de la Cambra. Jo crec que quan es fa una reforma del Reglament, hi ha d'haver una coincidència en els temes i una prefixació de temes i, al mateix temps, arribar, en els temes que s'han prefixat, a un assentiment, encara que no sempre, a un acord total, sobretot, en l'o-

rientació de la reforma.

Aquí hi ha hagut una coincidència en els temes, un tractament dels temes i no hi ha hagut un assentiment en les propostes, unes, en uns casos, perquè no s'han admès que es presentessin, és a dir, perquè no s'ha admès la seva inclusió; en d'altres, perquè les solucions proposades no eren acceptades per una força significativa de la Cambra. De vegades, el Grup de la majoria, de vegades, el conjunt de l'oposició. I aquest fet és un fet a subratllar des del punt de vista d'explicar el nostre vot de no a la totalitat. El nostre vot de «no» a la totalitat és un vot de «no» a una reforma del Reglament fet en una part important, en una temàtica important, sobre la base del diàleg en la qual una de les parts es fa el sord. No dic que sigui sord, perquè espero que de les coses que s'han dit siguin llavors que un dia o un altre fructifiquin i permetin que aquest reglament tingui el paper que ha de tenir segons l'Estatut, és a dir, que es compleixi l'Estatut a Catalunya.

Hem votat que sí a molts articles, a la majoria dels articles aprovats, això és evident, ho hem fet perquè estem d'acord amb les normes de la Mesa que s'han inclòs en la reforma del Reglament i estem d'acord també, puntualment, amb algunes de les modificacions que s'han produït. Jo crec que com que el que s'ha fet és així, a més a més s'ha de dir, l'únic que hem de dir és que amb aquestes modificacions no es produeix una reforma del Reglament que intenti acarar els problemes que tots sabem, admitem que té el funcionament d'aquest Parlament. I hem votat que no quan hi ha hagut un desacord radical en determinats temes o tractament de temes, per exemple, en el tema en concret com a més significatiu per a nosaltres, la negativa a establir el mecanisme de control de l'activitat que només realitza a Catalunya el President de la Generalitat, per mandat de l'Estatut.

Recordin que l'article 36.2 de l'Estatut diu que el President de la Generalitat dirigeix i coordina l'acció del Consell Executiu al Govern. Doncs bé, el Reglament de l'any 80 no preveia que hi tingués una pràctica, una aplicació de l'estil que ha tingut posteriorment als costums de la nostra Cambra, i constatem avui que no existeix mecanisme per controlar una de les funcions que l'Estatut assigna al President de la Generalitat, que és la direcció i coordinació de l'acció del Consell Executiu al Govern.

Sí això és així, aleshores, era un dels temes importants de fons que s'havia —jo crec— d'haver introduït al Reglament, amb tota la forma que es volgués, però és un punt molt important, molt important de diferència, de precisió per part nostra respecte a la seva expressió del que és la seva voluntat política.

El senyor Escudé ens ha explicat les motivacions del Grup parlamentari i del Govern, per tant, com a direcció dels treballs parlamentaris de la majoria respecte a cada punt. Ho ha fet amb la correcció i la concreció que en ell és habitual, però jo em pregunto quina és la voluntat de fons, quines són les motivacions de fons d'haver fet una reforma del Reglament sense la decisió i les implicacions que comporta d'arribar a uns acords polítics bàsics i, per tant, l'admissió del límit de la reforma i l'orientació de la reforma.

Avui sabem —des del meu punt de vista— quina és la motivació del senyor Pujol quan va arribar a l'acord amb els presidents dels grups parlamentaris, però, realment, aquesta motivació que a mi se m'apareix avui com a evident, jo crec que no

era aleshores convenient haver fet la boira d'impulsar una reforma del Reglament per resoldre els problemes que existeixen.

Nosaltres, com la resta de grups de l'oposició en aquest cas, hem votat que «no» a la modificació del Reglament, hem votat que no sobretot perquè creiem que no existeix la voluntat política d'aplicar els canvis de funcionament en la vida parlamentària, que no exigeixen reforma del Reglament, que es poden fer sense reforma del Reglament, que sempre són possibles de començar i que espero que quan comencin no sigui massa tard per als usos, les pràctiques i les mentalitats de les persones que estiguem en aquest moment o que estiguin en aquest moment actuant a la vida política de Catalunya.

Cal que el Parlament de Catalunya sigui un centre de debat polític i, aleshores, no puc admetre, perquè és expressiu, justament, de la voluntat antitètica a la voluntat que per a mi és la democràtica i liberal, subratllo, a més a més, la liberal, que és una desviació de drets, que un diputat d'aquest Parlament gosi preguntar-li al President de la Generalitat. El President de la Generalitat és un Diputat d'aquest Parlament, que té un càrrec d'elecció per aquests Diputats d'aquest Parlament, realitza una funció pública, que és l'exercici de la Presidència a la Generalitat, i té l'obligació de donar comptes en aquest Parlament.

Només formular la possibilitat que gosem preguntar al President de la Generalitat, com si fos un personatge celestial, és justament la formulació de la voluntat contrària a la voluntat que hauria de presidir la reforma d'aquest Reglament.

Com és justament un altre element també purament circumstancial del dia, el fet alludit abans en diverses ocasions jo crec pel senyor Ribó, exacte, que és el fet que les declaracions del senyor President dient : «tenen raó, no vinc, però és que tinc feina.» Escolti, la feina de President de la Generalitat quan el Parlament està reunit és ser al Parlament, per escoltar, encara que no sigui per enraonar i, en tot cas, per contestar quan qualsevol diputat d'aquesta Cambra li pregunta. Qualsevol diputat d'aquesta Cambra, sigui ell directament, sigui un Conseller del seu Govern, quan ho consideri oportú, sigui, simplement, per contestar una persona del Grup que li dona suport i que participa de la mateixa orientació política.

Aquests són els principis d'un Estat democràtic, de règim parlamentari. I aquests són els principis de tota la tradició liberal. Ara resulta que una coalició en la qual un dels grups, segons sembla en aquests moments, és liberal, vull dir, perquè va oscil·lant segons les temporades, resulta que se li ha de dir, des d'una tradició externa, teòricament, al liberalisme : «escolti, és que jo crec en els principis del liberalisme, crec en els principis de la democràcia, per què no els practiquen. No diuen que són liberals?» Liberals no vol dir societat civil subvencionada; liberal vol dir practicar els principis del liberalisme, que són els principis del parlamentarisme.

I aquest esperit és el que ha d'informar una reforma del Reglament o el que ha d'informar una pràctica política del Reglament. No sempre és necessària la reforma del Reglament, es pot fer simplement per pràctica, però aquests principis són aquells que fan del Parlament l'òrgan polític central, representatiu i expressiu del poble de Catalunya, o simplement, una Cambra de les que diuen : «sí, senyor; sí, senyor», naturalment la majoria. «Sí, senyor; sí, senyor» i els altres diuen «no és això, no és això».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabades les explicacions de vot aquesta Presidència ha de fer avinent que, si el Ple no s'hi oposa, la Mesa assumirà la responsabilitat de preparar el text refós del Reglament i la reforma que acabem d'aprovar, per la qual cosa demana autorització per renumerar, o sigui, donar la nova numeració, i ordenar els articles i adequar les remissions internes del Reglament.

Aquesta Presidència fa avinent que si no se suscita cap objecció o cap oposició es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. *(Pausa.)*

Bé, no havent-hi cap objecció, aquesta Presidència fa avinent que resta aprovada aquesta Proposta. Tal com ja s'havia anunciat, es durà a terme a continuació la votació del Projecte de Resolució, l'aprovació del qual requereix, d'acord amb l'article 133.2 del Reglament, el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text que hem aprovat també després del de la reforma del Reglament.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per la votació favorable de 103 vots favorables, cap en contra i cap abstenció.

El projecte de resolució, doncs, resta aprovat per 103 vots a favor. La majoria absoluta, per tant, ha estat obtinguda.

Ara aquesta Presidència ofereix també donar explicació de vot al grups parlamentaris. Algú vol fer ús... L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, considerem que fou molt positiva la decisió del Consell Executiu —i lamento que no hi ha cap representant per rebre les nostres felicitacions— de trametre al Parlament la Proposta de Proposició de Llei per la qual es regula la participació de les comunitats autònomes en la gestió del sector públic i econòmic de l'Estat. Hauria estat un error no aprofitar les possibilitats que ofereix el marc constitucional, articles 38 i 131 de la Constitució, de participar en la gestió del sector públic empresarial de l'Estat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Perdoni, senyor Diputat, prego la Cambra que estigui en silenci, si us plau.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Paral·lelament al sector públic de l'Estat s'ha posat en peu un sector públic de la Generalitat, acompanyat de la corresponent legislació, de la qual sobresurt la Llei de l'Empresa Pública aprovada per aquest Parlament. El nostre Grup es felicita, doncs, de l'adopció d'aquest Projecte, adopció que s'ha obtingut amb uns graus apreciables de consens, car les trenta esmenes inicials han quedat reduïdes a sis o set i, encara algunes d'elles, han estat retirades.

El nostre Grup n'havia presentades dues, una d'elles ha estat incorporada al text del Dictamen, i l'altre va decaure en els debats de Comissió.

Hem votat a favor de les esmenes que tendien a atribuir als Parlaments autonòmics la designació dels representants

corresponents. Creiem que és una llàstima que aquestes esmenes no hagin estat acceptades perquè haurien donat als nostres eventuais representants una autoritat i una vis representativa que segurament necessitaran en l'exercici de llur missió.

Si ara m'ho permeten, dos mots relatius a la tramitació d'aquesta proposta. El nostre Grup té presentada una interpe·llació en la qual reflecteix la nostra preocupació per la manera com la Mesa del Congrés dels Diputats tracta les iniciatives legislatives del nostre Parlament. Recordo —recordin-ho, senyores i senyors diputats— que les propostes sobre els paràmetres de les ràdios locals i sobre la devolució dels patrimonis confiscats als partits polítics, fa més d'un any que esperen llur inserció a l'ordre del dia, i que la proposta sobre incentius fiscals per a activitats culturals està seguint el mateix camí.

Avui dia és totalment necessari, al nivell que sigui, que es cridi l'atenció per tal de remeiar aquesta situació; ja sabem que les coses de palau són molt parsimonioses, però no hem d'oblidar que es tracta de l'exercici d'un dret perfectament reconegut per l'ordenament constitucional i estatutari.

No hauríem d'acceptar, amb la paciència i la resignació amb què ho fem, que se'ns imposin uns terminis d'espera, que jo no sé si són intencionats o no, però que, indiscutiblement, hem de considerar com una manca de respecte per al Parlament. I no oblidem que la utilització de l'article 87 de la Constitució és un dels pocs recursos que ens queden per tal d'allargar les possibilitats d'acció de la nostra autonomia.

Fins no fa gaire, el Congrés dels Diputats es limitava a rebutjar quasi sistemàticament les propostes que venien del Parlament de Catalunya; ara, ni això. Ara, ni tan sols les inscriuen a l'ordre del dia.

Amb l'esperança, doncs, que aquesta proposta que acabem d'aprovar tindrà més sort que les precedents, i que aviat es convertirà en una llei d'àmbit estatal, el nostre Grup es felicita, tanmateix, per la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun altre grup desitja fer explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre representant del Grup Socialista té la paraula.

El Sr. CIGARRÁN : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha votat en contra de la Disposició Transitòria Primera d'aquesta Proposta de Proposició de Llei, bàsicament per dues raons : una, perquè creiem que el temps de quatre mesos és poc per solucionar un problema tan complex com és la modificació de totes les disposicions que afecten l'empresa pública estatal espanyola, que no es tracta solament dels reglaments i les disposicions de cadascuna de les empreses, sinó que exigeix, també, modificar part de la legislació estatal que afecta les distintes formes jurídiques de l'empresa pública, i per una altra raó, també. Jo crec que aquest Parlament moltes vegades ha intentat fixar un termini de quatre mesos o de tres mesos per a un compliment per part del Consell Executiu, molt menys complicat que aquest, i el Consell Executiu, la majoria d'aquesta Cambra s'ha negat a acceptar-lo.

No obstant això, nosaltres hem votat a favor de tota la Llei, de tota la resta de la Proposta de Proposició de Llei, i hi hem votat a favor en la votació final, per una raó molt senzilla. En primer lloc, perquè s'han acceptat totes les esmenes que el Grup Socialista havia presentat a aquesta Proposta de Resolu-

ció i, en segon lloc, perquè nosaltres creiem que, tal com queda l'actual Proposició de Llei, és molt més raonable que la Proposta de Resolució inicial enviada a aquesta Cambra pel Consell Executiu, i elaborada, segurament, per la Conselleria de Finances quan aquesta la dirigia el Conseller senyor Culler. Entre que s'ha enviat aquesta Proposta de Resolució i s'han iniciat els treballs de la Ponència, la Conselleria d'Economia i Finances ha canviat de titular. Nosaltres creiem que podria ocórrer que el nou titular tingués un tarannà diferent a l'hora d'intentar solucionar aquell problema estatutari, aquell problema que afecta el compliment d'un precepte estatutari, no sols de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, sinó de molts altres estatuts d'autonomia. A mi, personalment, m'agradaria felicitar el Conseller, però m'és bastant impossible, ni directament ni indirectament, ja que no hi ha cap membre del Consell Executiu; com diria el company Isidre Molas, ni tan sols el conseller «de guàrdia».

Creiem que el canvi de tarannà podria ser positiu. De tota manera, jo crec que el Parlament de Catalunya ha donat una mostra de racionalitat a l'hora de presentar aquesta Proposició de Llei. Ara cal que el Govern de l'Estat, que és el que té major responsabilitat en la solució d'aquests problemes, ja que exigeix una legislació estatal, tingui la voluntat de solucionar-lo al més ràpidament possible, però també cal que el Consell Executiu de la Generalitat actuï de manera que això sigui possible de fer ràpidament. De quina manera? Jo crec que recomanaria a la majoria del Parlament que traslladés al Consell Executiu, que no està present, que iniciés una negociació per intentar donar solució a aquest problema. Bilateralment, Conselleria d'Economia i Finances amb el Ministeri corresponent, o utilitzant també una eina que té el Consell Executiu, que no és una eina parlamentària, que tampoc és una eina estatutària, que té una feina a realitzar que no és la substitució de les funcions de les comissions mixtes, però que aquest tema, crec que el podria solucionar, que és la Comissió de Coordinació. Aquesta Comissió de Coordinació que soluciona problemes que corresponen a les comissions mixtes, en aquest cas, podria intentar tractar a fons la solució veritable d'aquest tema, que és complicat, que afecta molts altres estatuts d'autonomia a més a més del de Catalunya, i creiem que aquesta primera iniciativa que el Parlament de Catalunya ha llançat hauria de servir per a alguna altra cosa més que per queixar-se que Madrid no ens accepta les nostres propostes, i utilitzar-ho electoralment. Hauria de servir perquè el tarannà que el Parlament de Catalunya avui ha demostrat amb aquesta votació unànime també sigui seguit pel Consell Executiu de la Generalitat en les seves negociacions, que no és la primera vegada que negocia amb el Govern de Madrid la legislació estatal que pugui afectar el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun altre grup desitja fer explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Curto, en representació del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, per deixar constància que, independentment del debat de les esmenes est matí hagi servit, una vegada més, per no reconèixer l'autoritat del Parlament de Catalunya, lo Grup Popular ha demostrat amb la seua actitud que

està d'acord que una llei reguli la participació de les comunitats autònomes en la gestió del sector públic i econòmic de l'Estat.

Ja en lo seu dia —parlo del mes de març, aproximadament—, lo Grup Popular va votar en contra, també, d'una esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, per entendre que, si bé eren raonables les manifestacions i els motius que, d'alguna manera, avalaven aquella esmena de retorn, no era menys cert que la presència de les comunitats autònomes en els organismes econòmics de l'Estat, així com en les institucions financeres i en les empreses públiques, no aconsellaven en aquell moment lo major retard que hagués suposat un nou projecte, cas que aquella esmena de retorn hagués prosperat.

Los fets, no obstant això, han demostrat tot lo contrari : han passat vuit mesos per aprovar una proposició de llei que consta de sis articles i, evidentment, en est cas concret, qualsevol excusa de tràmits o de molt de treball, o les cèlebres vacances parlamentàries que tant s'han anomenat estos dies, no tindria cap consistència i, d'alguna forma, seria donar a la mentida aparença de veritat.

I una puntualització a l'Exposició de motius que els senyors diputats tenen al seu poder : l'última part del paràgraf tercer, que parla d'«incertesa», de duplicitats, de disfuncionalitats i de malbarataments —sinònim, est últim, de *derrochar*, de *despilfarro* i de malgastar—, són consideracions que, incorporades al preàmbul d'una resolució com esta, denoten falta d'imaginació i, des del nostre punt de vista, sempre són consideracions de mal gust. Es pot dir que això és una interpretació, però nosaltres també diem que allò escrit, escrit està.

Amb estes precisions del temps i dels qualificatius que els presento com a queixa formal, reitero la posició del Grup Popular, d'haver donat suport a est punt de l'ordre del dia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, per dir, en relació amb aquest tema, tres qüestions. Primer, que crec que el Parlament ha aprovat avui una proposició de llei útil, una proposició de llei a presentar a la Mesa del Congrés de Diputats que jo qualificaria d'empenta constitucional, i, per tant, en la mesura d'això, també d'empenta autonòmica, i és en aquest sentit que el nostre Grup ha donat el vot favorable a bona part del seu articulat, i ha donat el seu vot favorable en la votació de totalitat prevista pel nostre Reglament. Hem votat afirmativament esmenes del nostre Grup parlamentari —dues, en concret—, una que tendia —cosa que no ha estat recollida i d'aquí la nostra abstenció en una part de l'articulat— que la designació de representants en els òrgans de gestió fos pels parlaments i no pels governs de les respectives comunitats autònomes; una altra, en la qual preteníem des d'aquesta empenta constitucional i autonòmica, eixamplar el que era la definició de «sector públic» previst en aquesta Proposició de Llei; d'aquí, la nostra votació no favorable i sí d'abstenció als articles que feien referència per equivalència a les nostres esmenes, i la votació favorable al conjunt de la Llei.

Compartim —valgui això per acabar— les preocupacions que manifestava abans el Diputat d'Esquerra Republicana, el

senyor Víctor Torres, en relació amb el tracte que la Mesa del Congrés de Diputats dóna a les proposicions de llei enviades des de Catalunya, i no cal dir que, per part del nostre Grup parlamentari, recollim el suggeriment que ell plantejava, en relació que forces polítiques afins —en aquest cas, Izquierda Unida-Esquerra Catalana en el Congrés de Diputats—, pugui ser un més dels portaveus, espero que junt amb la resta de forces polítiques homònimes de les que hi ha en aquest Parlament de Catalunya, per tal de donar una empenta des de la Mesa del Parlament al tracte d'aquestes consideracions.

Això no obstant, també volíem deixar constància que, sovint, des de Catalunya, des d'instàncies de Catalunya, es pot estimular indirectament el tracte que la Mesa del Congrés de Diputats dóna a les proposicions d'aquest Parlament. És a dir, quan el President de la Generalitat, per exemple, puja a aquesta tribuna i diu : «Sí, ja sé que el Parlament va fer una resolució sobre modalitats lingüístiques, però jo, President de la Generalitat, he considerat que no era bo que en aquest moment es tractés aquest tema», quan el President de la Generalitat diu això en contra de l'opinió majoritària d'aquest Parlament, s'està dient a la Mesa del Congrés de Diputats : «Escoltin, quan vostès considerin que un tema no té prou entitat o que no pot tirar endavant, no cal que facin cas del Parlament, facin com jo, que quan decideixo, des del punt de vista presidencial, no fer-ne cas, realment no tiro endavant ni les recomanacions majoritàries del Ple de la Cambra catalana».

Amb el desig que aquestes actituds es modifiquin, perquè això indirectament estimula la Mesa del Congrés de Diputats a no tenir en consideració, o a tenir-los amb un cert demèrit, els suggeriments de proposicions de llei formals i de dret que fa aquest Parlament de Catalunya a Madrid, nosaltres reiterem la millor predisposició del nostre Grup parlamentari a intentar que aquests temes es desencallin en la Mesa del Congrés de Diputats i, en qualsevol cas, a no defallir en la presentació des de Catalunya de quelcom que és, d'acord amb l'ordenament legal i constitucional, plenament correcte i plenament, jo crec, estimulant —sobretot en el que tenen de desenvolupament constitucional aquests temes— la presentació de proposicions de llei a Madrid.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Finalment, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Montaña, en representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. MONTAÑA : Senyor President, senyores i senyors diputats, hem votat a favor perquè al Grup de Convergència i Unió ens complau que sigui el Parlament de Catalunya el qui posi a la consideració del Congrés, a Madrid, una proposició de llei que reguli, en part, l'empresa pública que tants punts d'activitat té a Catalunya. Però encara ens hauria complagut més no haver d'anar a Madrid; ens hauríem estalviat aquell menyspreu a què fa un moment l'Il·lustre i estimat Diputat d'Esquerra Republicana feia referència. Però, d'acord amb la legislació vigent —som a l'article 53 de l'Estatut—, es tracta d'unes competències concurrents, i si, per una banda, la Generalitat té la facultat de designar els seus propis representants, d'altra banda, la dita designació s'ha de fer d'acord amb allò que estableixen les lleis de l'Estat, de manera que la Generalitat no pot designar els seus representants si abans l'Estat no estableix la manera en què s'ha de fer i les característiques de tal designaci-

ó. Per aquest punt, ens veiem obligats a anar a Madrid; esperem que aquesta vegada tingui més sort, la Llei.

Perquè la filosofia de la Proposició de Llei que avui hem aprovat, amb l'assentiment de la Cambra, arrenca d'un discurs de presentació d'un programa d'actuació econòmica del Molt Honorable senyor President de la Generalitat del novembre de 1980, quan deia que s'havia d'omplir de contingut l'Estatut d'Autonomia, i una manera de fer-ho és posar en marxa l'article 53 —regulador de la participació de les comunitats autònomes al sector públic econòmic de l'Estat—, és posar en marxa l'article 53 de l'Estatut. Un article amb una redacció semblant el tenen les altres comunitats autònomes; és, però, el Parlament de Catalunya el primer que fa aital proposició a les Corts, a Madrid, tenint per fonament l'article 32.4 de l'Estatut i com a marc de referència l'article ja citat 87.2 de la Constitució.

Aquest mateix tema ja va ser tractat durant l'anterior legislatura i, en arribar al Congrés de Diputats, els vots socialistes van fer que no s'aprovés. Confiem que ara no passi així, i que a Madrid, des de les posicions majoritàries del Congrés, s'adonin tant de l'oportunitat de la presentació com de la necessitat de la seva aprovació. Haver-ho aprovat per assentiment els seus correligionaris, avui aquí, ens sembla que és un indicatiu que a Madrid podrà prosperar, aquesta vegada.

A l'empresa pública, senyores i senyors diputats, tots saben que hi ha d'haver transparència i que per això és convenient que tots hi participem per contribuir a l'eficàcia del sector públic. Tenint en compte el seu creixement constant a totes les comunitats autònomes, per via d'incidir cada dia més els poders públics en els organismes econòmics, en els financers, en les empreses públiques i, en general, en tot allò que fa referència a l'economia productiva, el Grup de Convergència i Unió pensa que amb l'aprovació d'aquesta Llei, avui, es contribueix a afermar el poder polític de les comunitats autònomes, de totes les comunitats autònomes, no només de Catalunya, donat que la Llei aprovada s'estén a totes, al sector públic situat a qualsevol de les diferents comunitats autònomes.

A totes les empreses públiques cal que hi hagi una representació de la respectiva comunitat autònoma, i aquesta Llei és el marc legal de la seva efectivitat, perquè hi hagi més serietat, perquè hi hagi més austeritat econòmica —se'n parlava fa un moment, també— en el funcionament de l'empresa pública, i més transparència en benefici de la seva eficàcia.

Catalunya, un cop més, ha pres la iniciativa en una qüestió que pot beneficiar totes les altres comunitats autònomes. I entenem que, amb aquesta Proposició de Llei s'ajuda a consolidar i desenvolupar l'Estat de les autonomies mitjançant l'execució i l'exercici, l'exercici d'un dret previst en el nostre Estatut, i és per això que l'hem votada favorablement.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Designació de tres membres del Consell Consultiu

Correspon ara passar al punt següent, que és la designació de tres membres del Consell Consultiu, d'acord amb l'article 3.1.a) de la Llei 1/81, del 25 de febrer, de Creació del Consell

Consultiu. Demano a l'Il·lustre Secretari que doni lectura a aquest article, previ a la votació a què es procedirà tot seguit, que té el caràcter de secreta, com molt bé saben els il·lustres senyors diputats.

Senyor Secretari, llegeixi l'article, per favor.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Article 3 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de Creació del Consell Consultiu de la Generalitat : «1. El Consell Consultiu és format per set membres electius, nomenats pel President de la Generalitat : a) cinc seran designats pel Parlament de Catalunya per majoria de tres cinquenes parts dels diputats». Punt segon : «Els membres del Consell Consultiu són nomenats per a un període de quatre anys, i la meitat es renoven cada dos anys».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, moltes gràcies. La votació, com ha indicat aquesta Presidència, és secreta. Demano a l'Il·lustre senyor Secretari que procedeixi... M'indiquen que encara no s'han repartit les paperetes perquè els il·lustres diputats puguin procedir a la votació corresponent. En tot cas, començarem la votació per ordre alfabètic. Il·lustre senyora Secretària, comenci a cridar.

(D'acord amb l'article 80 del Reglament, les diputades i els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. Els diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President de la Generalitat, la diputada i els diputats que són membres de la Mesa i el M. H. Sr. President del Parlament són cridats al final.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Tots els il·lustres diputats han estat cridats? *(Pausa.)* Moltes gràcies. Procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El senyor González Casanovas, 106 vots; el senyor Villavicencio, 106 vots; el senyor Borrell, 105 vots, 3 en blanc i un nul. Aquest ha estat l'escrutini. Per tant, queden designades les tres persones amb major nombre de vots que han estat referides.

Designació de tres Síndics de la Sindicatura de Comptes

Correspon ara la designació dels tres Síndics de la Sindicatura de Comptes, d'acord amb l'article 20 i Disposició Transitòria Segona de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes.

Demano al Secretari que tingui l'amabilitat de llegir aquest article.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Article 20 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes : «1. Els Síndics són designats pel Parlament mitjançant votació per majoria de les tres cinquenes parts, per un període de sis anys.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Talment com en l'anterior votació, aquesta tindrà el caràcter de secreta, i, per tant, s'anirà cridant els il·lustres senyors diputats.

En tot cas, aquesta Presidència demana als senyors uixiers que reparteixin les paperetes i que es cridi els il·lustres senyors diputats. *(Llarga pausa.)*

Repartides les corresponents paperetes, procedim a la votació.

Senyor Secretari, procedeixi a la lectura dels senyors diputats. Moltes gràcies.

(D'acord amb l'article 80 del Reglament, les diputades i els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. Els diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President de la Generalitat, la diputada i els diputats que són membres de la Mesa i el M. H. Sr. President del Parlament són cridats al final.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Tots els senyors diputats han estat cridats? *(Pausa.)* Per tant, correspon ara l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El senyor Termes, 103 vots; el senyor Castell, 103 i el senyor Cardena, 102 vots; la senyora Concepció Ferrer, 2 vots; 6 en blanc. Aquest ha estat l'escrutini. Per tant, han estat elegides les persones previstes en el punt de l'ordre del dia. Per tant, correspon passar al punt següent de l'ordre del dia.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

**Moció subsegüent a la interpe·llació
al Consell Executiu sobre el Compliment
de la Llei 4/1983, de Cooperatives
de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : El punt següent és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei 4/1983, de Cooperatives de Catalunya, presentada pels diputats il·lustres senyors Santiago Riera i Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista. Aquesta Presidència dona la paraula al senyor Santi Riera per defensar la Moció.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Moltes gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, en la sessió plenària ordinària del 26 de juny de l'any 87 —per tant, fa bastant de temps— el nostre Grup va presentar una interpe·llació per conèixer quin era el capteniment del Govern, del Consell Executiu, pel que feia al compliment del Capítol XIII de la Llei 4/83, de Cooperatives de Catalunya. Si em permeten, com que ha passat molt de temps des de llavors i ha plogut bastant —perquè també ha plogut, dona la casualitat—, faré una mica de memòria per situar les senyores i els senyors diputats, perquè potser així s'entendrà millor una mica el petit debat que puguem fer en aquest tema i l'explicació de la Moció que posaré a la seva consideració.

Es tractava, al nostre entendre, que, després d'haver passat ja bastant de temps des de l'aprovació d'aquesta Llei, l'any 83, hi havia articles, hi havia manaments d'aquesta Llei que estaven encara per desenvolupar i que eren molt importants. En concret, vaig fer referència a l'article 113; l'article 113 d'aquesta Llei determina que es faci el que calgui per tal que el cooperativisme, com a ensenyament, pugui ser ensenyat a les diverses escoles i graus de Catalunya. També feia referència, entre d'altres —només esmento els més importants—, a l'article 114, que feia esment de la necessitat que el moviment cooperatiu, que les seves federacions fossin representades en els diversos consells de tipus econòmic i social que anaven desenvolupant-se a través de l'acció de govern de la Generalitat. També parlàvem de l'article 116, important article que determina la necessitat que el Govern faci el que calgui per tal de canalitzar diversos fons que puguin arribar amb una orientació de foment també cooperatiu a través de les entitats de crèdit

cooperatiu. També feia esment a l'article 117 —també un article molt important—, que, com vostès ja deuen conèixer, determina que el Govern faci el que convingui també perquè els valors que poguessin emetre les diverses cooperatives o organitzacions de cooperatives puguin ser, poguessin ser qualificades com a subjectes d'inversió obligatòria per a les caixes d'estalvis, pel coeficient que aquestes caixes d'inversió obligatòria puguin tenir.

N'hi havia d'altres, solament he esmentat alguns dels més importants, en aquest moment al meu criteri, però ben cert que la resposta que en aquell moment l'Honorable Conseller, senyor Badia, que li expressem... No l'havia vist, perdoni, com que no hi havia cap membre del Govern en tota aquesta tarda, gairebé fins m'ha sorprès. Benvingut.

Bé, doncs, l'Honorable Conseller, senyor Badia, doncs, va anar, al meu entendre, des d'una expressió de bona voluntat, de bona voluntat, fins a l'expressió... Benvingut, senyor Macià Alavedra. És que havia saludat el senyor Badia, i m'estava reclamant. Perdó.

Bé, doncs, com anava dient, es tractava d'una resposta, al meu entendre, des d'una expressió de bona voluntat, fins també una expressió de total inhibició en determinats preceptes d'aquesta Llei. Concretament —i per donar un petit exemple—, quant a l'article 113, que l'ensenyament del cooperativisme entri a les escoles —tal com aquest article mana—, doncs, es va esmentar que hi havia hagut unes jornades, que hi havia hagut un llibre que pràcticament estava ja acabat, i que això tenia la intenció de tirar-se endavant, però sense concretar, en cap cas, quan seria això i quan es podria fer.

Per altra banda, per exemple, en l'article 117, que era aquell que els parlava que les caixes d'estalvis tinguin com a quoficiant d'inversió obligatòria també, que poguessin ser els valors que poguessin emetre eventualment les cooperatives, en aquest article el senyor Conseller em va dir que com que cap cooperatiu que ell conegués encara no havia tirat endavant cap tipus d'obligació o cap tipus de valor en aquest sentit, doncs, no s'havia donat el cas i, per tant, entenia que no tenia per què regular-ho.

Bé, al llarg d'aquell debat, nosaltres vàrem considerar que al cap de pràcticament cinc anys —que ja són pràcticament cinc; va ser l'any 83, el febrer, som al 87, a la cantonada tenim el febrer del 88— les coses no podien estar d'aquesta manera, quan hi havia aquests mandats tan importants. I no podia estar d'aquesta manera perquè enteníem que la situació concreta del cooperativisme a Catalunya requeria un esforç decidit del Consell Executiu. Per això vàrem pensar que calia que el Parlament, que va constatar totes aquestes qüestions de què jo els estic parlant, fes una resolució, aprovés una moció, en aquest sentit, d'esperonar el Govern. Per això vàrem fer, vàrem plantejar una moció que, més que de crítica, era de proposta; era una moció d'impuls, a la qual es pogués sumar tota la Cambra, perquè el Govern, en aquest sentit, rectificqués el que consideràvem una certa negligència en el compliment d'aquesta Llei.

En concret, la Moció que posem a consideració de tota la Cambra diu el següent : «El Parlament de Catalunya mana el Consell Executiu a presentar-li, en el termini de tres mesos, un informe i un pla d'actuacions en relació amb el compliment de les previsions del Capítol XIII de la Llei 4/1983, en especial pel que fa a l'article 113.» I permetin-me que els expliqui o, en

tot cas, els argumenti una mica per què faig aquesta referència, per què fem aquesta referència en especial a l'article 113. Perquè, senyores i senyors diputats, a ningú se li escaparà que en l'ensenyament del cooperativisme, també a les escoles de qualsevol classe o grau, com diu aquest article, hi ha el futur del moviment cooperatiu. Hi ha el futur del moviment cooperatiu, i, si se'm permet, jo diria que alguna cosa més : hi ha el futur, també en bona part, de la nostra societat en general. A ningú se li escapa que l'ensenyament a l'escola del tipus d'empresa cooperativa; l'ensenyament a l'escola dels valors que històricament passen pel moviment cooperatiu, el valor de democràcia, el valor de solidaritat que ha expressat el moviment cooperatiu són avui més vigents que mai, al meu entendre, com dic, no sols ja per al cooperativisme, sinó per al millorament integral de la nostra societat, per tal que camini amb una perspectiva de creixement de la riquesa, amb una perspectiva col·lectiva, i no solament amb una perspectiva de l'estricta lluita per al lucre individual i particularitzat.

Per això entenem, senyores i senyors diputats, que calia i caldria que aquest Parlament —i que estic segur que, al llarg d'aquella sessió, tots varem estar d'acord que el que deia no era cap cosa de l'altre món, que han passat gairebé cinc anys ja— fes aquesta resolució per tal d'esperonar el Govern en el compliment d'unes obligacions que tenia i que encara, malauradament, té vigents.

Per això, senyores i senyors diputats, nosaltres posem a consideració de la Cambra que s'aprovi aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència ha de donar la paraula ara al representant del Grup de Convergència i Unió, senyor Pere Parera, que és el que ha de presentar la seva esmena.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com ha dit molt bé el senyor Riera, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, jo també era present quan es va substanciar aquesta interpellació, i vaig estar molt atent, tant al contingut d'aquesta interpellació com també a la resposta que li va donar l'Honorable Conseller senyor Badia. I haig de confesar que vaig quedar plenament satisfet de la resposta del Conseller senyor Badia.

Tal com diu, aquesta Moció fa referència al Capítol XIII en el que es refereix a la promoció cooperativa, i la veritat, el conjunt d'articles que fan referència, en la Llei de Cooperatives, a la seva promoció, que van des del 113 fins al 125, veiem que el compliment del que preveu la Llei de Cooperatives és pràcticament, a l'entendre d'aquest Diputat i del seu Grup —i per això, doncs, pujo aquí a defensar la posició de l'esmena, de l'esmena del nostre Grup—, donen, si no bé ple compliment de tot el que es pretén aprovar a través d'aquesta Moció, sí en la seva majoria, ja que en el seu conjunt entren molts elements, que no solament fan referència al Departament de Treball, sinó a un conjunt de departaments de la Generalitat, i el seu compliment van fins allà, van més enllà, en un conjunt d'institucions de fora de la Generalitat també, i que obliguen i amplien i fan que el compliment aquest, doncs, tingui una extensió i una profunditat que, en alguns elements, la seva voluntat, voluntat manifesta de complir-los i desenrotllar-los, doncs, necessitin temps, necessitin aquesta profunditat de què els estic

parlant. Amb referència a l'article 113, que parla de l'ensenyament de les cooperatives. S'ha parlat d'un llibre; el llibre realment està fet, però no s'oblidaran vostès, senyores i senyors diputats, que, per exemple, a la formació professional, en temes agraris, des de fa anys s'està impartint ja com a assignatura el cooperativisme.

La participació, de la qual parla l'article 114, en els consells i els departaments de la Generalitat. Doncs, en aquest cas, des de fa molts anys, també aquesta participació hi és. I si passem a l'article 115, que ens parla de l'Institut de la Promoció i Formació Cooperativa, també hem aprovat, en aquesta Cambra, i està en ple rendiment l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa.

La canalització de fons a través de les cooperatives : home, això em permetran que digui que no solament és competència de la Generalitat, hi ha altres institucions també implicades.

I si passem, doncs, a l'article, per exemple, el 118, que parla molt específicament de l'acció del Departament d'Agricultura amb referència a les cooperatives, escoltin, vostès d'això en tenen coneixement a cada pressupost, a cada exercici, que veuen que, a través del programa que s'anomena Profocac, dóna plenament compliment, i veuen la promoció de les cooperatives agràries de què fa esment aquest article 118.

I, finalment, l'article 125, que parla de la creació de cooperatives de serveis públics : jo em remetré a les paraules que va dir, les paraules de l'Honorable Conseller senyor Badia, i és que realment aquest és un camp en qual s'ha treballat, però que no solament la responsabilitat és de l'Executiu, sinó que va més enllà, i el conjunt d'institucions, i especialment els ajuntaments, tenen molt a fer-hi, i jo crec que, sincerament, des d'aquí ho dic, des d'aquí, que es pot aprofundir molt més. I aquesta és una responsabilitat de tots els grups, d'intentar que a través dels respectius ajuntaments, doncs, es pugui donar compliment, es pugui desenvolupar la creació d'aquestes cooperatives.

Per això, la nostra esmena ha estat dirigida a cercar un consens; a dir i a intentar que sigui el conjunt de la Cambra i a cercar també la voluntat, doncs, del Grup presentador de la Moció que accepti la nostra esmena, amb unes petites modificacions; unes modificacions que, a la vegada, contenen un petit reconeixement de tota aquesta tasca feta; aquesta tasca que cada un dels ciutadans de Catalunya immersos en el món cooperatiu, tenim molt clar que coneixen i que jo, la veritat, com a representant del grup que dóna suport al Consell Executiu, crec que me'n puc sentir satisfet i pujar, amb tota tranquil·litat, a aquesta tribuna a defensar aquesta esmena. I és quan diem de prosseguir en el desplegament de les mesures que facilitin la promoció cooperativa, i a presentar un termini més ample, perquè vostès saben que tot el que fa referència a l'educació, a la promoció és un conjunt de temps, perquè s'han de posar d'acord tots i cada un dels departaments implicats per poder desenvolupar tot això.

A nosaltres ens agradaria —a aquest Diputat que els parla i al seu Grup— que aquesta esmena fos incorporada. Si fos així, nosaltres amb molt de gust votaríem aquesta Moció. Si desgraciadament no és així, nosaltres, el fet que aquesta Moció, presentada pel Grup Socialista que ens acaba de presentar el senyor Riera, no la votaríem pel fet, doncs, el fet de dir «mana i exigeix un informe en els tres mesos», i no reconeix en cap

moment tota la tasca feta, nosaltres ens veurem obligats a votar en contra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara podran parlar, fer ús de la paraula els representants dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes. Començant, doncs, amb l'ordre habitual, donaria la paraula al representant del Grup Mixt. *(Pausa.)* No hi és. Bé, aleshores el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, quan es parla de cooperatives —i voldré ser una mica breu, per no cansar-los— no puc sostreure'm de pensar que quan es va aprovar l'any 83 la Llei de Cooperatives de Catalunya, havíem estat gairebé dos anys —per no dir dos anys exactes— discutint el text de la Proposició de Llei que s'havia de presentar a aquest Parlament i que al final va ser aprovada.

Bé, en els treballs en Comissió i, en fi, també en el debat del Ple, es van demostrar molt bones intencions per part de tots els grups parlamentaris. Perquè la Llei de Cooperatives de Catalunya obeïa a una finalitat estricta, i era, principalment, no només ajudar les cooperatives que ja existissin, o d'afavorir després que si unes cooperatives de primer grau, de segon grau, sinó, molt principalment, pel que fa a la Moció que ara es presenta, era la promoció cooperativa. I, aleshores, el senyor Pere Parera, que, en fi, ha fet un gran esforç, doncs, per demostrar la seva complaença en la intervenció del senyor Conseller de Treball, doncs, bé, li dic que sí, que en algunes coses pot tenir raó, evidentment s'han fet algunes coses —per això es va fer la Llei, si no, ara potser parlaríem d'incompliment de la mateixa Llei—, ara, el que és evident és que no s'ha fet prou. És a dir, no n'hi ha prou amb fer alguna cooperativa, no n'hi ha prou amb fer aquelles cooperatives, doncs, d'anar a buscar branquillons al bosc, no n'hi ha prou amb les accions que s'han fet fins ara.

Estic d'acord amb el senyor Parera que la qüestió del cooperativisme a Catalunya és una qüestió, jo en diria, interdepartamental, perquè afecta tots els departaments, hi pot haver cooperatives a qualsevol departament, però, evidentment, vostè n'és més responsable com a promotor que no pas els altres departaments, perquè ells van fent la seva, però vostè sí que té la responsabilitat específica d'això. Aleshores, jo diria que el que s'ha fet és mínim, és molt minso, i que si hem de pensar de cara al futur, és convenient de pensar que el món cooperatiu és molt important a molts països d'Europa i, concretament, de la Comunitat Econòmica Europea; tan important que nosaltres, a Catalunya, fem gairebé una mica el ridícul al respecte. Aleshores, jo penso que qualsevol esforç que es faci a efecte de promocionar el cooperativisme i la consciència cooperativa a qualsevol edat i en qualsevol estament i situació és important, i tampoc deixo de tenir en compte que també altres estaments de la societat, estaments públics, hi han de participar; penso que —ho repeteixo— no és suficient el que s'ha fet.

Aleshores, ara, aquí, amb una esmena, l'esmena que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió, es refereix al termini, en fi, a dir exclusivament que en lloc de tres mesos, sis mesos; bé, jo penso que és una qüestió una mica peremptòria, que no té una excessiva importància, segons com es miri : no és el mateix discutir-ho ara que discutir-ho el mes de juny, perquè, naturalment, si es vol promocionar les cooperatives,

el sistema cooperatiu, ha de tenir, ha de veure's reflectit en els pressupostos de la Generalitat per a l'any vinent, i, naturalment, si deixem sis mesos esgotarem ja el termini d'aprovació d'aquests pressupostos i no hi haurà la constància adequada. Per tant, jo, personalment, m'inclinaria més pels tres mesos —no és demanar massa : un pla d'actuació i un informe— i que tinguem la possibilitat de poder-ho veure reflectit en els pressupostos del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en representació del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, jo els he de dir que em sap un cert greu, en la meua primera intervenció en aquest Parlament, en aquesta segona Legislatura, haver de tocar el tema de la Llei de Cooperatives, i tocar-lo en el debat que s'està fent en aquests moments.

Jo vaig formar part de la ponència que va estar dos anys discutint la Llei —i moltes hores vam esmerçar en aquesta Llei— i, curiosament, en aquest Capítol, en el Capítol XIII, hi va haver unanimitat, no només en el contingut de la lletra escrita, sinó en la perspectiva que ofería aquest Capítol, per part de tothom, per part de tots els grups. I em trobo avui que haig d'intervenir —per primera vegada, ho repeteixo— veient en la resposta de l'Honorable Conseller, que és un capítol no desenvolupat, que és un capítol en el qual s'han fet molt poques coses, i que és un capítol que, des de l'oposició, quan es reclama què s'ha fet, i es fa una demanda que en un termini —jo crec que bastant llarg— de tres mesos es presenti un projecte, una esmena del grup majoritari col·loca això en un terreny en el qual ja no serà possible veure-ho, el tema dels sis mesos, i, per altra banda, fa una lloança a la feina feta fins ara. En aquest sentit —ho repeteixo—, per a mi és una certa tristor aquesta intervenció.

Suposo que tots el recordaran, aquest capítol; és un capítol important, és un capítol que promociona, que projecta la idea cooperativa, que té un arrelament a Catalunya i que és un capítol que donava molt de joc al Govern si l'hagués tirat endavant.

Jo recordaré aquí que bona part de la intervenció del portaveu socialista en aquells moments, Joan Raventós, va ser referit precisament aquest capítol; de les enormes possibilitats que donava. I aquí, precisament, quan nosaltres discutíem la Llei, i es parlava que era molt minuciosa i que tenia, fins i tot, un caràcter reglamentari, dèiem que aquest capítol era la prova que no era així; obria les portes a l'acció de govern per part del Consell Executiu.

Per tant, nosaltres, després de l'explicació donada en el seu moment per l'Honorable Conseller, entenem que és urgent, aquest termini de tres mesos, que es presenti un programa de treball, que es presentin unes perspectives i que, en la comissió corresponent, aquest tema pugui ser debatut i pugui ser opinat. Altra cosa em semblaria —seguint una mica el debat que hem fet aquests dos o tres dies— situar el Parlament en el terreny de no pintar res en aquest tema.

Sis mesos, al marge de la qüestió dels pressupostos que ja plantejava el senyor Alay, situen aquesta Comissió en plena campanya electoral, pràcticament, i és evident que no és el moment perquè la comissió es reuneixi per escoltar l'Honora-

ble Conseller per saber quina serà la política que té el Consell Executiu en relació amb el moviment cooperatiu. Això ho discutirem en altres instàncies, en els mítings, en els papers, en la campanya electoral, etcètera.

Quin és el problema que hi ha? Doncs es desprèn, d'aquesta manca de voluntat d'informar en el termini de tres mesos, que el Consell Executiu, doncs, no té política en aquest tema, senzillament. I com que no en té, diu: «fins ara ho hem fet molt bé, i com ho farem a partir d'ara ja en parlarem d'aquí a sis mesos». És a dir, no en parlarem.

Jo, en aquest sentit, crec que s'hauria de donar suport a la Moció presentada pel Grup Socialista; seria d'una certa sensatesa que aquesta esmena presentada no tirés endavant.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Gràcies, Honorable senyor President. Per anunciar que el nostre Grup donarà suport a la Moció aquí presentada, ja que, encara que ben intencionada l'esmena presentada pel Grup de la majoria, entenem que parla de coses diferents. Cal assenyalar que el que demana la Moció no és ni més ni menys que es reti compte de la situació, és a dir, no tanmateix fer un balanç positiu o negatiu, sinó demanar únicament i exclusivament una informació; es demana la presentació d'un informe i d'un pla d'actuacions; mentre que l'esmena de Convergència ens parla ja partint d'una asseveració, i així es diu: «prosseguir en el desplegament de les mesures», la qual cosa vol dir que aquestes mesures existeixen. Nosaltres no diem ni «sí» ni «no», i l'únic que demanem, i per això donem suport a la Moció, és que se'ns informi de quines mesures i, si existeixen, animarem el Consell Executiu a prosseguir-les i, si no existeixen, demanarem que les posi en marxa d'una vegada per totes.

I deia que, per a mi, i amb tot el respecte, al Grup majoritari no hi ha coherència, em sembla, entre la Moció i l'esmena; perquè la Moció fa referència i posa èmfasi d'una manera molt específica en l'article 113 de la Llei de Cooperatives, la qual —com tots recordaran— fa referència, fonamentalment, a la formació cooperativa en els diferents nivells, i per això incita a fer una tasca comuna per part dels responsables d'Ensenyament i de Treball, i en el següent paràgraf, quan s'escaigui, de més a més, del Conseller d'Agricultura, pel que fa al cooperativisme rural.

Doncs, per tant, nosaltres creiem que si la Moció parla, fonamentalment, de l'article 113, no hi ha aquesta coherència exigible quan es parli de la promoció cooperativa, que és una altra cosa diferent de l'ensenyament del cooperativisme. I, per altra banda, a mi em sembla que quan es parla de sis mesos per part del grup majoritari, si tenim en compte que la iniciativa parlamentària del Grup del PSC es presenta el mes de juny, ja sis mesos caurien al desembre que, en definitiva, tenint en compte el moment en que se substancia, fa que tres sigui a bastament suficients.

I, per tot això, anunciar el vot favorable del nostre Grup a la Moció en que es demana que s'informi i es presenti un pla d'actuacions pel que fa al compliment de la Llei de Cooperatives de Catalunya de l'any 83 i, en particular, del seu article 113.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràci-

es.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara la Presidència ofereix la paraula al proponent de la Moció, senyor Riera, perquè fixi la seva posició respecte de l'esmena.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, Honorable President. Senyor Parera, vostè ha manifestat aquí que estava satisfet —sobretot penso que ho deia pel camp agrari, que és el que vostè coneix més— de les coses que s'estan fent de desplegament de les mesures de foment cooperatiu. Miri, senyor Parera, quan hi ha una llei de seccions de crèdit de les cooperatives per desenvolupar, que està produint una «paulatina» privatització de l'estalvi cooperatiu català —hi ha diputats d'aquesta Cambra que saben què vull dir, que saben què vull dir, amb el gravíssim que això és i que vostè ho coneix pel sector en què treballa—. diríem que no es pot estar satisfet, i penso que si vostè hi pensa i reflexiona em dirà que no ho està, de satisfet.

El nostre Grup, en plantejar aquesta Moció, podia fer dues coses: una Moció de crítica, que ens era fàcil perquè pensàvem que teníem perfectes arguments per fer-ho —alguns s'han esmentat aquí—, i no vam pensar a fer-ho així. Vam fer una proposta que no es manifestava en si a favor o en contra de la gestió i ho deixàvem al Departament, amb les seves mancances i les seves coses positives, sinó que fèiem una moció d'impuls que pretenia impulsar una acció de govern en aquest camp. Per a nosaltres era més important en aquell moment resoldre les coses, impulsar el Govern —que, per a això som aquí— que no pas buscar responsabilitats. Per això vam fer, vàrem tractar de fer aquesta proposta no de llei.

I entenc que la proposta que el Grup al final em planteja —que la majoria planteja, de modificació— que, al final, ha estat aquest —abans hi havia hagut algunes converses que em donaven l'esperança que no fos aquest—, però, en definitiva, el que planteja de modificació, per a mi és una mostra més d'aquest tipus de política que és lesiva per als interessos del país; aquest tipus de política que practica la majoria parlamentària d'una manera, a cegues, jo diria en aquest moment, de dir: «Tot el que es fa, es fa bé; aquí no hi ha cap problema, i, en qualsevol cas, anirem informant del que fem», això és el que ve a dir la Moció que vostès realment aquí plantegen amb aquests dos punts: «Prosseguir el desplegament i d'aquí a sis mesos us informarem de les coses que fem». Per a nosaltres, aquesta és una mala política; una política que ens ha portat de ser la comunitat autònoma capdavantera en el moviment cooperatiu —com ha dit l'Illustre Diputat senyor Padullés—, amb l'aprovació d'aquesta Llei de l'any 83, a ser pràcticament a la cua, a la cua de les comunitats autònomes quant a govern que fomenta el cooperativisme. Així s'entén aquesta manca de compliment de la Llei, o de desplegament de Llei; així s'entén la manca de suport al Consell Superior de la Cooperació; així s'entén la manca d'impuls al que vostè ha anomenat l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives. I vostè ho sap tant com jo.

Bé, per nosaltres, ja he dit això, em sembla que queda clar. Entenc que no podem admetre aquesta modificació —ja no faig cap més al·lusió a allò dels sis mesos—, i, en definitiva, que no la votarem, que no permetrem que es passi a votació, perquè entenem que si vostès realment van estar atents al debat —i penso que van estar-hi— i a les explicacions que

s'han donat, vostès, honestament, convindrien amb mi que l'aprovació de la Moció que els planteja el Grup Socialista és perfectament assumible i és un toc d'atenció i d'esperonament al Govern; no és res més que això. Penso que no votar-ho amb els arguments que s'han dit aquesta Cambra, no és «de rebut» i dóna testimoni d'una política, que és la que vostès porten i que, segurament, requerirà que una altra majoria en porti una altra. En qualsevol cas, això ho veurem quan sigui el moment.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, caldrà, doncs, posar a votació aquesta Moció, però aquesta Presidència adverteix que ha estat repartides als senyors diputats unes correccions d'estil que suposo que no susciten cap dificultat. Per tant, sàpiguen que queden incorporades aquestes petites variacions en el text que ara anem a votar.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre les
Valoracions Abusives de Béns en la
Recaptació dels Tributs Cedits
a la Generalitat**

Ara anem a entrar en el punt següent de l'ordre del dia que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Valoracions Abusives de Béns en la Recaptació dels Tributs Cedits a la Generalitat, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula per defensar aquesta Moció.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, ja fa una colla de mesos vaig substanciar davant d'aquesta Cambra una interpellació referent al cobrament —jo considero que abusivament, el Grup Socialista també— d'uns tributs que van ser cedits per llei de la Generalitat de Catalunya. Uns tributs que es refereixen a successions i donacions, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Mitjançant aquests tributs cedits, a la Generalitat la recaptació d'aquests diners li permet de realitzar totes aquelles funcions que li són pròpies i que, en un moment donat, no varen ser valorades en les transmissions, en les transferències de competències.

Ara bé, tenint en compte que són un conjunt de ciutadans del nostre país els que paguen aquests tributs, pensem que s'ha de ser curós en l'aplicació de la llei i de les eines que es tenen a les mans per fer la valoració d'aquests patrimonis.

Podem apreciar que, mitjançant les valoracions, s'ha sobrevalorat d'una manera considerable el valor de les propietats a transmetre, o per actes de transmissió patrimonial o de successions i donacions, fins a tal punt que l'increment del recaptat per la Conselleria d'Economia i Finances arriba, amb el tribut de successions i donacions, al 214% en tan sols sis anys de diferència; mentre que en el de transmissions patrimonials, arriba a un augment del 88%. Així, l'any 1982 es van recaptar 27 mili-

ons més, un 1% més; el 83, 449 milions més, un 17%; el 84, 1.623 milions més, el 63%; el 85, 1.832 milions més, el 72%; el 86, 4.400 milions més, el 172% d'augment i, el 1987, 5.456 milions, el 214%. Respecte a transmissions patrimonials, les xifres serien que només l'any 1986 es van recaptar 9.270 milions de més, que representa un increment del 88%. Aquestes quantitats, que són extraordinàriament considerables, s'han aconseguit no amb l'aplicació d'uns índexs molt més elevats, marcats pel Govern de l'Estat, s'ha realitzat mitjançant una sobrevaloració del patrimoni de ciutadans de Catalunya que han vist, d'aquesta manera indirecta, gravats els seus impostos. Aquesta és una realitat constatable; una realitat irrefutable; pot ser que el grup majoritari, o la Conselleria —com ens deia en la contestació de la interpellació—, ens digui : «S'ha recaptat més perquè s'ha augmentat l'eficàcia recaptadora». És possible; hi ha un índexs d'augment que es pot atribuir a la millora de l'eficàcia, aquest Diputat no vol pas negar-ho. També es pot dir que hi ha hagut una adequació dels índexs en algun any dels que jo he citat, però això podria representar un 2 o un 3%, no més, sobre les xifres totals que jo he aportat aquí.

La realitat és que a aquelles persones, a aquells ciutadans del nostre país, desconexors de la mecànica jurídica, desconexors de la mecànica d'economia i finances, els més desinformats —per dir-ho d'alguna manera— han vist com se'ls gravava, d'una manera considerable, els tributs que havien de liquidar a Economia i Finances, mentre que —per dir-ho entre cometes— els més espavilats o els més informats han pogut acollir-se a una sèrie de sentències del Tribunal Suprem, per a les quals, la Conselleria d'Economia i Finances donava una valoració molt més baixa del que en un principi havia donat. Simplement una petita al·legació significava estalviar-se uns quants milions de pessetes, o uns quants centenars de milers de pessetes, segons la importància de la transmissió patrimonial o de la successió i donació que es fes. Això vol dir que molts pagesos de Catalunya han pagat dels seus impostos molt més que uns altres pagesos; però no solament els pagesos de Catalunya, també qualsevol botiguer, petit propietari, una persona que tenia un pis, qualsevol propietat s'ha vist, en aquest cas, gravada simplement per no tenir informació o una convenient assessoria. Perquè, qui havia de fer aquesta assessoria o aquesta actuació d'informació era la mateixa Conselleria, en aquest cas d'Economia i Finances, que a aquelles persones els havia d'assabentar que el que havien de pagar era en funció del valor cadastral i no del valor subjectiu que un inspector —el que sigui, molt respectable— posés a criteri propi, sense basar-se en cap data objectiva i que, per tant, podia col·locar xifres considerables. Però és que, a més, l'altre dia jo deia que no volia fer de policia, que no em corresponia a mi investigar per què a uns se'ls valorava molt baix el seu patrimoni i a uns altres se'ls valorava molt alt, perquè, com a mínim, ens portarà a una certa sospita veure que en un mateix municipi, sense ni tan sols al·legació, hi hagi una valoració d'una finca molt gran amb un preu ridícul, i en el mateix municipi una petita finca es valori amb una quantitat molt més elevada. I, per tant, demanava amb la meua interpellació que es busquessin un conjunt d'irregularitats que crec que simplement amb un petit esforç es podrien trobar amb la realització de la tasca d'alguns serveis territorials.

És per això que avui, senyores i senyors diputats, presento

una Moció que té tres punts.

I ho faig amb el sentiment de no voler retallar els ingressos que la Generalitat de Catalunya té, sinó simplement de col·locar-los en la seva justa quantitat, en la quantitat que correspon a allò que s'ha de pagar pels ciutadans de Catalunya, mitjançant els seus impostos, i amb un criteri que és que el que tingui més pagui més, d'acord amb la llei, i aquell que tingui menys pagui menys, d'acord amb la llei.

El que s'ha fet és tot el contrari : els més desinformats han estat els que han pagat més, i els més informats han estat els que han pagat menys. I que no vol dir que els que tenien més han pagat menys, perquè en molts casos —i aquí hi ha hagut una discriminació altament sospitosa—, que moltes vegades, alguns que tenien molt pagaven molt poc, però uns altres que tenien molt també pagaven molt.

És per això que al primer punt de la Moció voldríem constatar, demanant al Parlament la constatació que el Departament d'Economia i Finances, mitjançant les tasques que té atribuïdes per llei, ha fet una sobrevaloració dels patrimonis dels ciutadans de Catalunya subjectes als tributs de transmissions patrimonials i de successions i donacions amb què han estat contravinguts preceptes legals vigents, i han estat contravinguts preceptes legals vigents perquè hi havia sentències del Tribunal Suprem en ferm que han estat, després de conèixer-se, contravingudes quan no han estat aplicades pel conjunt de ciutadans que s'havien d'acollir a les liquidacions dels pressupostos de transmissions patrimonials, successions o donacions.

Un segon punt, que és instar el Consell Executiu a fer, abans de sis mesos, una comprovació detallada de les valoracions fetes dels serveis territorials del Departament d'Economia i Finances, respecte als patrimonis subjectes als tributs de transmissions patrimonials i de successions i donacions, entre els anys 1982 i 1987 i, a més, donant-ne coneixement al Parlament, perquè jo podria citar-li una sèrie d'exemples que serien altament dubtosos de legalitat, per no ratllar ja casos flagrants de corruptela. Crec que per a una transparència adequada de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya seria molt convenient analitzar com s'han fet aquestes transmissions patrimonials; perquè, no tinguin cap dubte, senyores i senyors diputats, que tindrien grans sorpreses en aquesta Cambra.

I un tercer punt : instar el Consell Executiu a fer una campanya d'informació detallada als ciutadans de Catalunya respecte a llurs drets i llurs deures tributaris pel que fa als tributs que són competència de la Generalitat. Aquest punt l'hem col·locat tot i tenint en compte el que hem sentit avui i altres dies del que era la propaganda institucional. Pensem que aquella propaganda institucional de «Som 6 milions», o «hem de fer allò o hem de fer allò altre...» sense concretar-ho, és poc útil als ciutadans. Pensem que, en canvi, seria molt útil explicar-los a aquells que han de passar algun dia per la situació de liquidar a la Generalitat per les transmissions patrimonials, successions i donacions, les explicacions convenients per a acollir-se al que tenen dret, per llei, i que la Generalitat i el seu Govern haurien de tutelar i vetllar que es realitzés en ordre a un sistema que no fos abusiu.

Agraint la flexibilitat en el temps de la Presidència, els demanaria a les senyores i als senyors diputats el seu suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció ha estat presentada una esmena pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per això, doncs, el President donarà la paraula ara a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, per defensar aquesta esmena.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup parlamentari està d'acord amb el text de la Moció presentada pel Grup Socialista. I hi està d'acord perquè el que es diu en la seva part d'afirmació, és a dir, en la part de constatació, és veritat, i, per tant, constatar el que és una realitat a Catalunya avui, em sembla que donar suport a aquesta constatació és important. I que, com a conseqüència d'això, s'insti el Consell Executiu a fer dues coses menors : la comprovació de si això realment —que és veritat—, en quina forma i en quines variacions s'ha produït, i, segon, fer una campanya d'informació pública als ciutadans de Catalunya, per tal que s'assabentin de quin serà el nivell impositiu al qual estaran obligats, com a conseqüència de bases imposables, una vegada vagin a la transmissió patrimonial, sigui el camí que sigui l'utilitzat per a accedir-hi, em sembla també interessant.

El que succeeix és que creiem que aquí hi falta quelcom, que és la resposta a la pregunta de per què es fa això. Per què el Consell Executiu de la Generalitat —i en nom seu el Departament d'Economia i Finances— ha col·locat en la valoració de bases imposables, unes bases més altes, finca per finca, de la que un pot trobar, doncs, a Fraga, o de la que un pot trobar a qualsevol municipi de Terol, o de la que un pot trobar a Vinaròs, per situar finques, siguin rústiques, siguin urbanes, que són col·locades en llocs de relativa similitud a llocs del territori català. Per què es fa? La primera argumentació que un pot creure és que això s'ha fet per castigar els catalans, i bé : «com que sou catalans, ara pagareu més» i, per tant, us elevem la base imposable. No creiem que aquest sigui el camí de Convergència i Unió, si més no perquè ha de cuidar un electorat que de forma majoritària li ha donat el seu suport per tal que governi a Catalunya. Per tant, per què es fa això? És a dir, per què el Consell Executiu de la Generalitat, en el moment de rebre la transferència i de fer-se càrrec d'aquests tributs com a tributs cedits, va a aquesta política. Nosaltres volem creure que s'hi va en un primer moment, per tal de compensar una cosa que era lògica, que era dir : «En el moment del traspàs d'aquest servei, lògic, com a conseqüència del canvi d'administració, es pot produir una certa minusvàlua en la recaptació final, per compensar aquesta minusvàlua que obtindrem com a conseqüència del traspàs, elevem la base imposable, compensem això, demostrem que tenim la mateixa eficàcia recaptadora que abans tenia l'Administració central, i una vegada anivellem aquesta qüestió ja en el funcionament de la nostra administració, de la nova administració en marxa, reduïrem això». Que, com a conseqüència d'això, una vegada la nova administració ja funciona a ple rendiment, s'observa que es pot utilitzar —efectivament, com deia ara l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé— per dir : «L'eficàcia recaptadora de l'Administració catalana és superior a l'eficàcia recaptadora de l'Administració quan estava en mans del Govern central, en mans de l'Administració de l'Estat». I com sigui que el Consell Executiu, que aquest Parlament no pot modificar el tipus tributari d'aquests impostos, via elevació de bases imposables obté uns

majors ingressos. Ai las! Vull creure que l'opinió és aquesta, perquè fóra la lògica, en un Govern. El que passa és que aquesta lògica, que coincideix amb la seva política, porta que finques idèntiques, d'igual productivitat, d'igual qualificació urbanística, d'iguals característiques, exactament iguals, col·locades a Catalunya o fora de Catalunya, la seva transmissió patrimonial és més cara a casa nostra que a fora; la mateixa finca; hi ha, en els serveis territorials d'Economia i Finances —quan facin aquesta comprovació ho podran notar— multitud de sol·licituds de peritatges contradictoris —els senyors advocats que són a la sala segurament sabran de què estic parlant—, multitud de recursos contra les actes de liquidació d'aquest impost, que quan obeeix, per exemple, a una transmissió de finca d'un ciutadà d'Astúries a un ciutadà de Balaguer, a Astúries, lògicament donen la raó, perquè està molt sobrevalorada aquella finca, i, en canvi, a Balaguer, normalment no els la donen. Per tant, això què vol dir? Doncs vol dir, no que es trenca aquella unitat de mercat de la qual al President Pujol, de tant en tant, li agrada parlar-nos —últimament en parla poc, val a dir-ho—, sinó que es dedueix que a Catalunya, qualsevol de vostès, qualsevol ciutadà d'aquest país, paga més per una transmissió de finca rústica o urbana, que qualsevol altre ciutadà de l'Estat, i això, amb un llenguatge que a vostès els agrada d'utilitzar quan fan referència a alguns ajuntaments que no són governats precisament per Convergència i Unió, per elevacions d'un punt, de dos punts, de determinats tipus tributaris, això, senyors de Convergència i Unió, és una major pressió fiscal sobre els ciutadans de Catalunya que la que es veuen obligats a suportar la resta de ciutadans de l'Estat. Vostès han fet, a través d'aquesta via, que l'autonomia li sigui més car al ciutadà de Catalunya que quan no la tenia. Per culpa de l'autonomia? No, per culpa d'una política que porten vostès, coherent amb la seva filosofia de tipus conservador, incrementant la pressió fiscal sobre determinats tipus, sobre determinades bases imposables. Per tant, nosaltres entenem que, davant d'això, lògicament —no s'espantin, no s'espantin—, si la valoració de finques és superior a Catalunya que a fora amb idèntic tipus tributari, la pressió fiscal a Catalunya és superior que la pressió fiscal a la resta de l'Estat —ho vulguin disfressar com ho vulguin disfressar. Per tant, entenem que, junt amb la constatació que això s'ha realitzat, cal constatar també que aquella sobrevaloració s'ha produït amb l'única finalitat d'incrementar la recaptació final, davant la impossibilitat legal de modificar el tipus tributari, la qual cosa discrimina els ciutadans de Catalunya a pitjor, enfront dels de la resta de l'Estat, obligant-los a suportar una major càrrega fiscal en el resultat final d'allò que han de liquidar als Serveis Territorials d'Economia i Hisenda. I entenem que fer aquesta constatació és plenament coherent amb el text de la Moció, plenament coherent amb el que és la realitat, avui, de pressió fiscal a casa nostra, i que, en definitiva, és simplement recordar-los una cosa que a vostès, com a majoria que dona suport al Govern i com a Govern, estan fent avui a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Ara anem a donar pas a les intervencions dels Grups parlamentaris que no han presentat esmenes, començant pel Mixt —que no sé si té representació en aquest moment—... però, en fi, per tant, la intervenció del Grup Mixt no existirà, i seguint després, doncs, pel d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Bé, ens trobem aquí amb dues interpretacions oposades d'un augment de la recaptació d'uns tributs cedits a la Generalitat. Són dues versions completament diferents la que han donat aquí els diputats Ayguadé i Vives i la que va donar, en el desenvolupament de la interpellació, l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

Si creiem l'argumentació desenvolupada pels Il·lustres Diputats Ayguadé i Vives, resulta que aquest augment de recaptació d'aquests impostos es deu, sobretot —o únicament—, a una sobrevaloració dels patrimonis subjectes a aquests impostos de transmissions patrimonials. En canvi, l'argumentació del Conseller és diferent. El Conseller deia que no hi ha hagut cap pressió fiscal diferent de la que hi havia abans, per la senzilla raó que els mecanismes són els mateixos, per la raó que el personal destinat a posar en aplicació aquests mecanismes és pràcticament el mateix que hi havia abans que es fessin efectius aquests traspessos. I ell, el Conseller de la Generalitat, el Conseller d'Economia i Finances, concretava la seva posició dient que la normativa estatal és una normativa única per a tot el territori de l'Estat, perquè no són tributs propis de la Generalitat, sinó que són tributs cedits i, aleshores, això ens obliga a tenir a tot arreu la mateixa normativa. I aleshores, és clar, hi ha una base i hi ha un tipus. Jo voldria fer-li observar de gairell al diputat senyor Ayguadé que el 1981 hi va haver un creixement del 4% del tipus; que el 82, hi va haver un creixement del 5% del tipus; que el 83, no hi va haver creixement del tipus, i el 84 i següents hi va haver un creixement del 6%. Aleshores això, evidentment, fa que la recaptació sigui més elevada.

Aleshores, és clar, ens trobem amb un problema amb el qual paraula contra paraula, els diputats Vives i Ayguadé diuen que són coneixedors de casos on hi ha hagut una evident i flagrant sobrevaloració de patrimonis, i el Conseller d'Economia i Finances atribueix aquestes possibles sobrevaloracions a un excés de zel, potser, de l'inspector que ha aplicat la legislació actual en vigor. És clar, davant d'aquesta situació un Diputat que no ha intervingut en aquest debat, en aquesta interpellació, es troba amb la incertitud de fer inclinar la balança cap a un costat o cap a l'altre. És clar, queda l'argument de dir —que va desenvolupar el Conseller d'Economia i Finances, en definitiva— que quan hi ha casos d'una sobrevaloració evident i flagrant, aleshores, és clar, existeix un mecanisme de recurs immediat, amb designació de perits; és a dir, que si jo em trobés... qualsevol ciutadà es troba en un cas d'una sobrevaloració flagrant del seu patrimoni, sempre li queda el recurs de fer una crida, en fi, d'utilitzar un recurs perfectament normal i amb la designació corresponent de perits, gent que ha de fer una valoració estricta i motivada d'aquell patrimoni.

És clar, a partir d'aquell moment, nosaltres no podem associar-nos a la interpretació del punt 1 i del punt 2, que ja donen per feta que hi ha aquesta sobrevaloració feta d'una manera premeditada, podríem dir-ne, i, això, nosaltres, no ho podem acceptar així perquè no tenim les proves suficients, no estem en presència de casos concrets suficients per poder estimar que hi ha una sobrevaloració premeditada d'aquests patrimonis.

Per tant, la nostra posició serà molt clara : nosaltres no volem negar que l'argumentació dels senyors Ayguadé i Vives no tingui uns fonaments, no tingui una base; jo crec que si ells ho diuen, ho deuen saber, a mi, francament, no se m'ha

sotmès cap cas d'aquest tipus, però no dic que no n'hi hagi, n'hi deuen haver, segurament, si ho diuen vostès amb tanta certitud. Ara, per altra part, jo tampoc no puc posar en dubte la paraula del Conseller de la Generalitat, d'Economia i Finances, que ens diu que no s'ha exercit cap mena de pressió suplementària, sinó que s'han limitat a aplicar una legislació, que no és nostra, i que el personal que l'ha posada en aplicació és pràcticament el mateix que hi havia abans, i que la creixuda d'aquesta recaptació s'explica, doncs, perquè hi ha hagut uns canvis en els tipus que s'han anat succeint a través dels anys. Aquesta és la..., aleshores, és clar, davant d'aquesta situació, nosaltres ens abstindrem en els punts 1 i 2 i, en canvi, votarem afirmativament, naturalment, el punt tercer, perquè demana un complement d'informació, que la gent sàpiga on va, que la gent s'assabenti de quins són veritablement els seus drets, les seves possibilitats de recurs, les seves possibilitats que es valori d'una manera correcta el seu patrimoni en cas de transmissions successorials, donacions, etcètera.

El cas de l'oposició sembla que és una oposició objectiva; no posem en dubte ni la paraula dels senyors Ayguadé i Vives ni tampoc volem deixar de creure que el que diu el Conseller d'Economia i Finances, que té documentació suficient per a informar-nos, també no sigui una informació digna de ser presa en consideració.

Per tant, no prenem partit en els punts 1 i 2 i, en canvi, donem suport fermament al tercer, que és un complement d'informació per a totes aquelles persones que poden no tenir els coneixements suficients quan es troben en presència d'un mecanisme fiscal que és complicat, que és complex i que, naturalment, necessita un complement d'informació, i que molt eloqüentment defensava el senyor Pere Ayguadé dient que valia més que es gastessin diners per coses com aquesta que no pas per coses que, en definitiva, són —parlant amb una expressió una mica vulgar— fer volar coloms.

Aquesta seria, doncs, la nostra posició : abstenció als punts 1 i 2 i votar afirmativament el punt tercer de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, jo invito el Grup Popular a intervenir. La persona designada és l'Illustre Diputat senyor Curto, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, esta és la Moció, tal com ha manifestat el senyor Ayguadé, conseqüència d'una interpellació substanciada el 26 de juny, de contingut tan important que la mateixa televisió —fa aproximadament uns quinze o disset dies— li va dedicar un programa especial bastant ampli. Per consegüent, una moció —i prengui's les meues paraules en lo sentit estricte que les dic, senyor Ayguadé, sense acritud—, una moció que nosaltres entenem que, ben instruïda i a mans d'un diputat amb certa decisió política —amb tot el que aquesta paraula comporta, això vol dir arribar a l'entranya del problema i arribar fins a les últimes conseqüències— era una iniciativa per a lluir-se, i, sobretot, com a objectiu fonamental servir a un col·lectiu que en lo seu dia, i segons paraules de l'Illustre Diputat, van ser perjudicats per l'actitud dels anteriors Consellers d'Economia i Finances, senyors Trias Fargas, Planasdemunt i Cullell, fins al punt —segons diu— de lesionar premeditament los interessos econòmics d'uns pagesos quan estos han anat a pagar els drets

reals. Si vostè, senyor Ayguadé, és conscient que la Conselleria d'Economia i Finances o que els serveis territorials d'Economia i Finances, o que el mateix Govern de la Generalitat ha transgredit una Llei —tal com ha manifestat fa poc— després de les sentències del Tribunal Suprem; si vostè pot demostrar —com així ho afirma— que els senyors Trias Fargas, Planasdemunt i Cullell van actuar amb premeditació i amb traïdoria en la seva actitud com a consellers; si vostè és coneixedor que els serveis tècnics dels serveis territorials se prestaven al regateig i aplicaven los valors cadastrals segons lo grau d'amistat, i si té antecedents suficients que alguns pagesos van vendre o han de vendre part de la seva finca per a pagar un tribut, per exemple, de transmissió patrimonial, vostè, senyor Ayguadé, havia de presentar una queixa en forma d'interpellació, tal com ha fet, però sempre paral·lela i simultània a una denúncia en ferm i documentada als corresponents tribunals de justícia. Perquè aquí —i estes paraules són així de rigoroses i de serioses— no es tracta d'una simple falta política o administrativa on un error humà o mecànic ha alterat unes superfícies i, consegüentment, unes quantitats que després es poden retornar. Aquí, segons lo seu testimoni, hi ha hagut premeditació i traïdoria en l'exercici del càrrec de consellers d'Economia i Finances, i s'ha consentit també que, pel grau d'amistat, uns propietaris poguessin regatejar un determinat valor cadastral.

Aquí lo que s'ha produït —segons la seva Moció, punt primer— és que s'han contravingut preceptes legals en curs o vigents, i, tot això, es resumeix també —d'acord amb les seves manifestacions— en el fet que privilegiats propietaris de finques de 100, 200, 500 i 1.000 hectàrees han pagat vertaderes misèries, mentre finques molt petites, sobretot d'estes comarques de les Garrigues han pagat preus exorbitants fins al «colmo» —com ja he dit al principi— de vendre una part de la seva propietat per afrontar un impost d'est ordre.

I nosaltres entenem que quan s'ha transgredit una llei en termes generals, quan s'ha aplicat la llei segons lo grau d'amistat —quasi res— i quan, de manera premeditada, s'ha perjudicat l'economia particular i privada dels més dèbils, no n'hi ha prou, senyor Ayguadé, de presentar una Moció com esta, que si bé lo Grup Popular li donarà suport en la seva totalitat, no és menys cert que tampoc arregla el mar de fons, com immediatament li demostrarem.

El primer punt de la Moció que ha presentat el Grup Socialista demana que el Parlament constata que la Conselleria d'Economia i Finances ha realitzat una sobrevaloració del patrimoni dels ciutadans. I nosaltres diem que constatar, senyor Diputat, és comprovar, i ja ho ha manifestat el senyor Torres, que en lo millor dels casos el que nosaltres teníem i avui tenim aquí és una simple intuïció, perquè en la interpellació vostè diu que sí i el senyor Conseller diu que no; ni l'un ni l'altre aporten proves. Però, independentment d'esta consideració, expliqui'm, Illustre Diputat, com amb esta moció un pagès recupera la part de la seva finca que va vendre per a pagar? Perquè nosaltres no estem d'acord que, segons vostè, les solucions han de ser d'ara endavant —pàgina 4627, del *Diari de Sessions* número 100.

El segon punt insta el Consell Executiu que en sis mesos ha d'elaborar i remetre al Parlament una comprovació de valoracions, però no ens diu què en farem, d'esta relació valorada. Jo sí que li ho diré, senyor Ayguadé : en lo millor dels casos, per

arxivar-la aquells diputats més acurats.

I, el tercer punt, sol·licita l'espectacle típic de les campanyes d'informació.

En resum, la premeditació, la traïdoria, la discriminació, lo regateig, la trampa, i el transgredir una llei, s'acaba amb la moció que comprova, constata i informa, i ni una paraula destinada a retornar a aquells pagesos perjudicats les quantitats pagades indegudament i injustament.

Relació de propietaris afectats; relació de finques valorades pel damunt dels valors cadastrals; detall de les finques de 100, 200, 500 i 1.000 hectàrees, que van pagar vertaderes misèries; detall dels propietaris perjudicats en l'escriptura justificativa de venda de part de la seva finca; testimoni documentat de la premeditació i traïdoria dels tres consellers d'Economia i Finances, i responsable dels serveis territorials que aplicava els valors cadastrals per raó de l'amistat.

Amb tot això, senyor Ayguadé, i amb una bona dosi de valentia política —que no dubto que la té—, també hauria comptat amb el suport del Grup Popular per arribar fins a les últimes conseqüències, i, a la vegada, hauria executat dos accions fonamentals: primer, ajudar a un col·lectiu discriminat i, en segon lloc, la satisfacció personal del deure més ben complert.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara, invito el representant de Convergència i Unió, senyor Graells, que tingui la bondat de prendre la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. GRAELLS: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, m'esforçaré tot el que sàpiga per fer una reflexió seriosa respecte a aquest tema que de cap manera, al meu entendre, tindria justificació —per la seva importància— tractar-lo supèrfluament.

D'acord amb el que deia el senyor Víctor Torres, els tributs cedits no són tributs propis de la Generalitat, i això vol dir —com tots els il·lustres diputats saben— que no és el nostre Govern autònom el qui dicta la normativa en aquesta matèria o el qui estableix els tipus imposables —em refereixo als articles 3, 11 i 13 de la Llei 41/81, de Cessió de Tributs.

L'any 1981, per exemple —hi feia referència el senyor Víctor Torres—, el tipus que estava fixat per les transmissions patrimonials era el 4%. L'any 82, s'enlaira al 5%; el 84, al 6%, i això obliga tots els contribuents a pagar el 84, un 50% més que l'any 81. Que quedi clar, doncs, que d'aquest increment del 50%, n'és responsable única l'Administració central, i això representa, en pessetes corrents, un increment d'aproximadament el 200%, que és al que feia referència el senyor Pere Ayguadé. La Conselleria sempre ha seguit —era la seva obligació— les orientacions del Ministeri d'Economia i Hisenda i les valoracions les ha fetes i les fa utilitzant els mateixos criteris, i als quals l'Estat ens obliga en l'article 13.a) de la Llei.

Vull dir també que anualment la Conselleria té una inspecció i que en els informes que s'adjunten als pressupostos de l'Estat mai s'ha dit que s'hagi efectuat una sobrevaloració, simplement una valoració no adequada a la vigent; mai s'ha dit, això. D'altra banda, cap interès podia tenir el Departament en recaptar més perquè, segons la fórmula establerta que tenim fins al desembre de l'any passat, no suposava increment en el finançament de la Generalitat, i hauríem perjudicat el contribuent

català respecte als de la resta d'Espanya.

Per tot això, s'adonava el senyor Ayguadé, que la corba de la gràfica a què feia referència en la seva interpellació i que va tenir l'habilitat d'ensenyar-nos, sortia per la mateixa cota, exactament, a què ens va abocar els criteris de recaptació dictats per Madrid. I, evidentment, també va influir-hi el fet que l'any 1982 es van presentar 160.000 declaracions de transmissions patrimonials i el 1985 383.000, i també va influir que l'any 1982 es van presentar 10.600 declaracions de successions i l'any 1985, 14.000.

Tanmateix, i referent a l'apartat 2 de la Moció, s'ha de tenir present que en el marc legal vigent és impossible efectuar revisions de les valoracions efectuades; les liquidacions són fermes un cop passats quinze dies de l'ingrés si no s'ha efectuat cap reclamació. Assenyalar també, que en el possible supòsit de disconformitat en els valors aplicats, el contribuent podia fer sempre la taxació pericial contradictòria, procediment en el qual té la garantia que el perit que dirigeix la qüestió és designat pel jutge.

Per tot això, nosaltres votarem en contra del punt 1 i el punt 2 de la Moció presentada.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, de realitzar una campanya informativa respecte als drets i deures tributaris del contribuent, en les delegacions territorials es realitza informació puntual als contribuents, igualment que a col·lectius interessats, com poden ser assessors fiscals, gestors administratius, gestories i gremis de contribuents. I el senyor Basáñez es va comprometre a intensificar la campanya d'informació que fins al moment havia dut a terme la seva Conselleria en la publicació d'alguns tríptics. Per això no creiem oportú que s'obligui, amb una moció, a fer el que formalment ja es va comprometre a dur a terme el Conseller, i menys dintre del context en què està formulada aquesta Moció.

Tots els il·lustres diputats saben que l'any 1983 es van revisar les bases imposables de rústica i pecuària. Els increments, en alguns casos, van superar el 200%. Pagesos, ramaders, organitzacions agràries, alcaldes i tot el món rural es van mobilitzar perquè consideraven aquest procedir del Ministeri d'Hisenda injust, discriminatori i demagog. Injust: perquè aquesta revisió, atenent l'evolució dels preus pagats i cobrats pels pagesos en la dècada, de cap manera no es podia justificar l'alta. Discriminatori: als terrenys agrícoles de Catalunya se'ls va fixar una base imposable molt superior respecte a les similars de la resta d'Espanya.

Base imposable: horta primera, regadiu Tarragona, 85.000 pessetes; Saragossa, 28.000. Horta regadiu segona, Tarragona: 74.000 pessetes; Saragossa: 24.000. Horta regadiu tercera, Tarragona: 63.000 pessetes; Saragossa: 18.000.

Això potser pot contestar el senyor Maties Vives la discriminació tributària de què són objecte els catalans respecte a la resta d'Espanya, però que de cap manera els culpables en podem ser nosaltres.

Una mica demagog; una mica demagog, senyor Pere Ayguadé, sí. Vostè sabia que més o menys avui faria referència avui a això: «Un sol carrer de Lleida paga més contribució que tots els pagesos.» La recorda aquesta frase, senyor Pere Ayguadé? La pot recordar, perquè és seva.

Les bases imposables cadastrals de rústica, imposades per les taules de la contribució rústica i pecuària del Ministeri d'Hi-

senda, obliga avui a l'hereu d'una explotació agrària de Barcelona, Girona, Lleida o Tarragona, en una valoració amb base cadastral, a pagar dues i tres vegades més del que es pagaria per aquesta en altres indrets de la resta d'Espanya. Ni el Departament d'Economia i Finances, ni el Govern de la Generalitat, ni aquest Parlament, ni cap institució autonòmica, han tingut responsabilitat, per la seva part, en aquest greuge comparatiu tan greu que es fa a tots els pagesos de Catalunya; ningú de nosaltres hi pot fer res, perquè qui fixa la base imposable és el mateix Ministeri d'Hisenda.

La Llei de l'Estatut de l'Explotació Familiar Agrària i dels Agricultors Joves, del 24 de desembre de 1981, que preveu una reducció d'un 50% de la base imposable de l'impost sobre successions, quan compleixen certs requisits, és preceptiu també que, prèviament, el titular de l'explotació hagi nomenat el col·laborador únic beneficiari d'aquesta reducció. Vull dir amb això, que tot i que aquesta norma va ser plenament recolzada pel Grup de Minoria Catalana —i que la considerem un pas molt important en alguns casos—, per exemple, quan són més d'un els fills que treballen en la propietat, el compromís d'assenyalar a un d'ells únic successor és insalvable pel pare i la mare titulars d'aquestes terres. Per això, el Grup de Minoria Catalana, a iniciativa de la sectorial d'agricultura, sensibilitzada pel trauma econòmic que generació rere generació significa afrontar aquest impost, va presentar al Congrés dels Diputats l'any 1984 una proposició de llei, en la qual textualment, es demana: «Estaran exemptes d'impost de successions les explotacions familiars agràries adquirides per herència o llegat, sempre que es compleixi el requisit de la continuació de l'explotació de manera directa per l'hereu o legatari, i fins al moment en què aquestes es transmetin per qualsevol negoci a inter vius, sens perjudici del que estableix l'article 64 de la Llei General Tributària.» Aquesta proposició va estar rebutjada amb els vots del PSOE. De tota manera, senyor Vives, m'ha de reconèixer una cosa: que, almenys, aquest tipus, si nosaltres hi tinguéssim competència, no l'incrementàrem; el fariem desaparèixer.

El senyor Calahorra Téllez, ponent del PSOE en el torn en contra d'aquesta proposició de llei, sempre respectuós i fins i tot m'atreveria dir i afirmar que sensibilitzat per aquesta, no es va estar de dir —ho cito textualment—: «El flash de todo lo que está ocurriendo, que para pagar el impuesto de sucesiones la gente tenga que vender la propiedad, esto no deja de ser una situación caricaturesca, que en muchos casos es importante y en otros dolorosa.»

Finalment, vull palesar la preocupació que sempre ha demostrat Convergència i Unió amb el trauma que generació rere generació han d'afrontar les explotacions agràries familiars, afrontant l'impost de successions, i la voluntat inequívoca d'acabar amb aquesta situació, que en alguns casos podríem qualificar de sagnant.

També vull dir que les valoracions efectuades pel Departament, vull dir i repetir que les valoracions efectuades pel Departament —fins avui— d'Economia i Finances és el resultat sol i exclusiu de les directrius que dicta el Ministeri d'Hisenda.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al senyor Pere Ayguadé

posicionar-se en relació amb l'esmena presentada per l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, per posicionar-me respecte a l'esmena del Grup del PSU de Catalunya. Però crec que hi ha hagut un conjunt d'aflusions (*remor de veus*), a pesar de l'intent del grup majoritari d'aquesta Cambra de... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau. Silenci, si us plau. Un moment, senyor Diputat. Silenci, si us plau. En tot cas, aquesta Presidència, si estima que fa referència a algunes aflusions, advertirà a l'Il·lustre Diputat.

En tot cas, ja ho ha dit la Presidència, que aquest és un torn per dir si accepta o no l'esmena corresponent. I vol recordar a l'Il·lustre Diputat, aprofitant la circumstància, que no és un torn en contra. Simplement.

El Sr. AYGUADÉ: Precisament, senyor President, és el que li volia demanar, que utilitzant, en un altre tema que no correspon al de transmissions patrimonials, uns titulars de la premsa que crec que en aquest cas se m'ha atribuït a mi una actitud demagògica, crec que és una aflusió...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Pot contestar aquesta referència que li ha fet l'Il·lustre Diputat.

El Sr. AYGUADÉ: Després n'hi diré tres més, senyor President. (*Rialles.*)

Com vostès poden veure, la Presidència em dona la raó en una aflusió, almenys. Aquesta aflusió és referent a què, en un moment donat, en un impost que no té res a veure amb aquest, que és el dels valors cadastrals, jo vaig fer unes declaracions, en les quals deia que els pagesos, respecte als valors cadastrals, avui no paguen en funció del que haurien de pagar, en alguns llocs. I això és així perquè les valoracions, l'actualització de les valoracions, s'ha fet en uns pobles i en uns altres, no. I, així, els pagesos d'uns pobles paguen moltíssim i els altres pagesos de la gran majoria de pobles paguen poc.

Però també els deia a aquells pagesos, que aquells diners no se n'anaven cap a Madrid, ni tan sols se n'anaven cap a la Generalitat. Es quedaven en el seu municipi, perquè el noranta i tants per cent de la quantitat recaptada per contribució territorial rústica i pecuària va a parar a mans del seu ajuntament, i també els deia que en els pobles rurals, les finances d'un ajuntament és com un gran sac, que els diners que hi entren són dels qui viuen en aquell poble, i, evidentment, el que no paguen per una via, ho han de pagar per una altra.

Senyores i senyors diputats, respecte a la ciutat de Lleida, el que deia és que es pagava més per contribucions, en aquest cas urbanes, per un sol barri de la ciutat de Lleida que per tota l'horta de Lleida, no tots els pagesos de Lleida; tota l'horta de Lleida. I això, en números, és veritat.

Però és que, a més a més, la continuació de l'article els deia a aquells pagesos que no s'havien de preocupar pel que pagaven de contribució territorial rústica i pecuària, i els pagesos ho entenien, perquè per a qualsevol pagès d'aquest país és un orgull pagar molt, perquè vol dir que té molt.

Senyor President, hi ha hagut altres aflusions, però li demanaria que tingués molt en compte respecte a una del Grup Popular, en la qual es deia que és el que hauria fet o no hauria fet un diputat més il·lustrat o més..., no sé com ho ha dit, exactament. Crec que aquesta és una aflusió, en la qual l'estratègia a

portar a terme en el futur respecte a aquesta moció, dependrà del que es voti en aquesta Cambra, i dependrà del que es voti en aquesta Cambra perquè es demanava una investigació, en el segon punt, que, fruit de la investigació, jo, senyores i senyors diputats, amb les dades oficials d'aquesta investigació, no arxivaria, sinó que crec, i invitava, en aquest cas, el Consell Executiu que realitzés les accions pertinents, les accions pertinents per perseguir —judicialment, evidentment— tots aquells que hagin vulnerat la Llei, com a funcionaris o com a contribuents.

Senyores i senyors diputats, crec que en la Catalunya que vivim avui, en la qual fer una acció judicial en contra de la Generalitat és molt mal interpretat, senyores i senyors diputats, penso que era una oportunitat d'or donar-li al Consell Executiu la possibilitat que sigui ell qui depuri allò que no funciona bé...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, crec que passa de l'al·lusió a la rèplica, i, ho lamento, però no...

El Sr. AYGUADÉ : Tenint en compte què ha passat —jo sóc disciplinadíssim en aquest cas (*rialles*)—, tindrè en compte el que deia el senyor Diputat Maties Vives.

Nosaltres acceptarem l'esmena del Grup del PSU perquè realment ha treballat amb aquesta Moció, perquè ni un sol dels diputats sobre el territori de Catalunya pot en aquests moments dir en aquesta Cambra que no sabia el que estava passant; ni un de sol. Ho sabien tots. Hi ha hagut un diputat que ho ha portat a la Cambra; un grup que ho ha portat a la Cambra; uns altres grups no ho feien. I ho sabien; ho sabien. Perquè els sindicats pagesos havien denunciat amb noms i cognoms corrupteles, pressions, sobrevaloracions —sindicats no d'esquerres, no la Unió de Pagesos—, o progressistes —no la Unió de Pagesos—, sindicats fins i tot conservadors, sindicats que alguns diputats que m'han replicat dient : «No, això són números, això són unes altres coses...», senyores i senyors diputats, hi pertanyen aquests sindicats. I que havien deixat perfectament clars que pagesos d'aquest país, però també petits propietaris, de pobles o de grans viles, s'han hagut de vendre part de la seva propietat, per bé d'una valoració. I m'importa, com a diputat del Grup Socialista, molt poc que un altre grup d'un partit germà, com en aquest cas és el PSOE, no tingui la suficient sensibilitat per entendre que la venda d'una petita propietat per poder pagar a un petit propietari que viu del seu treball no sigui important. A mi, des de petit, em van ensenyar que no em fixés en el veí de la vora que anava en ruquet; sempre em van explicar que em fixés en aquell que anava en un tractor de cent cavalls.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats aquesta Moció, amb el benentès que, en principi, pel que ha escoltat aquesta Presidència, imagino que, el punt 3, cal votar-lo separatament.

Per tant, votariem el punt primer, el punt primer bis, que ha estat acceptat de l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i el punt segon.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts han estat rebutjats per 32 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Correspon ara el punt tercer... Perdó, 3 abstencions, sí. Correspon ara al punt tercer.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Ara sí, aquest punt ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Mineria de Potassa

El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Mineria de Potassa, que va presentar fins fa poc l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del PSUC. Per defensar aquesta Moció, té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, per defensar aquesta Moció subsegüent a una interpellació de l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti, que, en aquest cas, sí que podem dir que ha passat a millor vida; ha passat de l'oposició en aquest Parlament al Govern de la ciutat de Barcelona.

Aquesta és una Moció lligada a un tema que jo crec d'una gran importància, econòmica i social, i, en aquest sentit, vull agrair la presència a la Cambra de l'Honorable Conseller d'Indústria.

Per entrar en la Moció, els vull recordar les quatre dades essencials que van motivar la interpellació.

Per una banda, les característiques que la potassa és un producte estratègic, a Catalunya i a Espanya i que també ho és per a la comarca d'aquest Diputat, per al Bages. Que a tot el món només hi ha dotze països productors de potassa; que a Catalunya es produeix el 83% del total de l'Estat espanyol; que entre el 40 i el 50% d'aquesta producció s'exporta, i que les previsions —les previsions— són que, a un ritme del creixement de l'extracció del 3% anyal, hi ha material per a un període entre 50 i 70 anys. I cal afegir, a això, que l'extracció de les potasses té, en aquests moments, 1.500 llocs de treball directes i afecta els pobles de Sallent, Balsareny, Cardona i Súria, de la comarca del Bages, i no parlem ja dels llocs de treball indirectes i de la importància que té per a aquests pobles.

Bé, quins són els problemes que té el sector de les potasses? En primer lloc, hi ha una dificultat —i això va ser substanciat ja en la interpellació— de la mecanització de l'extracció, i això requereix una important mà d'obra; per tant, hi ha un encariment constant del producte.

Hi ha, per una altra banda, una caiguda del preu internacional de la potassa, i, per altra banda, fruit de tota aquesta dinàmica, les empreses han portat l'explotació per sota de la rendibilitat, i això està situant-nos davant d'una perspectiva de crisi.

A aquests arguments, donats ja quan es va substanciar la interpellació, cal afegir un element —que jo considero important—, que és l'entrada de capital especulatiu —a través del grup KIO, Torras Hostench, ERT— i que afecta tres de les quatre mines que hi ha a la comarca del Bages.

Bé, davant d'aquesta situació, la nostra preocupació és què cal fer, i, en aquest sentit, vam fer la interpellació. És a dir, què cal fer, i què cal fer per part del Govern, evidentment, que

és qui està en disposició d'actuar. I què cal fer a partir del que entenem nosaltres que són els problemes —i en això vam coincidir amb el senyor Conseller en el seu moment—, i no només què cal fer, sinó quin programa d'actuació hi ha, perquè aquest no és un tema que va esclatar fa quatre dies, sinó que és un tema que s'arrossega des de fa bastants mesos.

Resposta de l'Honorable Conseller : una acció davant de l'Administració central i de la CEE per tal de preservar els preus, davant del que l'Honorable Conseller considera que hi ha una política de *dumping*. Declaració del Bages de zona de preferent localització industrial, per part de la Generalitat. I declarar de tenir la zona del Bages com una zona assistida del FEDER.

Bé, nosaltres, a partir d'aquí, entenem que hi ha un cert programa, unes certes perspectives d'actuació per part de la Conselleria, quan hi afegim —en paraules de l'Honorable Conseller : «Torno al principi : la nostra acció és de preus i de compensació de preus i de protecció *antidumping* en els preus de la potassa. En gestions prop de la Comunitat Econòmica Europea, i quant al tractament del tema, els nostres contactes amb Unió de Explosivos Río Tinto i amb l'INI, que són els propietaris de les mines principals de potassa que hi ha a Catalunya, i els ajustos tècnics i de tot tipus que els hem donat per millorar les explotacions. Doncs, és clar que fem un seguiment complet d'aquest tema.» Per tant, nosaltres interpretem —a partir d'explícitament el que es diu i el que es pot entendre— que existeix un problema d'actuació, que la Conselleria no està al marge d'aquest problema. I nosaltres ens en congratulem, d'això; pensem que aquesta és l'obligació del Govern de la Generalitat.

Posteriorment a aquesta interpellació, es reuneix..., no ho recordo ara, es parlava, em sembla, d'una conferència sobre la mineria a Catalunya, d'una gran importància, inaugurada per l'Honorable President de la Generalitat, en —que hi van haver diverses ponències i tal, curiosament, cap de la potassa— jo és un dels temes que m'ha sorprès més—, i en aquest marc apareixen algunes dades. Es parla, per exemple, que s'haurien d'invertir 25.000 milions en noves instal·lacions; l'Honorable Conseller anuncia la creació de la Cambra Minera de Catalunya, etcètera. Jo els dic tot això perquè jo vull refermar una idea, i és que existeix un programa d'actuació, existeix alguna cosa; això es desprèn de la intervenció de l'Honorable Conseller i de la documentació d'aquestes jornades, etcètera. Llavors, què és el que pretenem nosaltres? Pretenem, modestament, que el Parlament jugui el paper que entenem que ha de jugar, que és conèixer aquest programa. Conèixer la política del Consell Executiu a través de la Conselleria d'Indústria, en relació amb aquest tema de les potasses.

I, per això, presentem la Moció següent : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar, en el termini de tres mesos, un programa d'actuació que assegurï el manteniment i el desenvolupament de les explotacions de mineria de potassa, de la comarca del Bages.» A aquesta Moció no hi ha hagut esmenes, això podia ser bo o pot ser dolent; sembla ser que pot ser dolent. Per què no hi ha hagut esmenes, entenc jo? Potser perquè algú pretén, o es pot interpretar, fins i tot pot quedar clar, que nosaltres d'alguna manera volem collar el Consell Executiu en el sentit de dir-li : «Vostè ens ha de portar un pla que garanteixi, que assegurï, que faci, que tal i

tal.» Bé, en tot cas, no és aquesta la nostra voluntat; ja li ho deixo clar d'entrada, no em repliquin per aquesta via. El pla existeix —segons vostè va dir—; nosaltres el volem conèixer i, evidentment, si hi ha un pla —i amb això em remeto a les altres paraules de l'Honorable Conseller, que diu : «... fins que no trobem aquesta solució que tots desitgem.» Bé, doncs, nosaltres el que volem és conèixer això, no volem res més que això. Volem un pla que assegurï, que garanteixi, i tal, però sabem les dificultats, entre altres coses perquè hi ha un problema dels preus de la potassa que no es resol en aquesta Cambra, però entenem que si hi ha un pla, tenim, el Parlament, dret a conèixer-lo i, en tot cas, en aquest sentit, això ja ho hem dit abans, nosaltres estem contents que existeixi i hi hauria suport en allò que fos necessari, del nostre Grup, minso, ja ho sé, però hi hauria el suport en la idea que existís un pla que anés en aquesta direcció, i tal.

Per tant, perquè volem que el Parlament jugui el paper que l'Estatut li dóna; perquè entenem que tenim el dret polític i moral de conèixer aquesta política, aquest pla que té el Consell Executiu, nosaltres el que demanem és que en el termini de tres mesos s'informi la Comissió corresponent d'aquest pla.

Res més, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de posicionament en relació amb la Moció. Té la paraula l'Il·lustre senyor Casanovas, en representació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories, bé, nosaltres hem de dir que el nostre Grup cada dia és més escèptic sobre la utilitat d'aprovar o no aprovar mocions o altres resolucions en aquesta Cambra. Ja el propassat mes de juliol el meu company i Diputat senyor Albert Alay va denunciar uns incompliments d'una sèrie de mocions aprovades feia temps per aquest hemicicle, i, doncs, no se'ns va donar cap argument vàlid perquè aquelles mocions aprovades per aquí, per aquest Parlament, per una majoria, no s'hagin portat a terme.

També la setmana passada, en el curs del debat general, denunciarem el total incompliment de les resolucions que van ser aprovades en el debat del mes de febrer sobre l'estat de l'autonomia, i tampoc no se'ns va donar cap explicació del perquè això no es duia a terme.

Bé, en aquest context, se'ns fa molt difícil entrar a aprovar o a donar el nostre suport a una moció que..., bé, el senyor Padullés aquí ens l'ha descrita molt diferent de la lletra que hi ha aquí, perquè, si no ho recordem malament, en els antecedents que hi havia, que es donaven en la presentació de la interpellació que va tenir lloc —en aquell moment la va presentar el senyor Lucchetti—, es va arribar a la conclusió, tant per part del senyor Lucchetti com per part del senyor Conseller que en aquell moment hi va intervenir, que la causa fonamental de l'actual estat delicat d'aquest sector s'ha produït a conseqüència de la caiguda dels preus internacionals; en això hi va haver unanimitat per part de les dues persones que van intervenir, que era la caiguda de preus internacionals el que havia produït la situació actual, la situació delicada d'aquest sector.

Davant d'aquesta situació, nosaltres creiem que l'actuació més realista —per defensar la potassa catalana— és l'apuntada

pel senyor Conseller en aquella intervenció. Si les nostres competències ens obliguen, desgraciadament, a demanar la presa de mesures *antidumping*, per part de la Comunitat Europea, i no la podem fer nosaltres directament perquè no podem, no tenim la manera de fer-ho, doncs, ho hem de fer a través de la via del Govern espanyol.

Això, nosaltres ho veiem com una situació realista, una forma d'intentar i, al mateix temps, amb unes mesures complementàries —que ja s'hi ha referit el senyor Padullés abans—, un pla de desenvolupament no solament del Bages, sinó també del Berguedà, doncs, d'impulsar la industrialització —diguem-ho així, en general— genèrica de tota aquesta zona. Nosaltres creiem que això és bo, creiem que és una manera pragmàtica de desenvolupar això; ara, el que no sabem veure de cap manera —i li ho diem amb tota sinceritat, senyor Padullés— és que, davant d'una situació complexa on hi ha una sèrie de factors que no depenen ni de nosaltres ni de l'Estat espanyol, sinó de qüestions de comerç internacional força complexos, que aquí es va dir, d'entrada, de potasses amb *dumping* provinents d'Argentina, unes, i de Rússia, les altres, amb explotacions que semblava que eren molt més fàcils que no pas les nostres; d'altra banda, es va reconèixer que les explotacions catalanes estaven ben dotades, ben «utillades» per a poder desenvolupar d'una manera coherent la seva tasca, no veiem que el Govern de la Generalitat —amb tota sinceritat li ho diem—, no veiem que en el termini de tres mesos pugui presentar no un pla, com vostè deia fa un moment, sinó un programa d'actuació que no solament assegurí el manteniment de les condicions actuals, sinó que, a més a més, i malgrat tot, desenvolupi les explotacions mineres. Això, francament, què més voldríem! Ens agradaria molt poder-ho votar, però creiem que és una utopia, i, per tant, nosaltres, en aquest sentit, sentint-ho moltíssim, en aquesta Moció ens abstindrem.

Moltíssimes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Colomé posicionar-se en nom del Grup parlamentari Popular.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha estudiat amb molt d'interès la Moció presentada pel PSU, en relació amb les explotacions de la mineria de potassa de la comarca del Bages, atès que som conscients de la problemàtica que les envolta en aquests moments. Aquesta problemàtica, que és de pèrdua de mercats, en disminuir el nostre nivell de competitivitat, ha estat provocada per la caiguda dels preus a nivell internacional, com molt bé es va dir a l'hora que es va fer la interpellació. I aquesta situació del mercat, que entenem que és conjuntural i transitòria, solament pot ser palliada amb una acció de protecció per a les nostres potasses, que, com tota acció que en aquests moments s'ha de fer, d'influència en un mercat, no es pot fer des de Barcelona, ni es pot fer des de Madrid, sinó que s'ha de fer des de Brussel·les.

El *dumping* que alguns països estan fent amb les seves potasses, sols pot ser frenat amb mesures *antidumping*, preses per la Comunitat Europea, de la qual nosaltres en formem part. Aquesta, entenem, és l'única actuació a fer per a assegurar el manteniment de les nostres explotacions de potassa a Catalunya, i, des d'aquí, el nostre Grup demana a la Conselleria d'In-

dústria que multipliqui les seves actuacions envers el Govern central, a fi d'aconseguir que la Comunitat Europea fixi uns muntants compensatoris a la importació de potasses extretes en països tercers. Volem recordar, a aquests efectes, que Catalunya és actualment la gran productora de potassa de l'Europa comunitària, atès que pràcticament no existeixen mines de potassa a la resta dels països del Mercat Comú, i els nostres principals competidors són els països de l'Europa de l'Est.

Dic això perquè no podem, en cap cas i molt menys en aquest, limitar-nos a esperar iniciatives d'altres països comunitaris afectats. Som nosaltres els qui hem d'aconseguir de Brussel·les, a través del Govern central i juntament amb ell, la protecció transitòria que les nostres explotacions requereixen. No ens podem pas adormir, perquè ens hi juguem molt. Val a dir que, al nostre entendre, els productors espanyols de potassa estan pagant, conjuntament amb tants d'altres sectors econòmics del nostre país, la deficient negociació que la nostra Administració central va portar a l'hora del nostre ingrés al Mercat Comú. No es va aconseguir llavors que França, importantíssim comprador de potasses per al seu consum, renunciés a la globalització i contingentació de les seves importacions de potasses espanyoles. Els contingents fixats no desapareixeran —una vegada més hem de repetir la data— fins a l'any 1992. Si no s'aconsegueix, abans d'aquesta data, que França liberalitzi el seu mercat d'importació, o de no aconseguir les mesures *antidumping* que ha de prendre Brussel·les, el que avui és una crisi conjuntural pot esdevenir una real i perllongada crisi, que, a la fi, sí que portaria com a resultat la nostra pèrdua de competitivitat en els mercats internacionals, i un desfasament important entre la nostra tecnologia i la dels nostres competidors. Llavors, la superació de la crisi hauria de passar necessàriament per un pla de reconversió del sector, que no hi ha dubte que reuniria uns costos de tot tipus molt més carregoses que si assolim ara el nostre objectiu.

La Generalitat tampoc seria en aquest cas la que hauria de portar a terme aquest pla que hem mencionat de reconversió, per molt que suposem que col·laboraria amb ell.

És per tot el dit fins ara, que el nostre Grup no donarà suport a la Moció del PSU; no creiem que sigui necessari el programa que es demana en la Moció, donat que entenem que la Generalitat, pel que fa referència a la comarca del Bages, ja va iniciar amb el Decret 247/85 una línia d'actuació quant a ajuts industrials es refereix. Els ajuts a la indústria establerta o que s'estableixi en comarques de preferent localització industrial són dels pocs ajuts econòmics de la Generalitat amb un gran efecte multiplicador d'inversions. El nostre Grup, que tan crític s'ha mostrat amb altres ajuts de la Generalitat i del mateix Departament d'Indústria, es mostra plenament d'acord amb aquest tipus d'ajut que finança part dels interessos dels préstecs a les empreses. Sols voldríem que el camí iniciat amb el Decret 247/85 continués endavant i no s'aturés. Ara bé, pel que es refereix a la problemàtica posada de manifest per aquesta moció, repetim que la solució ha de venir d'un fre que Brussel·les posi a les importacions *dumping* de països tercers.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor President. Bé, el nostre Grup sí que donarà suport a aquesta proposta; intentaré explicar-los el perquè, a veure si amb la meua intervenció arribo a aconseguir que algun dels grups que ha dit que no la votaria, arribi a votar-la.

Nosaltres entenem que després del debat que va succeir en aquesta Cambra hi va haver jo diria uns punts amb els quals tots estàvem d'acord. Primer punt : que les sals potàssiques eren un bé important, era un bé important que calia protegir; que el servei que fa per produir fertilitzants agrícoles no té preu, el futur de l'agricultura en pot dependre en un moment donat i que, per tant, és un bé important que cal protegir a Catalunya. Penso que en això vam tots estar-hi d'acord que les sals potàssiques s'havien de protegir i que eren un bé important de mantenir de cara al futur del nostre país.

Segon punt : que, evidentment, l'agricultura s'ha de protegir perquè en depèn l'alimentació nostra i la dels nostres fills, el futur, i, per tant, doncs, era un bé que servia per a l'agricultura, *ergo* l'agricultura també s'ha de protegir, per tant, en aquest punt, pensàvem que estàvem tots d'acord aquí a la Cambra. També estàvem d'acord que la situació internacional de competitivitat d'aquests productes havia produït una davallada en la rendibilitat d'aquestes explotacions, i que, per tant, aquí hi havia unes dificultats que calia que tinguéssim tots presents —i penso que el Diputat senyor Padullés ha manifestat el que ja va manifestar el senyor Lucchetti. Per tant, ens sembla que hi havia uns punts que hi estàvem tots d'acord, però en el que no estem d'acord és en la manera d'enfocar, de resoldre aquest problema, pel senyor Conseller —i que en aquest moment, em penso que en manifestacions de l'Honorable Diputat del Grup Popular sembla que caminin pel mateix sentit, semblava que, bé, hi havia una situació que el mercat havia de resoldre, que, en qualsevol cas, les mesures *antidumping* del Mercat Comú segaven un camí per resoldre aquesta situació, però que això estava així i que, en definitiva, doncs, si la cosa potser ha d'anar malament i s'ha de tancar alguna explotació, no es va dir, lògicament, però que, en definitiva, s'esperava a resultes que la política internacional en aquest aspecte que pogués fer el Mercat Comú, doncs, el que resultés, i, en definitiva, llavors veuríem.

Nosaltres creiem que això no s'ha de fer sols així; és evident que el que demana la Moció és un pla, un pla que tingui present la necessitat de les sals potàssiques per a Catalunya, d'ara i del futur; que tingui present la situació dels països internacionals, evidentment, que ho tingui; que tingui presents les mesures que pot fer la Comunitat, evidentment que sí. Però que, tot plegat, això, amb un objectiu que ens agrupa a tots els grups aquí —i perdonin la redundància—, que és la necessitat de futur que poden tenir les sals potàssiques ara i per a Catalunya, cal que fem un pla per veure com podem mantenir això amb una previsió a curt, a mitjà o a llarg termini. L'únic que demana, em penso jo, aquesta Moció és aquest pla, que no defuig cap de les dificultats que hi ha en presència i que són les que el senyor Diputat del Grup Popular estava manifestant i que segurament vostè va manifestar. Per tant, penso que, una cosa i l'altra no són incompatibles, sinó que el fet que el Govern com a tal, assumint aquesta responsabilitat que té com a govern de Catalunya d'un bé important, natural de Catalunya, no pugui estar sense tenir un pla de previsió de cara al

futur; que ha de tenir present tots aquests elements, i que ha de tenir present, com deia el senyor Padullés, que hi ha un grup —KIO— que amb molta visió, moltes vegades especulativa, ha intervingut en aquest tema, també, i que potser pot condicionar moltíssim una resolució que pot anar contra els interessos reals de Catalunya d'un bé natural que tenim i que ens ha de servir també de cara al futur. Per tant, em penso que cal, és necessari que el Govern faci aquest pla tenint presents totes aquestes coses, que ningú les hi discuteix, però que d'alguna manera o altra, assumirà unes responsabilitats que en altres camps ha assumit, i que jo, al senyor Conseller, públicament de vegades li he manifestat : recentment hi ha una empresa que s'està resolent per l'acció també del Govern de la Generalitat, i això és bo, i segurament tampoc hi havia totes les competències per arreglar-ho tot, evidentment que no; doncs, aquesta política d'assumpció de responsabilitats penso que és la que pot donar fruits al nostre país.

Per tant, jo penso que la proposta que fa el Grup del PSU... I, senyor Padullés, aquest tema es va tractar en el congrés de la mineria; sí, el va tractar el senyor Moya, Director General d'Explosius, hi va participar, jo hi era present, i va manifestar que tampoc érem tan poc competitius, perquè deien que el tema del transport fa que els nostres preus encara puguin tenir una sèrie d'incompatibilitats en relació amb els altres; per tant, tampoc les coses estan tan així, però, bé, es va tractar aquest tema, tema també important. Per tant, jo penso que la proposta del PSU és perfectament assumible per la Cambra i que, assumint-la, es donaria un pas en aquesta assumpció de qüestions que poden afectar ara i en el futur un bé natural per a Catalunya, que no podem deixar a l'atzar del que pugui passar en el mercat o de les especulacions d'un grup, per més pessetes que hi posi ara en aquest moment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jordi Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I PLANAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria començar per centrar una mica el tema respecte a la crisi de la potassa en el nostre país.

Durant la segona meitat de l'any 1985 va començar un desequilibri entre l'oferta i la demanda en el mercat internacional de la potassa, que s'aguditzà durant el 1986 i sembla que ha continuat durant el primer semestre d'aquest any, malgrat que en el segon semestre està experimentant una certa recuperació.

Diverses són les causes que han coincidit en aquesta situació, com és la reducció d'exportacions dels productes agrícoles dels Estats Units, o com és el greu problema d'excedents, agrícoles també, que de forma tan destacada estan afectant la Comunitat Econòmica Europea, i han motivat l'adopció de mesures restrictives de les produccions agràries, que es tradueix en una reducció del consum de fertilitzants en general i de la potassa en particular. Països amb gran capacitat de consum, com són Brasil, Mèxic, Xina, etcètera, han pres mesures de contenció de les exportacions a causa dels greus problemes que els planteja l'evolució del seu deute extern i la manca de divises per afrontar-ho. La Unió Soviètica, primer productor mundial de potassa, ha adoptat una política d'augment d'exportacions amb l'objecte de compensar la manca de divises originades pel deute del petroli.

Israel ha aguditzat la seva ja tradicional agressivitat comercial amb l'adopció d'una sèrie de decisions que es concreten en l'augment de producció i de les exportacions i la reducció de preus.

La nostra entrada en el Mercat Comú i la consegüent i immediata aplicació de les mesures de liberalització del comerç exterior han coincidit amb el desequilibri del mercat mundial de potassa, en afavorir, mitjançant els baixos preus, la penetració de l'oferta exterior en el mercat espanyol, i això s'ha materialitzat en diverses importacions.

Davant d'aquesta realitat, i per evitar la continuïtat de la tendència importadora i de totes les conseqüències negatives que podrien derivar-se'n, s'han aconseguit bonificacions en els preus establerts. (*Remor de veus.*)

Tema a part mereix el de la reducció... Jo, no ho sé..., no sé si mereixo l'atenció del meu Il·lustre contradictor! Tema a part és la relació nostra amb França, atesa la gestió de monopoli que enfronta les nostres importacions de potassa, que ve practicant el Govern francès pel que es refereix a la potassa simple i als seus abonaments complexos. La subsistència d'aquest monopoli, com ja ha dit algun il·lustre orador anterior, és deguda a un defecte tècnic en el tema del tractat d'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea. Malgrat això, el mercat francès té el màxim d'interès per als nostres productes de potassa, com també s'ha dit, per l'avantatge logístic que ens proporciona una alta competitivitat. (*Remor de veus.*)

Els diners i els fabricants d'abonaments potàssics, amb el total suport de les administracions, han realitzat gestions tendents a aconseguir l'eliminació d'aquesta situació de monopoli. De moment, i aquest és un afer de gran importància, s'ha aconseguit que la Comissió de les Comunitats Europees hagi publicat en el diari de la CEE una recomanació al Govern francès per la qual se li demana que elevi considerablement els contingents d'importació de la nostra potassa fins a la total liberalització l'any 1992.

En posar en pràctica l'esmentada recomanació suposaria una millora molt important per al compte d'explotacions de les nostres mines. Entenem que seria un fet molt positiu que la totalitat de la nostra conca potàssica fos explotada per una sola empresa, tal com succeeix en d'altres països, la qual cosa comportaria avantatges, com són el millor aprofitament del jaciment, una millor racionalització de l'explotació, una optimització, tant dels recursos tècnics com humans com financers, etcètera. I de tot això se'n derivaria una important reducció dels costos de producció, una optimització de les inversions i, per tant, una major facilitat de penetració en els mercats.

Per tancar aquesta qüestió, voldria recordar-los que estem referint-nos a un producte que ha de concórrer en un mercat fortament internacionalitzat —més d'un 60%— i que, consegüentment, es mou per agents i motivacions d'àmbit mundial que, no cal dir-ho, s'escapen a la nostra voluntat.

Referint-nos a la Moció que vostès ens proposen i amb la qual pretenen que el Govern, en el termini de tres mesos, presenti un programa d'actuació que assegurí no sols el manteniment, sinó el desenvolupament del sector, nosaltres creiem que per totes les consideracions que abans els he fet, per les característiques pròpies del sector, per la seva pròpia dinàmica, i, molt especialment, per unes darreres dades, per tot això, la seva proposta és irrealitzable. Li prego que no vulgui veure en

això un motiu per defugir el tema, ans al contrari, vostè sap que nosaltres creiem que res del que passa a Catalunya li és aliè a la Generalitat, i em sembla que la convocatòria que vostè ha rebut —o rebrà— referent a la Comissió d'Indústria, per parlar de la política industrial a Catalunya, és una bona prova en aquest sentit.

El que succeeix és que, com una vegada un molt honorable company del nostre grup li va dir a un company del seu grup. «coincidim amb el diagnòstic, però diferim en el tractament.» I, per això, ens oposarem a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Bé, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats aquesta Moció.

Vots a favor d'aquesta Moció, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reserva de Places de les Residències del Temps Lliure per a les Centrals Sindicals Majoritàries

La darrera Moció que cal substanciar és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reserva de Places en les Residències del Temps Lliure per a les Centrals Sindicals Majoritàries, Moció que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo sóc d'aquells diputats que sempre tenen la sort de defensar la darrera moció. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, Il·lustre senyor Diputat. Prego a la Cambra silenci, per favor. Moltes gràcies.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies a vostè. És a dir, quan tots ja estem cansats, ja és tard, hi ha molts escons buits..., bé, només voldria dir... (*Remor de veus.*) No, no passo, no passo; si m'ho diu la presidència, sí; vostè, no. Només voldria dir que la nostra Moció pretenia —i pretén ni més ni menys— que es respecti la igualtat d'oportunitats dels treballadors, en el sentit que puguin accedir amb peu d'igualtat a les residències de temps lliure, en la temporada alta, que és quan són més llamineres, estiguin afiliats a una central majoritària o bé estiguin afiliats a una central minoritària, o no estiguin afiliats a cap central sindical. Em remeto al *Diari de Sessions*, quant a la defensa de la nostra interpellació, i en ella dèiem —i nosaltres ho reiterem aquí— que, del que es tracta és del ple respecte de la llibertat sindical, interpretada per part del nostre Tribunal Constitucional i per tots els fòrums internacionals en un doble sentit, positiu i negatiu; és a dir, és llibertat sindical el dret d'adscriure's, i, en funció d'això, tenir uns determinats avantatges, i també en un aspecte negatiu en el sentit del dret de no-afiliació.

Per consegüent, partint d'aquest principi a què ens remet el començament de la nostra Constitució envers els textos inter

nacionals, i aquí podríem citar el pacte de Nova York o de Dret Social de Roma, etcètera, creiem que aquesta mesura que al seu dia va establir la Conselleria de Treball i que es manté, és contrària a la Constitució, en tant que contrària, a la vegada, a aquestes normes de dret internacional.

D'altra banda, aquesta mesura tampoc té justificació des d'un punt de vista de legislació ordinària. Ens deia el Conseller que això havia estat una còpia mimètica del que s'havia signat en ocasió de l'ANE de l'any 1982. Bé, de llavors ençà ha plogut bastant, hi ha hagut l'acord interconfederal del 83, hi ha hagut l'AES, amb vigència el 85 i el 86, no sabem si ara hi haurà concertació o no, però, en qualsevol cas, el que és evident és que mentre aquesta reserva existia, com deia abans, en l'ANE de l'any 82, desapareix en els altres acords-marc, la qual cosa és força significativa perquè quan una norma és explícita i en els textos posteriors o subsegüents desapareix, si més no això s'interpreta regularment com una voluntat d'ambdues parts de fer desaparèixer aquesta situació preestablerta. En canvi, aquí a Catalunya ens dediquem a copiar, com deia abans, l'ANE del 82 i a mantenir aquesta, si més no, tradició.

Per consegüent, entenem que des d'un punt de vista de legalitat ordinària en el constitucional tampoc es pot sostenir seriosament el manteniment d'aquest avantatge per als afiliats a determinades centrals sindicals.

Però —i en tercer lloc—, tampoc nosaltres arribem a entendre quines són les raons polítiques que fan que es mantingui aquest avantatge.

Nosaltres entenem que la representació dels sindicats ha de comportar una posició d'obertura al diàleg i de representació i participació institucional, i crec que el Govern i la força majoritària que li dona suport va perdre l'ocasió d'or per explicitar una voluntat en aquesta línia, quan el dia 8 va rebutjar la proposta de resolució número 3, del Grup Socialista, on es deia: «El Parlament insta el Consell Executiu a prendre les mesures necessàries que garanteixin la plena institucionalització de les organitzacions sindicals i empresarials a Catalunya, per tal que puguin exercir amb plena normalitat les seves funcions.» I, això, va ser rebutjat pel Grup de la majoria, malgrat el suport —em sembla recordar— de quatre, dels altres quatre grups de l'oposició.

Nosaltres creiem que com es demostra una voluntat en aquesta línia és amb actes institucionals, no amb situacions de lleure i algunes vegades de folklore. Nosaltres només hi trobem una explicació política, i és que es pretén —mitjançant com es feia abans, en determinades situacions, donant estampetes o espills—, distreure l'atenció del personal i, en comptes de posar el dit a la nafra i buscar solucions a problemes importants, establir unes altres situacions que podríem qualificar gairebé de succedànies.

Això, ho repeteixo, per a nosaltres no té cap explicació política, llevat que el grup majoritari sigui partidari —i així es constata, potser— no d'un sindicalisme reivindicatiu ni tan sols d'un sindicalisme participatiu, sinó, pràcticament, perquè per voluntat política es vol mantenir els sindicats en una situació que sembla que és la que avui està generalitzada en tot l'Estat, de dispensadors de serveis als seus afiliats.

I és per això que nosaltres mantenim aquesta Moció, i demanem el suport de vostès, senyores i senyors Diputats.

Moltes gràcies a tots vostès i a vostè, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara a l'Illustre Diputat representant de Convergència, l'Illustre Diputat senyor Castellnou defensar l'esmena presentada en aquesta Moció. Té la paraula per fer-ho.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, jo estic personalment molt d'acord amb algunes de les afirmacions del senyor Esteve, tant de les que ha dit avui fa un moment com de les que va dir el dia que va substanciar-se la interpellació, però, amb tot, entenc que el nostre Grup hi ha de presentar una esmena —que és la que ja està presentada—, que té, bàsicament, tres objectius, que entenc també que aquests tres objectius poden ser fàcilment assumits pel Grup Popular.

Hi ha un primer objectiu, que és el de l'esmena: contribuir a potenciar el pluralisme sindical.

Un segon objectiu, que és contribuir a evitar possibles discriminacions entre les centrals sindicals, i, en tercer lloc, contribuir a consolidar l'existència de bones relacions institucionals de col·laboració entre l'Executiu i els sindicats.

És veritat que aquestes fórmules de col·laboració —com deia abans el senyor Esteve amb unes altres paraules— tenen una importància desigual; per exemple, és molt més important per a nosaltres les relacions que es donen en el si del Consell de Treball que algunes altres fórmules, però, entre aquestes altres, entenem que la reserva del 50% de places en les residències de temps lliure en temporada alta a favor de les centrals sindicals és també una fórmula de col·laboració institucional.

Per altra banda, al nostre entendre —i d'una manera molt seriosa—, creiem que aquesta reserva no constitueix una vulneració ni de la Constitució ni tampoc de l'Estatut d'Autonomia, ni de l'Estatut del Treballador, ni de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical, ni, en definitiva, de cap qualsevol norma interna ni tampoc de cap norma derivada d'un tractat internacional. I, a la vegada, també ens agradaria deixar aclarit que no entenem que aquesta reserva constitueixi de cap manera una intenció per part de la Generalitat de marginar els treballadors, o els treballadors no afiliats, sinó que cal veure-la com l'interès que té la Generalitat de potenciar aquests canals de col·laboració de què parlava abans.

En definitiva, per a nosaltres, aquesta reserva el que vol fer és ajudar —com deia al principi— que hi hagi un major i millor pluralisme sindical, que les relacions siguin més fructíferes entre els sindicats i la Generalitat, i, en aquest sentit, creiem que si bé —com deia vostè, senyor Esteve— la reserva del 50% d'aquestes places fins ara —ho repeteixo, fins ara—, a favor de dues centrals majoritàries podria representar una certa discriminació a favor d'aquests sindicats, entenem que a partir d'ara això pot canviar si vostè accepta la nostra esmena, que presentem avui. No val la pena recordar que aquesta reserva a favor de les dues centrals —UGT i Comissions— fins a aquest moment, era, en bona part, deguda al fet que fins ara era difícil de saber quin era el coeficient de representativitat d'aquestes centrals en el conjunt de les eleccions globals a Catalunya. En canvi, en aquests moments, ja de cara al 88, es disposarà d'un nou índex que permetrà d'una manera proporcional fer extensiva aquesta reserva a totes les centrals sindicals que siguin, com a mínim, suficientment representatives.

D'altra banda, també penso que seria bo de recordar que, en

aquest sentit, hi ha un precedent, no exactament sobre reserva de places, però sí aplicable al cas, que és la part que dintre dels pressupostos de treball, el Parlament cada any va aprovant a favor de les centrals sindicals en forma de subvencions. Si vostè ho recorda, i els senyors diputats i les senyores diputades també ho recorden, aquestes subvencions abans, anteriorment, eren només destinades a Comissions Obreres i a UGT, però ja l'any passat, en el pressupost de l'any passat, a conseqüència d'una sentència del Tribunal Constitucional, varen ser també repartides proporcionalment a totes les centrals sindicals que operen a Catalunya.

Per tant, per aquests motius, senyor Esteve, jo li suggereixo cordialment que accepti aquesta esmena del Grup de Convergència i Unió, per aquests motius que jo li he dit, que em penso que són fàcilment acceptables per vostè, i, a més a més, perquè, recordant el que vostè va dir en el moment de la interpellació —llegeixi's el paràgraf—, entenem que la nostra esmena coincideix també amb les seves paraules en aquest punt. Vostè va dir : « Això ha motivat la nostra interpellació del mes passat, on preguntem al Consell Executiu quins són els propòsits de capteniment sobre el manteniment sí o no d'aquesta reserva, o bé si això es fa extensió, entenem nosaltres, com s'hauria de fer a totes les altres forces sindicals i, per què no?, a tots els treballadors, al marge de la seva sindicació o no i a favor d'una central sindical o d'una altra. » D'aquest paràgraf, llegit sencer, jo ara només li vull remarcar les frases concretes, que són : « si això es fa extensió, entenem nosaltres, com s'hauria de fer a totes les altres forces sindicals. »

Això és el que, en definitiva, diu la nostra esmena, senyor Esteve i, per tant, estem d'acord amb les seves paraules d'aquell dia i, com deia al principi, també amb bona part de les que ha dit avui, i per això crec que la nostra esmena pot ser fàcilment acceptada per vostè.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President. Bé, és una mica difícil posicionar-se quan s'ha presentat un text i hi ha una esmena, aleshores t'has de posicionar i no saps encara què és el que caldrà votar. Per tant, reservo la decisió del vot, fins que sàpiga què és el que es posa a votació.

De tota manera, jo voldria dir-li una cosa, senyor Esteve. Estic molt d'acord en alguna cosa; per exemple, en la qüestió de les centrals sindicals més representatives. En aquest aspecte, penso que podem compartir-ho perfectament, nosaltres som partidaris d'un pluralisme, no acceptem —com no ho va acceptar tampoc el Tribunal Constitucional— el criteri de major representativitat; en fi, creiem que hi ha altres sindicals i altres centrals sindicals i que també el Govern de la Generalitat ha tendit a prosseguir una política de seguidisme del que ja s'havia establert en els acords de l'ANE i no n'ha volgut modificar res fins ara. Ara sembla que diuen que sí, que volen modificar-ho i el Diputat de Convergència i Unió, doncs, ja parla del pluralisme sindical; en fi, jo desitjaria que el pluralisme sindical fos molt eficaç, també més eficaç encara el pluralisme polític, naturalment, perquè fos més efectiu en aquesta

Cambra, però, en definitiva, no sé què és el que se n'aprovarà.

El que jo també voldria indicar-li per contra, al senyor Esteve, és que, evidentment, pot semblar una discriminació el fet d'atribuir una quota del 50% als sindicats, tota vegada que potser no hi ha el 50% de treballadors que estiguin afiliats a totes les centrals sindicals, en conjunt; és possible, però, d'altra banda, també penso que és una cosa que va a favor..., o sigui, que facilita la tasca administrativa del Govern de la Generalitat, perquè si no encamina, el Govern de la Generalitat, a través de les centrals sindicals les possibilitats d'incorporació en aquestes places del temps lliure, aleshores, hauran d'instalar unes oficines del temps lliure, que, segurament, ens sortiran bastant més costoses i que s'hauran de pressupostar per a l'exercici vinent. Aleshores, jo penso que la fórmula de deixar un percentatge a favor de les centrals sindicals —amb la reserva d'allò de les majoritàries o no—, penso que és prudent, és convenient de fer aquesta reserva, almenys de moment i en el moment que se sàpiga exactament quina és l'avaluació total, el percentatge total que correspon a cadascú, potser sí que aleshores val la pena de distribuir percentualment el 50%, el 40, el 60 o el que es decideixi.

Per tant, nosaltres, si quedés tal com l'ha presentada, votàrem en contra; segons el que s'hi incorpori i com s'hi incorpori, en definitiva, el text que quedi, aleshores prendríem una determinació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores diputados, no vamos a entrar en el juego del 1 ni del 50%, no es ése el tema. Nosotros, nuestro Grupo parlamentario, el Grupo parlamentario del Partit Socialista Unificat de Catalunya, no ha presentado ninguna enmienda por considerar que se trata de una moción que vendría, en caso de aprobarse, a mantener el *status quo* actual, a continuar estrechando el cerco y poniendo dificultades a los sindicatos —dificultades que se vienen intentando continuamente, sobre todo es un tema bastante apreciable, estos hechos pueden constatarse con relación a Comisiones Obreras y a UGT, y me referiré a ello—, en el fondo, lejos de reconocer los derechos y el papel de los sindicatos para en el fondo, lejos de reconocer los derechos y el papel de los sindicatos para el mejor desempeño de su función, la Moción, en caso de prosperar, introduciría elementos de tensión y confrontación al no resolver el problema fundamental.

Los sindicatos, en tanto que organizaciones sociales, son un bien —además de que son para la defensa de los trabajadores— para la sociedad; son una base fundamental, los sindicatos, e imprescindibles para la defensa de los derechos de los trabajadores. Son una garantía para la consolidación de la democracia y para el desarrollo de las libertades nacionales. Los sindicatos, señores diputados y diputadas, y en este caso Comisiones Obreras —al que me honro en pertenecer— tienen una larga y brillante trayectoria por la libertad sindical, por el respeto a los derechos sindicales, dentro de la pluralidad que hemos defendido siempre, por los derechos sociales y por el conjunto de los derechos nacionales de Catalunya. Las fuerzas políticas democráticas —y en este caso las fuerzas parlamentarias— deberían

ser las primeras, deberían ser las primeras y las más interesadas en potenciar el papel de los sindicatos en la sociedad. Sin embargo, no resulta así en muchos casos.

Éstos vienen siendo, en el tiempo, vienen siendo desconsiderados por fuerzas políticas que han surgido al calor de la lucha de los trabajadores o en los tiempos fáciles de la libertad lograda.

En relación con las residencias del tiempo o del *Temps Lliure*, conviene dejar claro que éstas fueron traspasadas a la Generalitat en diciembre de 1980 —las ubicadas en Cataluña, entiéndase— y que tienen su origen y creación en la estricta obra sindical de Educación y Descanso de la organización sindical española, que el movimiento obrero enterró, de la cual se han aprovechado durante cuarenta años otros que no eran trabajadores. Tiene, pues, el carácter de bienes del patrimonio sindical. La cesión del 50% de las plazas de las residencias del tiempo lliure a los sindicatos mayoritarios, com son el caso de Comisiones Obreras y UGT, durante la temporada alta de verano, es una decisión de la Generalitat en función del Acuerdo Nacional de Empleo —ANE. La Generalitat es la administradora; los sindicatos hacen sólo y exclusivamente la función de canalizadores —se dedican a ser canalizadores—, traspasando a la Generalitat las plazas solicitadas, cumpliendo rigurosamente el orden de solicitud, y trasladando a la Administración por correo certificado las plazas solicitadas a las que tienen acceso los trabajadores a través de los sindicatos representativos, de acuerdo con los criterios expuestos en el Estatuto de los Trabajadores y en la Ley Orgánica de Libertad Sindical, y, señores, ustedes son los que discriminaron en las Cortes a los trabajadores, al no estar representados con un 1% que nosotros, mi Grupo parlamentario, ante el Estatuto del Trabajador defendíamos esta posición y ustedes, todos los diputados representados en Madrid, votaron en contra de los derechos y de las libertades sindicales, discriminando a los demás.

Y eso lo puedo decir porque está en el Diario de Sesiones, ustedes echen mano. Fueron ustedes, que hoy plantean esta cuestión.

Pero el objetivo de Comisiones Obreras, señores, además de recordarles eso, que es bueno que lo tengan en cuenta, y además de recordarles que ha habido elecciones cuatro veces, que han marcado —cuatro veces, en libertad— cuál es el panorama, decirle que el objetivo de Comisiones Obreras no ha sido el 50 ni el 1, ni el 10. El objetivo que ha venido planteando Comisiones Obreras, y que sigue planteando, es que se cree el Institut Català del Temps Lliure, y que los bienes públicos provenientes de la extinta organización sindical, que son bienes traspasados a la Generalitat y las residencias del tiempo lliure en este caso, los sindicatos tengan la participación que les corresponde, es decir, que estén representados los sindicatos, conforme corresponde ahí. En Andalucía se ha creado, y los sindicatos tienen una participación, y ustedes han tenido el 50% para no dar paso a un proyecto que hay ya hace años en la Conselleria de Treball pasado por la Administración, que debe estar cubierto de polvo, para no solucionar el problema porque les va muy bien así; a ustedes les va muy bien, así.

Nosotros no nos ponemos al 1, pero yo les hago la siguiente pregunta a ustedes : hemos defendido la representación sindical de todos, y de eso queda constancia en el Diario de Sesiones de las Cortes. Y siempre en la ilegalidad la hemos defendido, la

libertad sindical, y la seguimos defendiendo. Pero ahora les voy a preguntar a ustedes : Conforme al respeto a los derechos políticos y democráticos, ¿por qué no defienden también ustedes el 1% de representación de las fuerzas políticas que concurren a las elecciones democráticas y ustedes no serían lo que son? Ustedes no serían lo que son, y si gobernaran, no gobernarían en mayoría; seamos consecuentes y defendamos los principios democráticos de participación y de respeto a la proporcionalidad en todos los campos. Por eso vamos a votar en contra. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista, a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. D'una manera molt breu, perquè alguns dels arguments que pensava explicar els ha dit molt bé l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García.

Si nosaltres no hem presentat esmenes a aquesta Moció, no és perquè haguem considerat que aquesta Moció era poc important o perquè realment ho ha estat, ans al contrari, des del nostre punt de vista la Moció és perfectament ben construïda i coherent amb el text de la interpellació que va substanciar l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol.

Si no hem presentat esmenes és perquè la nostra posició neix o rau d'una filosofia bastant diferent, que fa difícilment compatible l'esmenat parcialment al contingut d'aquesta Moció. No està prevista, diguem-ne, en el Reglament l'esmena a la totalitat de les mocions ni tampoc tindria sentit perquè desvirtuaria probablement el contingut o la idea que volia donar el senyor Joan Esteve en la seva interpellació i en la nostra Moció.

Quin és el nostre punt de vista? El nostre punt de vista, ho ha dit molt bé el senyor García fa uns moments, és o parteix que els béns del Temps Lliure formen part del patrimoni sindical, i des d'aquesta concepció nosaltres hem discutit sovint en el Parlament la necessitat, primer, de crear l'Institut del Temps Lliure, després, en un intent de flexibilitat —perquè semblava que les posicions estaven certament allunyades—, hem i hem intentat dialogar amb el Govern per tal d'arribar a possibles fórmules mixtes, que ens acostessin a aquest Institut del Temps Lliure. Malauradament això no ha estat possible, però la nostra filosofia és aquesta i difícilment compatible amb el text de la Moció, raó per la qual nosaltres votarem en contra, i ens reservem per a més endavant la necessitat de continuar aquest debat, que doni solució definitiva a un tema que encara està per resoldre.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al proponent de la Moció posicionar-se en relació amb l'esmena presentada. L'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Si m'ho permet, de l'escó estant; senyor Castellnou, el tema que aquí plantejem no és pas, al nostre criteri, un tema quantitatiu, sinó que és fonamentalment un tema qualitatiu. Que quedi clar que la nostra posició va molt més enllà de l'esmena de vostès; evidentment, perquè nosaltres no estem defensant només el sindicalisme minoritari. Nosaltres estem defensant també que estigui en peu d'igualtat

els drets de tots els treballadors, de tots, dels afiliats i dels no afiliats, perquè el patrimoni sindical, no pas l'històric, l'acumulat, pertany a tots els treballadors, als afiliats i als no afiliats. I en aquesta línia és en la que nosaltres plantejàvem aquesta Moció.

Vostè ha fet esment a una cosa que és certa, que és que els pressupostos de la Generalitat, d'acord amb un criteri constitucional, ja donen entrada per fomentar el sindicalisme —que és cert que és bo per consolidar tota democràcia—, donen entrada també a les altres centrals sindicals sobre la base de sentències del Tribunal Constitucional, la primera del novembre del 83, si no ho recordo malament, arran d'un recurs de la CNT pel tema de l'ús temporal dels locals dels antics sindicats. Però, és clar, l'exemple no em serveix, perquè quan estem parlant de gaudir temporalment dels locals, dels pressupostos —o l'altra sentència, la dels 8.000 milions, de l'època que manava la UCD—, evidentment, allò, aquests béns immobles o dineraris només es poden repartir, evidentment, entre els sindicats; no es poden repartir a favor d'aquells que no estan sindicats. Per tant, l'exemple no és vàlid.

Ara bé, com que el moviment es demostra caminant, nosaltres, tenint en compte l'estructura de les diferents forces i vots existents aquí en el Parlament, i essent enormement pragmàtics, nosaltres anunciem que acceptarem la seva esmena, i, ho repeteixo, no perquè ens satisfaci totalment, però «menys dóna una pedra». Nosaltres entenem que amb això ja hem fet un favor als afiliats als sindicats minoritaris, i, evidentment, no abdiquem ni renunciem a continuar defensant també els no afiliats.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. Per tant, passem a votació aquesta Moció, que, per tant, correspon a la modificada pel Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat aprovada per 59 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Preguntes

Entrem ja en el darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, tot indicant als il·lustres senyors diputats que la primera i la quarta pregunta han estat posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'emissió d'un programa de Vostè jutja dedicat a un conflicte entre un club de futbol i un jugador

Per tant, anem a substanciar la segona pregunta, que és la que adreça al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol, en relació amb el programa *Vostè jutja*, dedicat al conflicte d'un club de futbol i un jugador, que tot seguit referirà.

Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol. Aquesta Presidència demana als il·lustres senyors diputats que es mantinguin en silenci; moltes gràcies.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una prova més que el Reglament no és pas, diguem-ne, només una norma del joc, en aquest cas seria esportiu, sinó una sincera cotilla que ens constreny a tots, i que fa que les coses perdin tota actualitat.

Certament, la pregunta estava presentada el mes de març; per les circumstàncies que siguin, se substancia avui i, en definitiva, jo no sé si dir —tenint en compte com ha anat la història de l'afer— si ja ha perdut actualitat, o bé, posposant-la potser una mica més la tornarà a recobrar.

El problema vostès el saben molt bé : un determinat club molt important de casa nostra va tenir un plet amb un jugador molt conegut. El que va passar és que el mateix dia del judici, al vespre, es plantejava el supòsit que sempre planteja aquest programa de televisió *Vostè jutja*, i on vostès, com saben, es va demanant el veredict popular a les diferents comarques de Catalunya. Nosaltres entenem que això no mereix el qualificatiu que m'ha semblat sentir des d'aquí, perquè això no és cap bestiesa ni cap bajanada; creiem, sincerament, que el que paral·lelament, mentre hi ha un problema *sub iudice*, un problema que pot ser petit, però que, en definitiva, crida molt l'atenció pública, no és seriós que un mitjà de comunicació estatal faci un judici paral·lel, perquè entenem que això és un possible atemptat a la independència que ha de presidir, evidentment, l'actuació judicial.

Al cap de tots hi ha hagut altres problemes jurídics a Catalunya, més o menys importants. Jo em pregunto quina opinió haurien tingut si alguna televisió hagués plantejat un simulacre de judici.

Nosaltres formulem, senyor Conseller, aquesta pregunta, esperant una resposta satisfactòria, però, sobretot, desitjant que per unes circumstàncies similars no haguem de venir aquí a reclamar, una vegada més, la independència del poder judicial.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, abans de contestar concretament la pregunta, que podria fer-se gairebé amb un monosíl·lab, jo voldria plantejar una qüestió prèvia; però com que no voldria entrar en polèmica, i menys a aquestes hores, la presento, la plantejo en un sentit dubitatiu, és a dir, sense que ni jo mateix em pronunciï en un sentit o en un altre.

Però, realment, jo tinc els meus dubtes, senyor Esteve —i nosaltres dos som companys de professió al marge del càrrec que en aquest moment estem ostentant—, jo tinc els meus dubtes, sincerament, que el fet que vostè invoca constitueixi una agressió a la independència judicial.

Per mi la independència judicial ve configurada per uns principis molt més elevats, molt més importants, com són la divisió de poders, l'autogovern del poder judicial, és a dir, la capacitat d'establir la seva normativa, d'aprovar els seus pressupostos, d'establir els sistemes de selecció dels jutges per a la llibertat funcional del jutge i dels tribunals, per a la inamovibilitat dels jutges, i la veritat és que, davant d'aquests principis que la nostra Constitució tracta de respectar, encara que després hagin sofert algun desviament, penso que el tema que vostè porta a la Cambra és relativament banal, i no sé si mereix el

qualificatiu d'agressió a la independència judicial.

Bé, també els mitjans de comunicació tenen els seus drets a la informació, a la llibertat d'expressió; també tenen el seu *status*, i per tant, aquí també es pot donar una possible confrontació, i ja dic que no vull pronunciar-m'hi perquè no va per aquí la meua resposta concreta a la pregunta que vostè formula.

Penso, també, que difícilment aquesta coincidència amb el programa televisiu i el judici de magistratura, difícilment podria ser buscada intencionadament per raó de la preparació que requereix un programa d'aquesta índole i també un judici d'aquesta envergadura a la Magistratura de Treball. De manera que es pot atribuir el fet també a una coincidència més o menys desgraciada.

Per altra part, per altra part, el tema plantejat a la Magistratura de Treball era el de la resolució d'un contracte d'un jugador amb el seu club de futbol, i segons se m'informa —i aquí admeto que pugui estar equivocat, perquè jo, aquest programa, no el vaig contemplar—, però que el problema jurídic —que és el que hauria pogut tractar de forçar-se la voluntat o la llibertat, o cohibir la llibertat del jutge—, que es presentava en el programa televisiu era diferent; era també un problema entre un jugador i el president del seu club, però jurídicament el tema era diferent. No puc assegurar-ho, senyor Esteve.

Bé, es dona la circumstància, a més a més, i no és per menystenir-la, que també segons les notícies que tinc —insisteixo en què no vaig veure el programa—, que el veredict que van donar aquests jurats que intervenen en aquest programa era favorable al jugador i la sentència de va dictar la Magistratura de Treball era favorable al club, de manera que, en tot cas, hem d'admetre que aquest programa no va tenir, va ser de nul·la incidència en la ment de l'òrgan jurisdiccional que havia de fallar el problema real, no el fictici.

Bé, també li puc assegurar, que jo sàpiga —i gairebé puc assegurar-li que jo ho sabia—, que no s'ha produït cap queixa per part del poder judicial, ni de l'Audiència Territorial, ni de les màximes autoritats territorials d'ordre judicial, ni de la Magistratura de Treball, ni del magistrat que va fallar aquest assumpte.

Però, en definitiva, jo dono alguns elements de judici, que crec que poden interessar a la Cambra i al diputat autor de la pregunta, però, en definitiva, contestant-la, li he de dir que el Govern de la Generalitat no ha pres ni prendrà, per ara, cap mesura respecte a aquest programa. Si es produís una tardana queixa —cosa difícil de creure a aquestes altures, perquè realment el tema, i amb això, senyor Esteve, vostè té raó, el tema ha perdut, per ara, actualitat—, però si es produís una queixa *a posteriori*, potser el tema seria reconsiderat. No s'ha produït, i nosaltres entenem que la responsabilitat d'aquest programa recau exclusivament en el Director de Televisió de Catalunya o, en últim terme, en el Director General de la Corporació, o en els organismes de la Corporació, però que, de cap manera —i en això m'emparo amb el Reglament de la Corporació de Ràdio i Televisió que vostè coneix tan bé, o possiblement millor que jo—, en cap cas aquesta és una matèria d'incumbència del Consell Executiu i que immiscir-se amb una advertència, amb una mesura sancionadora, crítica en relació amb aquest programa seria realment introduir-nos en un terreny que no ens correspon de cap manera, que no és el propi.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat té la paraula per replicar.

El Sr. ESTEVE I ORIOL (*de l'estó estant*) : Telegràfic, senyor President. Senyor Conseller, potser m'he expressat malament. Jo no he dit que s'anés directament a buscar una agressió a la independència. Dic, i em sembla que així ho formulo : «segurament no buscada». Per tant, l'element intencional evidentment l'exclo.

Estic content que vostè hagi dit una cosa que constarà, doncs, en el *Diari de Sessions* : «que ha estat una coincidència desgraciada», i amb això, d'alguna manera, em dono per satisfet, perquè és tant com una manifestació de voluntat política que dintre del possible s'han d'evitar aquestes circumstàncies.

El dret evident dels mitjans d'informació? Ningú discuteix el dret dels mitjans d'informació. Tots sabem, com a juristes, que de tota manera els drets no són absoluts, però en qualsevol cas el que sí criticava jo en la pregunta —i segueixo criticant— no és el programa en si, sinó el resultat final, que és l'enquesta popular sobre una situació, que jo crec que no té prou informació, que era idèntica la situació de fet que la que es jutjava; era la situació d'un jugador que, per un enfrontament amb el president del club, no se'l deixava jugar, i això és el que donava peu a una demanda resolució de l'article 50 de l'Estatut.

En qualsevol cas, nosaltres, igual que li dic que certament podria interpretar-se com una situació de pressió no buscada sobre la independència, que, certament, no va fructificar, perquè el magistrat va fallar al revés d'aquests jurats populars, en canvi, això té una altra lectura negativa, i és que d'alguna manera la gent es pot sentir dissociada, allunyada de les resolucions judicials. Per tant, permetin també assenyalar que, encara que sigui per això, potser no és bo.

I acabo dient que, de la mateixa manera que m'havia conformat quan he sentit «la coincidència desgraciada», jo haig de dir que em preocupa una cosa; em preocupa el que ha dit vostè al final, que sembla ser que el que faci la Corporació Catalana o el que faci TV3 és una cosa en la qual vostès no tenen ni facultats ni voluntat política d'entrar-hi, perquè diuen que no els correspon. Jo em remeto no al Reglament, sinó a la Llei de creació de l'ens, a l'article 83, i a les facultats del Consell Executiu per nomenar els màxims òrgans d'aquesta Corporació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Bé, President. Molt breument, en primer lloc, vostè no ha dit que fos una agressió intencionada, i jo em penso que tampoc li he imputat aquesta afirmació; m'he limitat a dir que possiblement no ho era, d'agressió, en cap cas, i que possiblement el fet en si mateix tampoc era intencionat.

He dit —i és cert— que la coincidència podia ser desgraciada. Jo penso que he matisat més, i he dit «més o menys desgraciada», però és possible que no hi hagi posat aquest matis. En tot cas, la considero desgraciada, i ara potser lamento que el descontentaré una mica, perquè essencialment l'hi considero perquè el programa hauria pogut tenir el mateix interès televisiu i de coneixement de l'opinió pública, doncs, fet en uns moments diferents i hauríem estalviat la preocupació que a vostè, senyor Diputat, i a altres persones, a altres persones del seu nivell i del seu prestigi, hagin pogut produir-los.

I, per últim, li he de dir que si el Consell Executiu intervingués en la programació i en segons quins temes de la Corporació i de la Televisió, serem objecte de crítiques molt dures, perquè —insisteixo— ens immisciríem allà on no ens correspon, i per tant, és un d'aquells casos que no ens correspon.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies...

(*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, per una qüestió d'ordre.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sobre quina base?

El Sr. VIVES : Sobre la base de l'article 63 del Reglament de la Cambra. Per demanar, si m'ho permet el senyor President, per quins motius el Consell Executiu ha demanat la posposició de la pregunta número 4 que figurava en l'ordre del dia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Un segon, que demanaré o reclamaré l'escrit corresponent. (*Pausa.*) Vostè sap que hi ha una facultat que té el Consell Executiu de demanar la posposició..., i sempre... (*Pausa*) No, no, jo li llegiré estrictament el text i després li diré el que fa al cas : «El Conseller sotasignat, d'acord amb el Reglament de la Cambra, article 128.6, sol·licita a la Mesa del Parlament que la pregunta amb resposta oral», a què es referia el senyor Diputat, és a dir, la 12152, »sigui posposada per a la sessió vinent.» És a dir, en cap cas el Reglament diu que hagi de motivar la raó per la qual posposa aquesta pregunta, sinó simplement que té la facultat de posposar-la.

Aquesta Presidència, òbviament, complint el Reglament, ha concedit aquesta posposició.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, simplement per dir que el nostre Grup considera que això és ajustat al Reglament, i, en qualsevol cas, deixar constància, simplement, en el *Diari de Sessions*, que ja ha estat una pràctica habitual que, quan un Conseller volia fer això —sempre li hem respectat—, però, com a mínim, tenia l'elegància parlamentària de comunicar-ho al diputat interpellant, cosa que en aquest cas no s'ha fet. Deixar constància, simplement, d'això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els subcomptes detallats del
pressupost d'explotació de la
CCRTV els anys 1985 i 1986*

Bé, passem ja a la propera pregunta, que és la pregunta que formula l'Illustre Diputat senyor Simó Pujol, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el mes de desembre de l'any 86 vaig adreçar una pregunta per escrit al Consell Executiu en la qual li demanava el detall del compte d'explotació de l'any 85 i 86 referent a treballs realitzats per altres empreses i professionals, i a l'haver, el concepte d'altres ingressos financers.

El Consell Executiu em contesta dient : «Miri, l'article 64 ara és l'article 50, i l'article 74, l'haver, ara és l'article 40, i el que vostè demana, doncs, està englobat en el compte 506 i en el 402.» I aleshores, com que jo demano un detall d'un compte d'explotació, el Consell Executiu, sí, és clar que ha de

saber què és un compte d'explotació, és un compte numèric, i en comptes de contestar-me amb números em diu : «Miri, el compte 506, que és el que vostè demana, del 64, és : contingut, treballs realitzats per empreses professionals, contractació de professionals, despeses, etcètera; deu apartats. I a l'haver, això que demana d'altres ingressos financers, són : ingressos i interessos bruts i diferències de canvis.» Aquesta és la contestació : número?, ni un.

Bé, veient això, m'ho rellegeixo i dic : «Doncs no ho has fet bé això; això, no ho has preguntat bé. Aleshores, li faig una altra pregunta al Consell Executiu el 3 de març, perquè em contesti per escrit, i li dic : «Bé, miri, escolti, l'article 64, que vostè diu que és el 54, però que el que jo demano és el 506, i que vostè diu que consta de : treballs realitzats, contractació, despeses, etcètera», i relaciono els deu punts, «faci'm el favor de dir-me quin és l'import en pessetes de cadascuna d'aquestes partides», 3 de març, «i referents a l'any 85 i a l'any 86.» Molt bé, el dia 8 d'abril, contestació del Consell Executiu, i diu : «Miri, tal com li hem dit, el que vostè demana és el 506, i el 506 són 116.964.000 pessetes», i després continua detallant tot el capítol 50; 116.964.000 pessetes. I quant a l'haver, no el del 74 —perquè ens hem adaptat al Pla de Comptabilitat, i ara resulta que és el 402—, doncs bé, són 8 bilions de pessetes.

Bé, aleshores, jo dic : senyor Conseller, si se'm diu que és el 506 i hi ha deu conceptes del 506..., és clar, que em diguin que són 116 milions de pessetes, això ja no calia que ho demanés jo, perquè, és clar, això ja ho sabíem; jo li demano el detall del concepte 506.

I, amb vista d'això, com que per escrit no ens entenem, doncs aleshores jo li faig la pregunta per oral, i li dic : senyor Conseller, quin és el detall en pessetes corresponent a cada un dels subcomptes que vostè m'ha detallat —ja no els que detallo jo—, els que vostè em diu que són els 506, que ja ho accepto, aquests deu punts, quin és el detall en pessetes d'allò que vostè em contesta amb data 30 de gener.

Aquesta és la pregunta, senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara..., el torn corresponent a l'Honorable Conseller senyor Bassols, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la meua sorpresa va en augment, senyor Pujol. Sí, vostè sap, no voldrà —i suposo que no—, no em negarà que jo aquesta tarda he intentat aclarir la situació d'aquestes preguntes, perquè vostè està en un error i potser jo hi participo una mica ben involuntàriament, perquè jo li asseguro que el meu propòsit és facilitar-li totes les dades que vostè demana.

Però vostè fa referència, alludeix a una pregunta que va formular el desembre i que li va ser contestada el 30 de gener. En aquesta resposta, i el text del *Diari de Sessions* aclarirà molt bé el que vostè ha dit —jo l'escoltava amb molta atenció—, en el text d'aquesta resposta, en cap cas —d'aquesta primera pregunta contestada el 30 de gener— parlem que el concepte tal és ara el número tal, ni parlem de res de tot això. La meua resposta és tan breu i tan concreta que en els límits de temps que tenim ara la puc llegir : «les quantitats abonades»..., perquè vostè demana quantitats abonades, per Presidència a la Corporació,

transferències, transferències fetes del Govern a la Corporació de Ràdio i Televisió, és el que demana en la pregunta de desembre (*remor de veus*), la tinc davant, miri! Em remeto al *Diari de Sessions*, al *Butlletí del Parlament* i a les gravacions existents. Bé, i jo li vaig contestar, aquesta és contestada el 30 de gener : «les quantitats abonades són les especificades en les partides pressupostàries del Departament de Presidència que a continuació es relacionen», i li relaciono quatre partides, dues que fan referència a l'any 85 i dues que fan referència a l'any 86, i acabo dient «les transferències s'han efectuat d'acord amb la sollicitud de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i amb les disponibilitats de Tresoreria en el compte corrent de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió». És la meua resposta del dia 30 de gener.

I vostè, que després fa una altra pregunta, evidentment, pel març fa una altra pregunta, i que li contestem a l'abril —sempre per escrit, li contestem a l'abril—, en aquella és on li diem que els conceptes que vostè menciona no es corresponen amb els del pla de comptabilitat que portem nosaltres i que, a més a més, l'any 85, la comptabilitat no estava informatitzada i en aquell moment sí, i li donem les dades que vostè demana, que corresponen als conceptes a què vostè es refereix, encara que vagin amb un número diferent. Però aquesta pregunta, de març i d'abril, eliminem-la, perquè vostè ara torna a la del 30 de gener. Vostè, en la seva pregunta diu ben clar : «Quin és el detall, en pessetes, corresponent a cada un dels subcomptes detallats per l'Honorable Conseller Secretari del Govern, amb data 30 de gener de 1987, en contestació a una pregunta que se li va formular per aquest Diputat el mes de desembre.» Bé, per tant, vostè demana el detall d'uns subcomptes, quan en la pregunta que li va ser contestada el 30 de gener vostè demanava transferències; no parlava de subcomptes i, jo, de tota manera, doncs, l'únic que li puc donar en aquest moment —perquè contesto congruentment la seva pregunta— és el detall de les transferències. El detall de les transferències, a mi, honradament, em molesta molt llegir-lo a la Cambra, perquè, doncs, un full correspon al 85, l'altre correspon al 86; he de mencionar, doncs, el número del document, el número d'índex dels avals corresponents, l'import corresponent i, després, els conceptes pressupostaris, i igualment ho he de fer per al 86. Si vostè, senyor Pujol, me'n dispensa, crec que tota la Cambra li ho agrairà, i jo li asseguro que li facilitaré particularment aquest detall, i no solament aquest, si jo estic en un error que, en tot cas, és induït per la data que vostè dona en la seva pregunta actual, que és induït per això, jo li donaré aquest i l'altre que vostè em pugui demanar. I li dic que l'hi enviaré particularment, però sense cap reserva, és a dir, amb llibertat que vostè en pugui fer l'ús que desitgi. (*Remor de veus.*)

Em sembla entendre que em diu que no, que no val la pena que llegeixi això. En tot cas, puc fer-ho amb motiu de la rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor. Té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Simó Pujol per replicar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el *lio* el té vostè; el *lio* el té vostè. No, no, i a més ho entenc; vostè ja m'ha brindat una contestació, i jo l'accepto, però el *lio* el té vostè, perquè, miri, aquí hi ha una carta de la Secretaria del Consell Executiu, que

firma vostè, Agustí Bassols i Parés, del 30 de gener, que no és la que em llegeix ara! Això que em llegeix vostè és una altra pregunta, i, si ho vol, la hi llegiré, però està firmada per vostè : 30 de gener. Aquesta data que li han donat era d'una altra pregunta per escrit, que me la varen contestar, i que jo hi estava d'acord, però que no és aquesta! (*Remor de veus.*) No, no del mateix dia, era d'una altra data, però segurament a vostè li hauran canviat la data a la Secretaria.

O sigui, el tema de les transferències que anaven de la Generalitat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ja va quedar aclarit. Bé, aclarit de la manera com es pot aclarir, però, bé, es va acabar la pregunta. Però, senyor Bassols, aquesta és la seva firma. Aquesta és la carta del 30 de gener, i, si ho vol, la hi llegiré, i no és la que vostè llegeix! O sigui, el número de registre és el 10642 del Parlament de Catalunya, entrat el 12 de febrer. Llavors, vostè, el *lio* el té vostè, és clar. (*Remor de veus.*) És clar, escolti...! Senyor President, no sé si... Perquè, és clar, és que resulta que vostè ara no em contesta, i vostè diu : «Miri, i com que la pregunta oral, la pregunta oral que vostè em fa és la de la carta del 30 de gener...», és clar, com que vostè creu que la carta del 30 de gener és la de transferències, ara em contesta les transferències... No, no, escolti, la carta del 30 de gener de vostè és la que em detalla deu subcomptes que corresponen al 506, d'acord amb el nou pla de comptabilitat, i, jo, doncs, amb molt de gust, senyor Bassols, li deixaré una fotocòpia d'aquesta carta de vostè perquè els digui a la Secretaria, home, que no el posin en *lios*, no?, perquè això és un ridícul espantós, i a mi em sap molt de greu que facin fer un ridícul espantós a un membre del Consell Executiu. Al que vostè es refereix, ja està contestat. Ara estem en una altra pregunta, i vostè no em contesta, perquè, és clar, com que vostè, a més, han anat molt refermats en aquesta data, prescindint de les preguntes escrites, la meua pregunta és : «Quin és el detall en pessetes corresponent als deu subcomptes que vostè em detalla », i, és clar, vostè no m'ho contesta. Llavors, jo crec que des d'un punt de vista reglamentari no tinc més sistema que fer una altra pregunta o, si vostè amablement m'ho vol contestar per escrit, doncs, jo em donaré per satisfet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats, suposant que hi haguessin dues respostes meves, totes dues amb data del 30 de gener, em penso que això podria explicar el confusionisme, sobretot quan jo avui he demanat que se m'expliqués a què obeïa aquesta petició que jo no entenia, però és que, de la manera com està redactada la pregunta, senyor Pujol, sembla que vostè es refereix a una contesta, no donada en una carta contestant un escrit de vostè, diguem-ne, d'una manera més o menys informal, sinó a una pregunta tramitada per escrit i que és, per tant, aquesta que jo li vaig contestar el 30 de gener. Perquè la pregunta que vostè formula ara, el detall en pessetes corresponent, tal, detallades per vostè en data 30 de gener, en contestació a una pregunta, no a... (*Pausa. Remor de veus.*) Bé, però és que jo vaig contestar aquesta pregunta en els termes que he llegit abans, molt breus. (*Remor de veus.*) Per tant, jo penso, senyor Pujol... Estigui molt tranquil, per començar, perquè vostè no em posa en ridícul, ni vostè em pot posar en ri-

dícul (*remor de veus*), perquè jo actuo sempre amb tota seriositat i, per tant, li agraeixo que no m'hi vulgui posar, però no necessito la seva voluntat en aquest sentit.

Jo li haig de dir que aquí hi ha un confusionisme, perquè hi ha dues dates, pel que es veu —i ja m'estic aclarint—, vull dir dues respostes amb la mateixa data; jo li he demanat aclariments i això no se m'ha dit, aquesta tarda, i no li faig cap retret, de cap manera, però si per cas, el confusionisme és compartit pels dos.

Jo penso que podem sortir d'aquesta situació realment incòmoda —i, si ho volen, fins i tot una mica còmica—, en podem sortir amb l'oferiment que jo li faig, públicament i solemnement aquí, que a més a més de detallar-li aquests conceptes que portava preparats i que fan referència a una de les respostes, i que penso que puc ser excusat de llegir-los ara, que, a més a més, buscaré aquesta altra resposta —o, si vostè és tan amable d'enviar-me aquesta carta— i li faré el detall que vostè demana i que té dret de demanar.

Moltes gràcies.

(*L'I. Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Senyor Simó Pujol, li vull recordar que, per a un torn en contra, no té la paraula; ara bé, si hi ha alguna al·lusió, algun aspecte a què vol referir...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Per al·lusions, perquè, senyor President, el Conseller ha posat en boca meua unes manifestacions que jo no he fet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aleshores, aclareixi-les.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor Conseller, jo no he dit en cap moment que jo podia ni que el posava en ridícul; jo el que he dit, senyor Conseller, és que la seva Secretaria, amb l'assessorament que li ha dit, el posava en ridícul, la qual cosa jo sentia molt per l'apreci que li tinc.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja a la propera pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García, al qual tinc el gust de donar la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la contaminació de les aigües del litoral
i la degradació de les platges*

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Brevemente, señores diputados, señor Presidente, se trata de que una vez más, ustedes saben que yo varias veces he tocado el tema de la contaminación, la contaminación de los ríos, la contaminación de las playas, que no es la primera vez que toco este tema, y este verano, nuevamente nos hemos encontrado con un espectáculo, yo digo vergonzoso, reiteradamente, y es la contaminación de las playas del Maresme y, por extensión, es decir, una contaminación constante de nuestras costas, y resulta que ha habido el «peloteo» entre la Conselleria, entre la Generalidad y el Ministerio de Obras Públicas, culpándose mutuamente de la situación de contaminación en nuestras playas.

Y este Diputado es en función de esto que quiere preguntar al señor Conseller cuándo se van a adoptar las medidas necesarias —no le pregunto al Ministro de Obras Públicas, no está aquí ni es mi problema, está en otro sitio—, pertinentes para

acabar con los vertidos de residuos, con el espectáculo que viene siendo el Bajo Llobregat, el río Llobregat, que viene siendo el Besós, que desembocan en nuestras playas y que están matando la vida de una parte importante de nuestro litoral.

Señor Conseller, se habrán hecho muchas depuradoras : hay una lista de unas que se han ultimado, de otras que se están ultimando, pero en la parte donde vive la inmensa mayoría de la población, seguimos inmersos en una ciénaga, sin que la Conselleria, sin que el Gobierno de la Generalidad, año tras año, adopte ninguna de las medidas preventivas para evitar el desastre ecológico que viene sucediendo. Pensamos que es la parte más contributiva, la que más aporta para la depuración y para que se adopten las medidas, porque ustedes saben que hay un canon que el contribuyente paga en función de los metros cúbicos de agua que consume para que se empleen, precisamente, en adoptar las medidas pertinentes. Pues bien, esta parte mayoritaria todavía sigue viviendo en esas condiciones en torno al río, desde Martorell hasta la desembocadura, y ése es el elemento fundamental, a mi entender, al entender de este diputado, que está llevando a esa situación de degradación de nuestras costas y de nuestro litoral en general. Porque, claro está, el señor Presidente de la Generalitat decía aquí : «Se ha arreglado lo del Támesis; se arreglará también lo del río Llobregat.» ¿Cuándo? ¿Cuándo se van a adoptar las medidas? ¿Cuándo se va a empezar? ¿Cuándo se van a adoptar medidas que impidan que los desaprensivos...? Porque, por eso, cuando se aprueban proyectos sobre residuos industriales, sobre les vertidos de residuos industriales y de materias contaminantes no se quiere que estén las partes interesadas también : los sindicatos, las organizaciones de consumidores y usuarios, las partes afectadas; porque se sigue tolerando esa situación.

Nada más.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Bigatà té la paraula per contestar la pregunta formulada.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Cipriano García, vostè en un moment ha fet moltes consideracions i moltes preguntes : m'ha passat de la platja, ha passat aleshores a la contaminació marina, m'ha parlat del Llobregat..., és a dir que hem anat passant una mica per tot arreu.

Estem en una pregunta oral. Quan vostè vulgui jo li puc explicar a bastament la política del Departament, perquè, és clar, hi ha el sanejament, hi ha tota la política d'ordenació del litoral i del Pla d'Usos de Platja, hi ha la política de la Junta de Residus de la Generalitat, hi ha l'actuació dels ajuntaments de la zona costanera i, en definitiva, hi ha molta feina feta i ben feta, i també li haig de reconèixer que n'hi ha molta per fer : això és cert.

Jo no li puc acceptar..., crec que és molt difícil que vostè em parli amb aquesta expressió que : «d'una manera reiterada assistim a l'espectacle vergonyós que suposa l'elevada contaminació de les aigües del nostre litoral i a la degradació de les platges». S'ha fet feina a través de la Junta de Sanejament, de la Direcció General d'Obres Hidràuliques en col·laboració amb els ajuntaments, a través del Pla d'Obres i Serveis, per la Direcció General de Salut Pública, i, en definitiva, crec que aquesta

és una tasca que estem ja en un punt important per donar-hi la volta.

Jo, per no allargar-me, perquè li hauria d'explicar moltes coses, però sí que li voldria dir que no deu ser ni deu estar tan malament la situació quan, per exemple, la mateixa Comunitat Econòmica Europea —per posar-li un exemple— ha concedit el que s'anomena la bandera blava a les platges que reuneixen bones condicions de netedat i de seguretat, i n'hi ha de tota la zona costanera : van des de Torroella de Montgrí, Begur, Palamós, Tossa de Mar, Badalona —ho dic pel que vostè esmentava, que no ens preocupàvem dels llocs on realment viu molta població—, Barcelona i Mont-roig del Camp.

Aleshores, des d'aquest punt de vista, crec que aquest és un argument important, per dir-li que no deu estar tan malament el litoral ni deuen estar tan malament les platges quan realment dintre d'aquest programa global que té la Comunitat Econòmica Europea, i que la Conselleria hi ha col·laborat, dels cent ports, les cent platges blaves d'Europa, que la Fundació Europea d'Educació Ambiental ha posat en marxa, i que el Departament, a través del coneixement d'un fullet que ha editat, a través de la Comissió de Ports de Catalunya, ha arribat a fomentar per sensibilitzar la ciutadania, tot el poble de Catalunya de la necessitat de tenir i de contribuir a la netedat de les aigües i de les platges.

Això, jo crec que és un argument important, sobretot per rectificar el que vostè em diu amb l'expressió «d'aquest espectacle vergonyós». Amb això, el que li voldria dir, Il·lustre senyor Diputat, és que la realitat és una altra, que va canviant, que hi ha molta feina a fer. Indiscutiblement, s'ha fet i s'està fent, a través de la Junta de Sanejament, la zona 13, la sisena i la setena, la cinquena i la quarta, el Consorci de la Costa Brava... Hi ha tot un seguit i un reguitzell d'inversions, que jo excuso i faig mercè als senyors diputats de no dir-los-les, però sí que també li volia comentar el fet que vostè em parla com, precisament, a la zona que hi ha més població —o sigui, a l'àrea de Castelldefels, per exemple, de la zona cinquena—, entre les obres importants fetes, a part del col·lector de Llevant, la depuradora de Gavà-Viladecans, el col·lector de Castelldefels i, en definitiva, tot el que representa el fet que la bandera blava, per exemple, s'hagi donat dintre del terme municipal de Badalona, per l'altra banda. Això li demostra una certa cura i un cert fet d'anar millorant aquesta situació ambiental, que és una tasca de tots.

I finalment només li volia dir —perquè el temps s'ha escolat—, dir-li només que des de tots els punts de vista no hi ha..., anem passant-nos la pilota entre el MOPU i la Generalitat en relació amb el tema de la contaminació del Maresme. El tema de la contaminació del Maresme ha estat un fet aïllat, les conseqüències del qual s'estan investigant : jo mateix, en una reunió amb tots els batlles, amb tots els alcaldes del Maresme que van quedar afectats per aquesta qüestió a l'estiu, s'ha encarregat un estudi, precisament, per conèixer l'origen, el fet i les causes d'aquesta contaminació, que han estat completament externa a la pròpia realitat. Tothom sap que les platges del Maresme en aquests darrers anys han millorat molt, i la contaminació no venia de terra, sinó que venia de mar. Aleshores, s'ha fet una actuació a la Delegació del Govern, a la Comandància de Marina, a efectes del control també dels residus que —suposem— es produeixen fora de les aigües jurisdiccion-

nals i que a vegades ens contaminen, que és el fet que ens sembla que ha passat aquest estiu.

Però, de totes maneres, nosaltres hem encarregat un estudi, que estem d'acord amb els ajuntaments de fer-ne el seguiment, perquè això no es repeteixi. Vostè sap que s'ha parlat de la possibilitat de llogar o de comprar aquest vaixell que neteja en casos excepcionals, però, en tot cas, s'està estudiant per resoldre aquest cas concret a què vostè ha fet esment.

No hi ha aquí, hi va haver una interpretació als mitjans de contaminació —i amb això acabo— en el sentit que les platges que, desgraciadament, malauradament han desaparegut en la darrera tempesta que es va produir, de la recuperació del Maresme, si realment això havia afectat la regeneració de platges, no perllongar els emissaris havia provocat això. El fet es va constatar amb els alcaldes que no era aquest, que venia de mar i, aleshores, s'està fent un estudi tant per veure els orígens d'aquest fet concret del Maresme com establir la prevenció, tant de cara al futur com tenir una manera de preveure o de poder actuar ràpidament, amb els mitjans que siguin a l'abast, que es fan servir a altres llocs, per afrontar aquestes contaminacions aïllades i esporàdiques, que, de totes maneres, des del Govern de la Generalitat volem controlar amb la col·laboració de les altres administracions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja replicar? (*Ll. Sr. García Sánchez demana per parlar.*) Doncs té la paraula per a fer-ho.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Brevemente. Señor Conseller, las causas hay que buscarlas precisamente en el entorno, hay que buscarlas en el río, que es el elemento contaminador, en los dos ríos que circundan Barcelona, es decir en su entorno, y usted no nos ha hablado de cuándo se van a adoptar las medidas.

Yo le invito a que un día, si usted lo desea, se pase por el río Llobregat, visite esa zona, y yo me imagino qué hubiera sucedido si estas lluvias torrenciales que han venido a finales de septiembre, primeros de octubre, hubieran caído en la época que estaban aquí los turistas, el arrastre de residuos sólidos en los ríos, en los márgenes de los ríos... En fin, como se encuentran las playas en estos días como consecuencia de la falta de medidas, de no adoptar las medidas preventivas, y usted no se ha referido a cuándo se va a acabar con ese abuso y cuándo se van a tomar medidas que solucionen ese tema.

Ha dicho que se van tomando, se van arreglando, pero..., por ejemplo, Badalona necesita el colector transversal, que desde 1982 se está planteando, está pendiente, que el Ayuntamiento y la Corporación Metropolitana, es decir, estaba ahí el tema y, sin embargo, sigue todavía pendiente de solución.

Y eso es lo que hay que arreglar, eso es lo que hay que procurar solucionar, porque, si no, todo lo que se adopte, las medidas que se adopten en las playas no tendrán la solución que corresponde si no se empieza por ver qué pasa con los ríos que vierten al mar Mediterráneo.

Nada más.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El Conseller té la paraula per si desitja contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt breument, senyor President, només per dir-li a l'Il·lustre senyor Diputat que no és cert el que vostè diu. Les mesures hi són; hi ha l'aplicació, per exemple, a la zona, a tot el que és l'àrea de la Corporació Metropolitana a través del Pla de Sanejament Metropolità; l'administració actuant era fins avui, i ho ha de continuar essent en el futur, la nova entitat de serveis hidràulics creada per llei d'aquest Parlament, i, per tant, aquesta és l'aplicació del programa a través de la Junta de Sanejament i el Pla de Sanejament Metropolità. Aleshores, dir-li —ja li he explicat abans— què s'ha fet des d'un punt de vista del col·lector de Llevant; també des d'un punt de vista del Llobregat, doncs, la depuradora de Martorell; la mateixa de Manresa..., és un inici de començar les conques des d'amunt; tota la conca del Besòs, que es comença a treballar, però també tots aquells que van a parar a la mateixa conca del Besòs, perquè moltes vegades les aigües brutes i certs problemes vénen de més amunt, i, aleshores, aquesta és la col·laboració. Per tant, jo no he dit que no n'hi hagués; jo he dit que sí que hi ha un programa, que es va desenvolupant amb la col·laboració dels ajuntaments; l'administració actuant són els ajuntaments quant als col·lectors, a les depuradores, a través de la Junta de Sanejament, i també la del control dels residus a les lleres dels rius, que això s'està fent a través de la Junta de Residus Industrials i també els mateixos ajuntaments estan fent una tasca molt important de control per evitar aquests abocaments incontrolats, tant en els rius com també en les platges, i crec que aquest és el Pla que s'està desenvolupant, que està tenint els seus fruits, que no és una obra de quatre dies, però que, en tot cas, en aquest moment, ja se'n comencen a veure, i a través de la planificació aprovada per la Junta de Sanejament en coordinació amb la resta de les administracions, és el que ha de fer possible el que des de la Junta de Sanejament se n'anomena que a Catalunya sigui un país net, que hi hagin unes aigües netes, i que, per tant, acabem amb aquest greu problema de la contaminació que —repeteix— ja hem començat a actuar i s'han aconseguit, s'han aconseguit objectius importants —ja m'hi he referit—, des del moment que —repeteix— la mateixa Comunitat Econòmica Europea ha assenyalat al final, precisament, del trajecte de moltes d'aquestes conques que vostè diu, doncs, el bon contingut del litoral i de les platges.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un conveni entre la Direcció General
de Joventut i la Unió Comarcal
d'Osona de la UGT*

Passem a la propera pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto, en relació amb el conveni entre la Direcció General de Joventut i el col·lectiu d'Osona de la UGT. Té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. SOTO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, donada l'hora avançada i que es tracta d'un fet ben concret vaig directament a l'explicació dels fets.

La Unió Comarcal d'Osona de la Unió General dels Treballadors signava el propassat 20 de febrer de 1987 un conveni amb la Direcció General de Joventut pel qual es comprometia a oferir un 50% de descompte en el servei d'assessorament laboral a tots els joves que volguessin utilitzar aquest servei i que presentessin el Carnet Jove. Un mes més tard, concretament el 12 de març, la Direcció General de Joventut va enviar a la Unió Comarcal d'Osona de la UGT una carta en la qual li deia que havien de rebutjar el conveni que havien signat, perquè no s'ajustaven als objectius i límits actuals del projecte del Carnet Jove.

Nosaltres voldríem saber per quins motius la Direcció General de Joventut va retornar aquest conveni; és un fet que no ens podem explicar. No sabem si el que passa és que no es vol que els sindicats contribueixin al projecte del Carnet Jove —nosaltres creiem que això no pot ser, que els sindicats tenen el mateix dret de participar que tenen els empresaris, les entitats financeres, les institucions públiques, les entitats socials, les organitzacions juvenils—, o si del que es tracta és que el servei d'assessorament laboral no està previst com un dels serveis del Carnet Jove.

Senzillament, voldríem saber els motius pels quals la Direcció General de Joventut va retornar aquest conveni a la Unió Comarcal d'Osona de la UGT.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, jo penso que el Diputat autor de la pregunta té una informació deficitària, perquè el que va ser retornat als serveis comarcals de la UGT d'Osona no va ser un conveni, sinó una oferta.

Les notícies que jo tinc, i que he tractat de comprovar, és que el secretari d'aquests serveis comarcals es va presentar en els locals de la Delegació de la Direcció General de Joventut a Vic, a oferir uns avantatges, uns descomptes en l'assessorament laboral dels joves que tinguessin el carnet i, utilitzant un imprès de conveni, va formalitzar l'oferta i el va signar. Aquesta oferta va ser estudiada —com ho són totes— i va ser retornada en considerar que aquells serveis, per les raons que ara amb molt de gust explicaré, no s'adeien amb els objectius i els límits que en aquell moment configuraven el projecte del Carnet Jove. Per tant, no és que ja s'hagués signat un conveni, sinó que, simplement, no es va acceptar una oferta.

Aquesta oferta no es va acceptar, com no se n'accepten moltes d'altres que, per una o altra raó, no s'ajusten als objectius o als límits que, en un determinat moment, pretén aquesta idea del Carnet Jove. Per exemple, no s'accepten ofertes de descompte en productes que no siguin d'ús personal, com poden ser cases de colònies de vacances, serveis d'empreses, etcètera; no s'accepten, per exemple, oferiments de descomptes inferiors al 10%, d'acord amb un conveni que es va signar a Lisboa, i que després m'agradaria tornar-m'hi a referir, o aquells que ofereixen avantatges indeterminats —és a dir que en cada cas s'ha de concretar en el moment de l'operació el descompte que es brinda—, com tampoc els que no milloren la qualitat de vida —per exemple, descomptes sobre licors, tabac, etcètera. I un dels motius que no s'acceptin ofertes és el

de descomptes o avantatges en serveis el preu dels quals sigui variable, és a dir que no estigui absolutament ajustat i que, per tant, no permeti que, per part del jove beneficiat, no se sàpiga exactament, amb el descompte, quin és el preu que haurà de pagar en definitiva. I, per tant, jo voldria que no vegi ni la Cambra ni el Diputat autor de la pregunta, ni el seu Grup parlamentari, que hi ha hagut aquí cap mena de menysteniment i, encara menys, d'actuació sectària, en absolut.

Jo li haig de dir que, des que ha aparegut el Carnet Jove, dels 7.000 —m'agradaria donar la xifra exacta, perquè la tinc—, dels 7.385 possibles avantatges que s'han ofert a la Direcció General de Joventut, se n'han rebutjat 403, i li voldria dir que el mateix dia i en una carta atenta i semblant a la que es va remetre als serveis comarcals de la UGT, aquell mateix dia, i per raons molt semblants, es van rebutjar 18 ofertes més. I jo —veig que el temps m'ho permet— voldria llegir els noms —no és cap desprestigi, de cap manera, per a ningú— d'aquestes ofertes, dels titulars d'aquestes ofertes, perquè el seu simple enunciat o denominació ja indica que això responia a una idea generalitzada. Per exemple, la Gestoria Arribas, de Badalona; l'Assessoria Tècnica de «Seguros», González Martínez, de Barcelona; la Gestoria Josep Sangenis, de Cambrils; l'Assessoria Masnou, de l'Hospitalet del Llobregat; l'Aulines, d'Olot; l'Assessoria Laboral i Fiscal, de Tarragona; el Centre Assessor de Vic; l'Assessoria Vallbona, de Barcelona; la Gestoria Administrativa Domènech, de Barcelona; l'Assessoria Maranya Font, de Girona; la Gestoria Batlló, de Navàs; Montroig, Oficina Administrativa, de Roda de Ter; l'Assessoria Mora, de Terrassa, i alguna entitat tan coneguda i prestigiosa com la consulta Dexeus, formulada pel doctor —persona reconeguda com una autèntica autoritat en el seu camp— Josep Maria Dexeus. Em penso que això —jo voldria que fos així, i no m'hi vull estendre— elimina tota idea que aquesta oferta, per raons que no serien adequades, hagués estat menystinguda o no valorada degudament.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'Illustre Diputat senyor Soto té la paraula per replicar.

El Sr. SOTO : Si no ho he entès malament, de l'argumentació del Conseller es desprenen bàsicament tres arguments : un primer argument, que no es tractava d'un conveni, sinó d'una oferta. Jo ja he dit que la paraula «conveni» l'he utilitzat perquè era la paraula que havia utilitzat la Direcció General de Joventut en la resposta que va fer a la Unió Comarcal d'Osona de la UGT. Llegeixo textualment : «Realitzada la revisió de tots i cadascun dels convenis, lamentem haver-vos de retornar el que vàreu signar» —firma Josep Maria Vila i Vicens, Secretari General, sortida número 1.564, data 12 del III del 87 : és a dir : si és un conveni o no, en tot cas preguntí-ho vostè a la Direcció General de Joventut; nosaltres hem fet, hem utilitzat la paraula que utilitzava la Direcció General de Joventut. En tot cas, aquest no és el tema important.

En tot cas, aquí hi havia una oferta, que era una oferta d'assessorament laboral, que és l'oferta que no s'ha acceptat, i diu que és que el servei d'assessorament laboral no està recollit en la línia del Carnet Jove. Això és a la guia del Carnet Jove, que tenen tots els joves de Catalunya que tenen el Carnet Jove, que sembla que són molts, pàgina 136 : una assessoria de la

ciutat de Girona —no en llegiré el nom, per no fer publicitat—, situada al carrer Figuerola, número 35, que ofereix un 20% de descompte en gestions i assessoraments; una altra assessoria, de la ciutat de Barcelona —tampoc en diré el nom—, situada al carrer Mallorca, 192, que ofereix un 20% de descompte en els preus dels serveis d'assessorament fiscal, jurídic i laboral i un 15% de descompte en el preu dels serveis d'assessorament en divendres. O sigui : el servei d'assessorament laboral hi és, en el Carnet Jove; hi és perquè, a més a més, hi ha un apartat que permet perfectament que hi sigui, que és l'apartat de diversos. Jo no sé si hauran retornat uns altres convenis a unes altres entitats, però en la guia del Carnet Jove hi ha assessories jurídiques que ofereixen un 50% de descompte, o un 15, o un 10, en assessorament jurídic, laboral o d'altra mena, i, a mi —tot sigui dit de passada—, em sembla molt bé, i em sembla tan important com que hi pugui haver els serveis d'una perruqueria, d'uns grans magatzems, d'allotjament —em semblen tan respectables, no diria que més, però sí que tan respectables. O sigui que no és veritat que aquest servei no estigui a la guia del Carnet Jove. No és veritat.

Després, ha dit que, és clar, que els serveis que no ofereixen un preu fix no estan recollits en el Carnet Jove. Per començar, els serveis dels sindicats d'assessorament laboral tenen un preu relativament fix i, a més a més, és que vostè sap que, quan estem en una economia de mercat, el preu dels productes oscil·la, oscil·la molt —els llibres, el que costa tallar-se el cabell en una perruqueria, els discos... tot! Això no és un argument; això és una altra cosa, no és un argument : és una forma d'intentar eludir el fons de la qüestió.

Jo crec que vostès s'han equivocat, que han fet malament retornant aquest conveni, que han de rectificar, que a més a més és bo que els serveis d'assessorament laboral estiguin en el Carnet Jove, igual que hi ha una perruqueria, un restaurant o una altra cosa; jo, el que li demano, és aquesta rectificació política : si no la fan, jo li anuncio que, indiferentment d'això, la Unió Comarcal d'Osona de la UGT oferirà aquest 50% per cent de descompte a tot jove que es presenti allí amb el carnet d'identitat i tingui menys de vint-i-cinc anys, i que, si vostès no ho fan, jo parlaré amb els secretaris generals dels sindicats majoritaris de Catalunya perquè aquest servei l'ofereixin, però em semblaria lamentable que, en un projecte important com és el projecte del Carnet Jove, no deixessin participar els sindicats.

Els sindicats no estan demanant, aquí, diners per fer la funció sindical com, d'altra banda, seria legítim que fessin, no demanen unes places per un temps, unes places a unes residències; estan dient : «Aquí hi ha un projecte que, relativament, és interessant i important», que és el Carnet Jove, amb el qual tota la societat catalana intenta afavorir la integració social dels joves, i vénen aquí i diuen : «A canvi de res, nosaltres estem disposats a contribuir, a participar, en la mesura que ens sigui possible», i ens trobem amb un govern que, amb arguments fallaços —perquè són arguments fal·laços, senyor Conseller—, els diu que no. Això... això és un error polític, i, a més a més, jo crec que, senzillament, és una barbaritat. Jo li demano que rectifiqui. De tota manera, li ho dic, si no rectifiquen vostès, jo crec que els sindicats de Catalunya continuaran treballant perquè els joves s'integrin en la vida política, social i cívica de Catalunya, malgrat que no pugui ser dintre del Carnet Jove,

com haurien d'estar.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, fer constar que jo no crec haver dit que els serveis d'assessorament laboral no entrin en el projecte del Carnet Jove, o en els objectius del Carnet Jove : he dit que aquests serveis, en aquest cas concret de l'oferta d'UGT, no s'havien acceptat per la variabilitat del preu dels serveis, que aquest sí que és un criteri adoptat pel Carnet Jove des de fa molts mesos —i, fins i tot, si inicialment s'havia acceptat algun servei, algun producte de preu variable, després, i dintre del termini necessari per resoldre el conveni, se li ha anunciat ja, se li ha notificat aquesta resolució.

Per tant, el motiu —i amb això contesto estrictament la pregunta— no és l'indole del servei, que n'hi ha que efectivament no hi entren —he parlat ja de productes del tipus, doncs, de licors, etcètera, però no he dit que no hi fos el servei laboral—, sinó per raó de la variabilitat en el preu. I l'oferta, l'oferta formulada, passada per la UGT d'Osona, assenyalava, parlava de quatre centres en els quals es podia donar aquest assessorament, i resultava que a Centelles no hi ha assessorament laboral, que a Manlleu la informació i l'assessorament són gratuïts —per tant, no hi ha lloc a descompte i, si calen tramitacions o els serveis d'un advocat, es cobra segons els honoraris que presenti el professional, o les despeses hagudes, i aquí està, precisament, la falta de fixació del preu— i que a Vic —un altre dels centres assenyalats en l'oferta—, a Vic sí que hi ha una tarifa fixada, de 3.500 pessetes per la consulta, però estrictament per la consulta, perquè totes les altres despeses de tipus de tràmit, de diligències o d'intervenció de professionals s'han de liquidar a través d'unes tarifes incertes i, en definitiva, que depenen del volum de la intervenció professional, etcètera. I això és el que és la variabilitat en el preu, segons el concepte de la Direcció General de la Joventut, i per aquesta raó, com he dit abans —per aquesta o per altres raons, però també aquesta—, s'han rebutjat més de 400 ofertes des que va iniciar-se el Carnet Jove, i aquell mateix dia, aquell mateix dia que es rebutjava, o no s'acceptava i s'agraïa l'oferta dels serveis comarcals d'UGT, se'n rebutjaven altres divuit per causes semblants a aquesta indeterminació en el preu.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'abastament d'aigua potable a la comarca
de les Garrigues*

Correspon ara la pregunta que formula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta pregunta, que era amb la intenció d'haver estat presentada com una interpellació, però per un petit error va ser entrada en aquesta Cambra com una pregunta oral, és motivada perquè, com tots vostès saben, a Catalunya, el 1987, encara hi ha una sèrie de pobles als quals es submi-

nistra l'aigua per a ús de boca mitjançant l'ús de cisternes; a la vegada, la Conselleria de Sanitat, de tant en tant, ens adorna els mitjans de comunicació social amb notícies com que en aquests pobles es beu l'aigua no potable, la qual cosa significa certament un magnífic exemple de coordinació entre les diferents conselleries.

Hi havia una solució a aquesta qüestió, que era la portada d'aigües —mitjançant una magna obra, jo diria— des del pantà d'Utxesa a vint-i-nou pobles, portada d'aigua que permetria resoldre per molts anys les necessitats mínimes d'ús de boca per als habitants d'aquests municipis, que sumen aproximadament 14.000 persones.

Permetin-me que els digui que, fonamentalment, la pregunta que substancio és donada perquè del senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, en els mitjans de comunicació, publicat el 18 de juliol d'aquest any 1987, es poden llegir coses com aquestes : «La ansiada agua comenzó ayer a fluir en les Garrigues», «Las bombas ya elevan agua de Utxesa para ocho pueblos de les Garrigues», «El agua llega a les Garrigues tras siete años de gestiones», «Vilaró afirma que se puede modular Pinyana sin causar un trauma» —és un altre tema—, i etcètera.

Es podia llegir, el 26 de juliol, uns quants dies després, uns titulars que deien : «Sarroca i Torrebesses ya consumen agua de Utxesa». La notícia podia ser altament esperançadora, però el dia 10 de juny, quan el senyor Grau, responsable dels Serveis Territorials d'Obres Hidràuliques a Lleida, quan anunciava que el dia 20 arribaria l'aigua a aquests pobles de les Garrigues, un conjunt d'alcaldes de diferents adscripcions polítiques van manifestar els seus dubtes, junt amb les seves queixes, que aquesta precipitació pogués aportar algun resultat positiu. Consideraven aquella inauguració —que no era tal inauguració, era una posada en marxa— electoralista o precipitada, i que, a la vegada, l'obra que en aquells moments es realitzava s'havia realitzat amb un retall del pressupost i una modificació del projecte que hipotecava el futur d'aquesta obra.

Evidentment, si això succeïa el 26 de juliol —la inauguració o la posada en marxa, és una qüestió de matisos—, podríem dir que només uns dies després —només uns dies després— es pot llegir en els diaris de Lleida coses com aquesta : «les Garrigues no reciben todavía agua de Utxesa». El dia 30 de juliol, avaria a les canonades d'Utxesa; el dia 5 d'agost, «El agua de Utxesa sólo ha llegado durante siete horas a les Garrigues», per un conjunt d'avaries; el dia 13 d'agost es pot llegir : «Una nueva avería deja sin agua Utxesa, a Sarroca»; el dia 17 d'agost : «El agua, maná deseado que no llega a las comarcas secas».

Després de tot això, sembla que s'havia regularitzat una mica la portada d'aigües. Simplement les pluges dels últims temps, que a les Garrigues no és que hagin estat, ni de bons tros, calamitoses com en altres llocs de Catalunya, porten que en els mitjans de comunicació de Lleida es pugui llegir alguna cosa com això, com en aquest diari : «Revienta toda la nueva red de aguas de les Garrigues», o coses com «les Garrigues se quedan sin agua tres meses después del estreno», o coses com que un alcalde d'adscripció socialista, però un altre d'adscripció convergent ho qualifiquen com de «ridícul descomunal», no de vostè ni de la Conselleria, sinó un ridícul per a Catalunya, perquè aquestes coses no poden passar. I no poden passar perquè, a més, ja no són noves, perquè, amb projectes signats

per les mateixes persones, ja tenen algun antecedent, com aquella portada d'aigua a Bellpuig, que va inaugurar vostè i que encara no s'ha pogut fer servir d'una forma almenys eficient.

Senyores i senyors diputats, no em preocupa tant aprofundir en aquest tema —que no ens portaria absolutament a res—, sinó preguntar-li a vostè, senyor Conseller, quines mesures pensen prendre per solucionar aquesta situació, per arreglar el que s'ha espatllat, per canviar el projecte, perquè el projecte duri, o l'obra duri, perquè les pròximes fases tinguin molta més consistència i s'asseguri que no passin aquestes qüestions i, sobretot, que no es posi en marxa una portada d'aigües sense posar en marxa la depuradora, perquè és simplement desesperant veure com el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques posa en marxa una obra de la qual ell mateix diu: «Fins al desembre no es posarà en marxa la resta», que és la depuradora, sobretot quan, mensualment, la Conselleria de Sanitat fa pública la llista de pobles que no beuen aigua depurada, amb el consegüent alarmisme que això produeix en la població del lloc i en la que visita aquell lloc, produint en alguns casos greus conseqüències de caràcter econòmic en alguns pobles que tenen, en alguns mesos —poquets, però en alguns mesos—, una minsa entrada per la via del turisme. Precisament amb aquestes notícies el que es fa és prendre'ls això, aquesta minsa entrada per una altra via.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. L'Honorable Conseller senyor Bigatà té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, jo voldria precisar algun dels conceptes que ha expressat l'Il·lustre Diputat Pere Ayguadé en relació amb aquesta problemàtica, que és cert que tenim plantejada en aquesta primera fase de la portada d'aigües a la comarca de les Garrigues.

Jo voldria, molt ràpidament, dir-li que, en primer lloc, aquest, com vostè sap, és un projecte que en el moment de les transferències ha estat iniciat per la Diputació de Lleida, el va recollir el MOPU i va ser transferit a primers de l'any 1986 a la Generalitat per continuar aquest projecte. Per tant, projecte i execució —perquè quan se'ns va transferir ja s'havia adjudicat, a finals de l'any 1985, a l'empresa Huarte—, nosaltres ho vam recollir i ho vam continuar. El que sí que és cert és que vam introduir unes variacions en aquest projecte ja adjudicat que pràcticament no canviaven la bondat del projecte inicialment adjudicat i licitat, fet, elaborat i redactat per la Diputació, alhora recollit pel MOPU i transferit a la Generalitat.

Nosaltres vam fer tres aportacions, que enteníem que eren positives, que han estat les següents: en primer lloc, un canvi en la mateixa canonada. Jo voldria dir que la canonada aquesta té més de 50 quilòmetres; per tant, és una obra important, vostè ja ho ha dit, però, en canvi, aquesta canonada metàl·lica, perquè nosaltres, en el projecte vam veure, en el moment de ser transferit, que hi havia una problemàtica de guixos en el terreny que podien afectar aquesta canonada metàl·lica, i es va fer un canvi amb un tipus de canonada de ciment feta especialment per evitar aquests problemes.

Aleshores, va canviar l'emplaçament de la potabilitzadora,

que primer estava a Utxesa, a dalt, al petit embassament, al petit pantà d'Utxesa, i es va desplaçar a Torrebesses, precisament per fer-ne l'aprofitament en el moment que passés l'aigua del canal Segarra-Garrigues i aleshores creiem que aquesta era una mesura adient, amb una bona inversió dels diners públics, fer aquesta previsió.

I, finalment, una estació més de bombeig, per preveure la fatiga d'aquesta canonada i, per tant, evitar els excessos de la pressió de l'aigua. Repeteixo que és una canonada de més de 50 quilòmetres. Bé, dit això, com a antecedent, és cert, i vostè ho ha dit, jo crec que aquesta és la qüestió més important: la posada en funcionament. La nota de premsa oficial... I jo mateix, anant a posar en marxa les bombes que començaven a fer el període de proves, període de proves que en una conducció d'aquest tipus duren uns quants mesos... També voldria dir que l'empresa constructora, el període provisional d'entrega de l'obra acaba a finals d'enguany, el desembre d'enguany, i, aleshores, des d'aquest punt de vista, la nota oficial de premsa deia: «posada en funcionament i període de proves de l'abastament», i això és el que jo personalment vaig fer, junt amb tots els alcaldes, i ells ho sabien, perquè jo ho vaig dir i ho vaig explicar. I, aleshores, tothom ho va acceptar. Hi havia uns motius, també: la sequera, important, que aleshores patia —i continua patint, darrerament hi ha hagut uns aiguats, que són els que han provocat certs problemes— aquesta comarca, feia que es fes una cosa que habitualment no es fa en una posada en marxa en proves, que és intentar donar aigua i, alhora, fer la prova. I això és el que vam dir i el que hem fet, i és cert —i també vaig dir-ho jo personalment, i ho va dir el cap del servei en l'explicació— que això es faria en el transcurs dels dos mesos. I així es va fer, i pràcticament un poble darrere l'altre van anar aconseguint tenir aigua, amb certs problemes, és cert, certs problemes, perquè el període de proves s'havia de fer sense donar aigua, però donada la necessitat i la gran urgència històrica de tenir aigua aquests pobles, jo diria que uns amb els altres vam tolerar i vam consensuar el fet d'intentar donar aigua i la prova és que, per exemple, uns d'aquests pobles que ara s'han quedat sense aigua tenen aigua dos mesos, perquè la tenen emmagatzemada en els seus dipòsits. Vol dir que, l'una cosa o altra, això ha anat bé. I no era electoralista, i jo li ho voldria dir, perquè a les dates de què vostè em parla les eleccions ja havien passat i, per tant, es va fer en un moment que es creia que es podia ajudar de cara a l'estiu, precisament, a superar una situació difícil d'aquests pobles de la comarca de les Garrigues.

El fet —se m'ha acabat el temps— que s'ha produït darrerament, que vostè ha dit, és cert i, tal com ho hem dit, examinarem el perquè d'aquests problemes. Pràcticament, sabem que és un problema de l'assentament de la canonada; els aiguats s'han produït, per exemple, a la zona de Maials —fins i tot 150 litres per metre quadrat en aquest darrer temps—, això ha fet que, atès que al terreny hi ha certes argiles de tipus expansiu o també el fet que els guixos són solubles en l'aigua i que això provoca, en una canonada i en aquesta extensió, que alguns trams —són trams de sis metres—, realment, «brinquen» —o «rebrinquen», com vostè li vulgui dir—, per tant, es trenquen.

I aleshores, aquest és el fet que s'ha produït: s'ha obert una investigació, un informe des d'un punt de vista tècnic, tant des

d'un punt de vista de l'execució de l'obra de l'empresa constructora com de la bondat del projecte i la seva direcció, però, en tot cas, el que ha de quedar clar és que no hi ha cap recepció d'obra provisional per part de la Conselleria. La recepció provisional, en tot cas, si s'ha de fer, s'ha de fer el mes de desembre d'enguany i, aleshores, encara queda un any per a la recepció definitiva i, mentrestant, l'empresa constructora té l'obligació de deixar l'obra en condicions. Això és el que s'està fent.

En tot cas, també s'investigarà el perquè amb un aiguat, tot a l'un plegat, doncs, es produeixen aquests fets. El fet que s'ha produït darrerament s'ha produït a la part alta de Maials, que és la que ha rebut més des d'aquest punt de vista. Sabem —perquè això és un problema de substitució— que pràcticament, en qüestió de vuit dies, tornarà a estar, l'aigua tornarà a passar per aquesta canonada.

Jo li voldria dir només això, per acabar —ja faig més del temps—, que, de fet, possiblement es va produir una precipitació, jo li ho reconec, per una urgència històrica, i un fet potser per voluntarisme, de voler que l'aigua, en un període de proves d'un abastament que té més de 50 quilòmetres de canonada, poguéssim fer alhora —que tècnicament, i a mi se m'havia avisat i se m'havia advertit, possiblement no és possible— les proves i donar l'aigua, i donar l'aigua... Però era tanta la urgència, la necessitat i, fins i tot, jo li diria la voluntat de tots, també de tots els alcaldes..., perquè aquest dia, quan hi vam anar, ja en vam parlar i ho vam dir, que podia passar això, que de fet ha passat. El que jo li puc dir que el que ha estat un fet sorprenent i extraordinari és el que ha passat aquests darrers dies, producte d'aquest aiguat, això sí que li puc dir que no estava previst dintre d'aquest període de prova, i realment investigarem per què els assentaments de la canonada es mouen quan es produeix aquest fet en el terreny de la comarca de les Garrigues.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, per un estalvi dels soferts diputats que resten a la Cambra, m'agradaria matisar algunes qüestions. Ja he dit que, a mi, el que realment m'interessa avui en aquesta pregunta és aconseguir dues coses. Una, el que el mateix Conseller ja ha anunciat : l'inici d'una investigació. Això, m'interessa moltíssim.

Segona qüestió : que, fruit d'aquesta investigació, neixin les mesures necessàries per assegurar que el futur no sigui com el d'avui, o el d'ahir o el d'abans-d'ahir, o el de quatre dies d'haver fet la inauguració.

És més, aquests dies en la premsa ha sortit, allò, la sollicitud de dimissions, fins i tot, del Conseller, però alguns dirigents del nostre partit han dit, no, miri, això no ho demanaré, aquí a la Cambra, però sí que crec que, una vegada hagin fet la investigació, si hi ha responsabilitats, al nivell que sigui, en qualsevol país democràtic hi hauria algun cessament. I em sembla que en aquest tema de política d'obres hidràuliques, a les terres de Lleida, si es confirma el que tothom veu, crec que hi haurà d'haver algun cessament. Jo no li ho demano en aquests moments.

Però hi ha algunes qüestions de les que vostè ha dit que, molt breument, m'agradaria matisar. Fixi's, vostè diu : «Els alcaldes volien l'aigua». És clar, i la gent!, perquè és que, fixi's vostè, en el 1987 hi ha, no 14.000, però sí milers de persones d'aquesta comarca que beuen aigua que se'ls porta en cisternes i que, a més, la Conselleria de Sanitat, quasi continuament diu que no és potable.

Per tant, és una situació que totes les senyores i els senyors diputats han d'entendre com a prioritària, a solucionar. Però el dia 10 de juny, en un mitjà de comunicació de les terres de Lleida, en el diari *El Segre*, dels alcaldes diu : «Por su parte, los municipios beneficiarios del proyecto han expresado su temor a que las prisas para cumplir las fechas anunciadas por los técnicos puedan conllevar perjuicios en la instalación, que, posteriormente sufrirán los propios interesados.» Els alcaldes, a mi m'ho havien dit, i a altres havien dit que no veien clar tal com s'estava fent l'obra i, a més, algunes presses que no entenien. Ara bé, no hi ha cap alcalde que en un poble al qual es porta l'aigua en cisternes els digui que s'ha d'esperar, perquè, després de molts anys d'esperar, tothom tenim pressa. En això també coincideixo amb vostè.

Jo no he dit que fos electoralista; jo he dit que els alcaldes, que alguns alcaldes, deien que potser era electoralista. El cert és que, si bé vostès l'entrega de l'obra la tenen el mes de desembre, en el mateix dia de la posada en marxa —potser és que jo matiso i no dic el mateix que uns altres, d'inauguració, encara que els diaris d'aquell dia van parlar d'inauguració, jo no ho diré, no es va, d'alguna manera, contravenir aquella notícia, però és igual—, hi havia una segona notícia, que deia : «Pujol inaugurarà la obra», és a dir, el President Pujol, que la pròxima vegada digui als diaris que el Pujol és el senyor Jordi Pujol, President de la Generalitat. «En la línea continua más gris del mapa se señalan los pueblos que recibirán el agua dentro de pocos días; la línea más negra contempla los pueblos de la segunda fase, mientras que la más delgada corresponde a la tercera. El Presidente de la Generalitat inaugurará en octubre, de forma oficial, la obra.» Avisin, perquè, si ho té a l'agenda, que ho tregui. Que ho tregui, perquè és que llavors el ridícul seria espantós, ja no per al país i per a la gent i per a la Conselleria, sinó que ho seria per al President.

Jo penso que, en aquests moments, s'ha fet un flac favor, perquè queden una segona i una tercera fase, en les quals hi haurà problemes importants de caràcter financer, en la qual ajuntaments que hi han d'aportar diners en aquests moments han vist l'orella dolenta d'una bèstia, per dir-ho d'alguna manera, que són unes avaries que s'han produït, i que l'única manera —i acabo de seguida— de donar seguretat a aquests ciutadans de les Garrigues és la investigació i un nou projecte consolidat que permeti d'assegurar en el futur, amb dades concretes, amb pressupostos concrets, la realització d'aquesta obra esperada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt breument, senyor President. En primer lloc, ja li he manifestat el fet que s'obrirà una investigació, una informació sobre aquests fets, i jo mateix puc comunicar a l'Ilustre senyor Diputat que he donat ordres a la Di-

recció General que assumeixi directament des de la Direcció General el control de l'obra i de la situació d'aquesta a partir d'aquest moment, des d'un punt de vista tècnic.

En tot cas, hem d'esperar del mateix expedient què en resulta en relació amb la posició de l'enginyer director de l'obra, del mateix cap del servei i de la mateixa empresa constructora; en tot cas, li puc ja comunicar el fet que jo he donat ordres que s'assumeixi, des de la mateixa Direcció General, a partir d'aquest moment o a través del mateix director general, o del que fins ara era el director de la Confederació o, en tot cas, de la Junta d'Aigües.

Una altra cosa, quant al futur. El projecte, vostè sap que està a punt d'adjudicació de la segona fase. Aquest projecte de la segona fase ha estat elaborat pels serveis tècnics de la Direcció General; s'han previst altres tipus de mesures tècniques per evitar aquests problemes que ja en la mateixa construcció de la primera fase sortiren en relació amb el projecte inicial, però tingui la seguretat que té la previsió d'un termini de dotze mesos, però que, quan s'adjudiqui definitivament, es farà amb aquelles condicions que realment no facin possible la repetició d'un fet com aquest.

L'altre punt que li volia esmentar és puntualitzar-li que, en el moment que la Generalitat de Catalunya es va fer càrrec d'aquesta obra, de la primera fase, va assumir la part dels municipis en la seva totalitat. Vostè sap que inicialment hi havia un terç d'aquesta obra, de la primera fase, que l'aportaven els mateixos municipis. Aleshores, ens hem fet càrrec de la totalitat de la primera fase, i també ens fem càrrec de la totalitat de la segona fase, perquè entenem, des del Govern de la Generalitat, que els problemes que hi ha a les comarques de les Garrigues i la mateixa situació socio-econòmica que viu, producte de la seva situació de tot tipus, no permeten, en aquest moment, i, per tant, s'ha fet l'aportació que inicialment havia de fer la mancomunitat, la fa la totalitat, en aquest cas, a través del pressupost de la Conselleria.

I, finalment, només precisar-li que ja es va dir, aleshores, que en el mes d'octubre, quan estigués definitivament acabada la potabilitzadora que està a Torrebesses, la inauguració oficial la faria el mateix President de la Generalitat, el President Pujol. Esperem i desitgem..., la potabilitzadora també s'ha produït un retard en el seu acabament, el mes d'octubre no s'ha acabat, però esperem i desitgem que puguem solucionar tots aquests problemes i, definitivament, un cop acabada la potabilitzadora, que es pugui inaugurar tota aquesta obra des d'un punt de vista d'aquella seguretat i aquella viabilitat tècnica, i també li vull dir que nosaltres no acceptarem —a part les responsabilitats que hi puguin haver— la recepció provisional d'aquesta obra sense tenir la seguretat que s'han corregit tots aquests defectes i, per tant, s'ha adjudicat d'una manera correcta.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor. La darrera pregunta que es formula el dia d'avui és la que formula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, a qui tinc el gust de donar la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les hores de classe de català i de castellà el curs 1987-88

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Molt breu, perquè surto aquí amb un terrible complex d'haver fet retenir el cos de guàrdia de diputats aquí, en aquesta sala. Jo voldria suggerir, abans d'entrar en el tema, que potser fóra interessant que, a aquests cossos de guàrdia que queden sempre a les últimes preguntes, se'ls repartís coca i vi dolç (*rialles*) i d'aquesta manera potser fariem una mica més amè aquest torn de preguntes.

Bé, deixant les bromes i entrant rapidíssimament a la pregunta que em porta aquí : senyor Conseller, amb molta sorpresa per part meua, em va arribar a les mans una circular, del dia 12 d'agost, del Departament d'Ensenyament, que es repartia a les escoles de la circumscripció de Girona —són repartides per les delegacions territorials—, en la qual, en esmentar l'horari dels alumnes, es diu, i parlant només pel que fa referència a l'ensenyament de la llengua, que al cicle inicial hi hauria quatre hores de llengua catalana i quatre hores de llengua castellana, que al cicle mitjà hi hauria tres hores de llengua catalana i tres hores de llengua castellana i que en el cicle superior això canviava, de català només n'hi hauria tres hores i de castellà quatre.

El meu estupor va ser creixent quan se'm va assegurar —i dic «se'm va assegurar» perquè no vaig poder tenir, ni de part de la delegació territorial ni de part de ningú un imprès d'aquests de l'any anterior—, almenys a les escoles que jo vaig consultar, que l'any anterior en el cicle superior també s'havien fet les mateixes hores de català que de castellà. Almenys, aquesta és la pràctica que es duia a terme a les escoles que jo he consultat, i se m'ha assegurat. Voldria demanar el perquè d'això, quines raons hi ha hagut per establir les tres i quatre hores, o sigui, aquesta diferència entre una llengua i l'altra en el cicle superior.

Agraint per endavant la seva benevolència i sobretot la seva resistència.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, també molt breument —agraint igualment la paciència dels senyors diputats i del senyor diputat interpellant—, no hi ha hagut... La primera cosa que li volia informar és que no hi ha hagut diferència entre el que s'ha fet aquest any i el que es va fer en anys anteriors. El que podia passar és que en anys anteriors no hi hagués hagut circular —que hi va ser—, i aquest any hi fos, però, en tot cas, és similar, és idèntic. I ho ha de ser per un motiu, és a dir, perquè l'EGB té tres cicles : el primer cicle, que arriba fins als vuit anys; el segon cicle, que arriba fins als onze, i el tercer cicle, que arriba fins als catorze anys. Amb l'aplicació de la LOEC —l'anterior llei que va quedar derogada, però que ha quedat reproduït amb la LODE—, correspon a l'Administració central l'establiment dels ensenyaments mínims, i, per tant, ells ho van concretar, l'anterior Govern d'UCD, ho van concretar també en el fixament de les hores. Aleshores, es van fixar tres hores per al primer cicle, per a la llengua catalana, i tres hores per a la llengua castellana. El que després es va fer,

en el segon cicle, és que es van fer cinc hores, i vam fer un plet, vam tenir una discussió i, aleshores, es van establir tres hores de llengua catalana, tres hores de llengua castellana i dues hores d'estructures lingüístiques comunes, catalanes i castellanes.

És a dir que en el primer i el segon cicle s'establien les mateixes hores. El tercer cicle, quan es va introduir el Govern socialista, tenia un decret preparat, el Govern central, en el qual es fixaven uns horaris d'ensenyament de català i castellà. Aleshores, també a petició nostra, el Govern socialista, el Ministeri, va retirar aquest decret, i el tercer cicle no està regulat. En no estar regulat, el que el regula és la Llei General d'Educació i els horaris fixats com a conseqüència d'aquesta Llei General d'Educació, que data de l'any 70, que establí que el castellà tindria quatre hores.

Nosaltres, l'any 80, quan es va aprovar el decret de català, es va fixar per al tercer cicle, que no ha pogut ser objecte de regulació, perquè no s'havia regulat per part del Govern central, s'havien establert les tres hores que en aquells moments eren per als tres cicles. De tota manera, en les mateixes normes es preveu l'opcionalitat perquè les escoles puguin incrementar aquestes tres hores en quatre, i no únicament això, no només això, sinó que, amb la reforma que en aquests moments s'està experimentant aquí a Catalunya, i que arriba, agafa des dels dotze anys fins als setze, en el pla de reforma elaborat per la Generalitat s'incrementa el nombre d'hores de català que, en algun cas, arriba fins a cinc hores.

En aquestes hores, que estan formalitzades sobre la base de crèdits, són idèntiques les hores que es fan per al català, per al castellà i per a la llengua estrangera, amb el benentès que l'opcionalitat, com deia abans, permet d'arribar fins a cinc hores. No únicament això, sinó que també la nostra actuació ha tingut per objecte la regulació de les hores dedicades al català, així com també de l'ensenyament en català, i aquest cicle experimental n'és un bon exemple. El que al mateix temps hem fet és racionalitzar; pretenem racionalitzar les hores setmanals i anuals dedicades a cada matèria, i deixar el marge necessari per a la llengua, la literatura i la cultura catalanes.

En tot cas, senyor Diputat, per acabar : no hi ha hagut modificació d'aquest any en relació amb l'any anterior. El que en algun cas hi ha hagut són circulars que estableixen l'opcionalitat dins aquest període de reforma, d'experimentació, donat que el tercer cicle no està regulat i, en aquest sentit, nosaltres, el que li puc assegurar és que, en el moment que es reguli, seran les mateixes, les hores, però al mateix temps deixant marge, no únicament per a la llengua, sinó també per a la cultura catalana.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Ho-

norable Conseller. L'Il·lustre Diputat té la paraula per contestar.

El Sr. CASANOVAS : Sí, per un cantó agraeixo la bona disponibilitat del senyor Conseller a millorar aquesta situació. El que m'estranya, evidentment, i ho he de creure perquè ell m'ho diu, m'estranya que siguin les mateixes hores aquest any que l'any passat, perquè, jo, evidentment, no sóc del cos d'ensenyament, i a mi aquest paper m'ha arribat, precisament, per una comissió de professors que em van venir a veure estranyats del que passava. Deien : «Nosaltres, les nostres escoles, el curs anterior, en el curs superior fèiem quatre hores» —no sé si eren quatre o tres, però evidentment, les mateixes hores de català i de castellà—, «i ara, vegi que aquest any ens posen aquest horari...» Jo, pel meu compte, vaig informar-me en la delegació territorial d'Ensenyament de Girona, per veure si podia tenir un paper d'aquests de l'any passat; em van dir que me'l buscarien, van intentar trobar-lo, suposo, al cap d'uns dies em van telefonar i em van dir : «ho sentim molt, no en trobem cap, no en tenim cap, i no li podem dir exactament quantes hores eren l'any passat d'una llengua i de l'altra.» D'altra banda, consultats una sèrie de directors d'escoles, directors, no professors, em van dir : «Sí, sí, aquí, a les nostres escoles, l'any passat» —més d'una escola, diverses escoles— «fèiem la mateixa quantitat, en el curs superiors, d'hores de català que de castellà». És d'aquí que ve la meva estranyesa.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, jo, el que li deia és que les circulars que hi ha hagut els dos anys han estat les mateixes. El que passa és que aquest any podria ser que s'hi haguessin incorporat horaris que són regulats per les normes existents, però que, com jo li deia, no coincideixen, en el que fa referència al tercer cicle —que és el que el senyor Diputat està preguntant—, no coincideixen amb el que correspon a les normes anteriors, perquè no han estat desplegades per l'Estat. En tot cas, la pràctica usual i recomanada és que les hores s'assimilin, malgrat que encara ens regim, en aquest cas, per la Llei General d'Educació de l'any 70, i, en els plans experimentals, que potser aquí ve la referència horària, l'ensenyament del català s'incrementa. Per tant, no m'estranyaria que alguns directors haguessin rebut informació sobre horaris, formalment, corresponents a horaris legals, i al mateix temps, en virtut de l'experimentació a què s'està sotmetent el tercer cicle de l'EGB.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. I cal felicitar, realment, tots els il·lustres diputats que arriben al final d'aquest Ple.

Tot fent-ho, aquesta Presidència aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'onze de la nit i un minut.)